

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

**НОРА
РОБЪРТС**
*Нежно
открытие*

НОРА РОБЪРТС НЕЖНО ОТКРИТИЕ

Превод: Ирина Димитрова

chitanka.info

Зад обвивката на ледена кралица се крие нежна и чувствителна жена.

Сидни Хейуърд е твърдо решена да докаже на всички, че има качеството и способността да управлява поста, наследен от дядо ѝ. След срещата си с нея, в Михаил Станисласки се заражда неудържимото желание да бъде с тази жена.

ПЪРВА ГЛАВА

Тази жена не се отличаваше с търпимост към околните. Отлагане на срокове и извинения почти не търпеше, а случеше ли се да ги приеме, то това не предвещаваше нищо добро за отсрещната страна. Чакането — както в този случай — постепенно разваляше настроението ѝ до точката на замръзване. А при Сидни Хейуърд леденият гняв бе много по-опасно явление от кипящата ярост. Един хладен поглед, една фраза, изречена с леден тон, караха отсрещния да изтръпва. А тя добре познаваше тази реакция.

В момента младата жена крачеше напред-назад из новия си кабинет на десетия етаж в административната сграда в центъра на Манхатън. Носеше се като фурия от единия до другия ъгъл на мекия бежов килим. Всяко нещо заемаше отреденото му място: книжа, папки, календар за насрочените срещи, визитници. Дори върху махагоновото бюро с лъснат до блясък обков цареше абсолютен ред, писалките и моливите лежах в строй ни редици на плота, готовите бележници се мъдреха в спретната купчинка до телефона.

Външният вид на жената отразяваше старателната прецизност и елегантната наредба на кабинета. По бежовия ѝ костюм не се забелязваше и най-мъничка гънка, кройката подчертаваше стройните крака. В тон с облеклото си тя носеше само перлена огърлица, изящни обеци и елегантен златен часовник — всички тези допълнения твърде дискретни, но с безспорно качество. А като една от фамилията Хейуърд тя бе откърмена и възпита на неизменно да проявява тези достойнства.

Червеникаворусата ѝ коса бе вдигната на тила и прихваната със златна шнола. Бледите лунички, обичайни спътници на тъй светлата кожа, бяха почти невидими под лекия слой пудра. Сидни смяташе, че трябва да ги крие, защото я правят да изглежда твърде млада и уязвима. Високи, добре очертани скули, волева, леко вирна брадичка и малък прав нос. Това аристократично лице бе бледо като порцелан, мекота имаше само в очертанятията на устните, които твърде лесно

можеха да се извият в сърдита гримаса; огромните ѝ сивосини очи често заблуждаваха хората, че тя е наивно безхитростно създание.

Сидни отново погледна часовника, бавно изпусна дъха си, сетне приближи до бюрото. Тъкмо посягаше към телефона, когато се разнесе жуженето на интеркома.

— Да.

— Госпожице Хейуърд. При мен е един мъж, който настоява да се срещне с човека, който отговоря за проекта „Сохо“. А вашата среща за четири часа...

— В момента е четири и петнайсет — отсече Сидни с тих, но нетърпящ възражение тон. — Поканете го при мен.

— Да, госпожице, но това не е господин Хауингтън.

Ето, че Хауингтън бе предпочел да не се явява лично.

Раздразнението накара Сидни макар и едва забележимо да вирне брадичка.

— Поканете го — повтори тя и изключи интеркома. Значи си въобразяват, че тя по-лесно ще склони пред някой от подчинените. Сидни пое дълбоко дъх и се приготви да смаже вестителя.

Дългите години строго възпитание ѝ помогнаха да се овладее и да не зяпне от удивление, когато мъжът влезе. Не, неговото не можеше да се нарече влизане, поправи се тя. Той просто доплува в кабинета ѝ. Същински пират, придвижващ се по палубата на разлюлян от вълните кораб, на когото липсваше само черната превръзка през окоето.

Тя съжали, че не бе проявила предвидливостта да даде предупредителен изстрел.

Първоначалното ѝ смайване нямаше нищо общо с факта, че мъжът притежаваше дивашка привлекателност, макар това определение да му подходеше напълно. Буйната черна грива, стегната на тила с кожена връвчица, по никакъв начин не смекчаваше мъжественото му изражение. Лицето бе слабо с изострени черти, кожата — с цвят на старинна златна монета. Дълбоко разположените очи бяха черни като косата. Около пълните устни се виждаше набола брада и тя му придаваше опасно грубо изражение.

Макар да не надвишаваше метър и осемдесет, при влизането му нейният изящно мебелиран кабинет заприлича на куклена къща.

На всичкото отгоре носеше работни дрехи. Прашни джинси, фланелка и обелени тук-там обувки, които оставяха кални следи по

светлия килим. Дори не са си направили труда да изпратят някой служител от администрацията, помисли си Сидни и стисна устни. Пред нея стоеше обикновен работник, който дори не се бе постарал да се преоблече преди разговора с нея.

— Вие ли сте Хейуърд? — Дръзкият глас, в който се долавяше славянски акцент, извика образа на безстрашен единак, който приближава горящия в тъмата огън със затъкнат в колана камшик.

Романтичното видение я накара да отвърне с ненужна острота.

— Да, аз съм. А вие закъсняхте.

Мъжът насреща ѝ едва забележимо присви очи.

— Тъй ли?

— Да. Ще ви бъде от полза, ако добиете навика да носите часовник. За мен времето е ценно, господин...

— Станисласки. — Мъжът пхна палци в гайките на джинсите си, пристъпи от крак на крак, но не от неудобство. — Сидни е мъжко име.

— Очевидно грешите — отбеляза Сидни и вдигна вежди.

Едва сега мъжът бавно я огледа, със смесица от любопитство и раздражение. Стори му се сладка като торта с глазура, ала той не бе оставил работата си, за да си губи времето с коя да е жена.

— Очевидно — съгласи се той. — Смятах, че Хейуърд е някой плешив старец с побелели мустаци.

— Имате предвид дядо ми.

— Е, в такъв случай искам да се срещна с дядо ви.

— Това не е възможно, господин Станисласки, тъй като дядо ми почина преди близо два месеца.

Дързостта в очите му бързо премина в съчувствие.

— Съжалявам. Много боли, когато загубиш близък.

Сидни не можа да си обясни, защо от всички думи на състрадание, които бе изслушала, единствено изреченото от този непознат успя да я трогне.

— Да, така е — отвърна тя. — А сега заповядайте, седнете и нека се заловим за работа.

Студена и недостъпна като луната. Толкова по-добре, помисли си мъжът. Това щеше да го предпази от всички неуместни помисли — поне докато постигне онова, което искаше.

— Изпратих безброй писма до дядо ви — започна той и се настани в един от не твърде удобните столове пред бюрото, чиято направа напомняше времето на кралица Ана. — По всяка вероятност последните са забутани някъде в неразборията, съпътстваща смъртта.

Странен начин на изразяване, рече си Сидни, и все пак определението е съвсем точно. Собственият ѝ живот се бе обърнал с главата надолу през последните няколко месеца.

— Кореспонденцията трябва да бъде адресирана до мен. — Тя се изправи в стола си и скръсти ръце. — Както знаете „Хейуърд Ентърпрайзис“ се е спряла на няколко фирми...

— За какво?

Сидни се постара да прикрие колко ѝ е неприятно, че я прекъсват.

— Моля?

— За какво са ви тези няколко фирми?

Ако в този момент бе сама, тя щеше да въздъхне и да затвори очи. Ала в присъствието на непознатия само забарабани с пръсти по бюрото.

— Какъв пост заемате вие, господин Станисласки?

— Пост ли?

— Да, да, с какво се занимавате? — Нетърпението в гласа ѝ го накара да се усмихне. Зъбите му бяха искрящо бели, макар и не съвсем равни.

— Питате с какво се занимавам ли? Работя с дърво.

— Дърводелец ли сте?

— Понякога.

— Понякога — повтори тя и се отпусна назад. Сградите зад нея сякаш са опитваха да пробият плътната синева на небето. — Навярно ще можете да ми обясни те защо „Хауингтън Кънстръкшън“ праща един дърводелец за свой представител.

Стаята ухаеше на лимон и розмарин и тези аромати настойчиво му напомняха за горещината, жаждата и обхваналото го нетърпение, което бе не по-малко от нейното.

— Бих могъл да ви обясня... ако действително бяха ме изпратили.

Отне ѝ един дълъг миг, додето проумее, че мъжът няма намерение да я обиди с нахалството си.

— Вие не сте от „Хауингтън“, така ли?

— Не. Казвам се Михаил Станисласки и живея в една от вашите сгради. — Той преметна мръсната си обувка върху набитото с прах коляно. — Ако имате намерение да наемете „Хауингтън“, на ваше място бих премислил решението си. Веднъж се случи да работя за тях, ала те твърде много обичат вратичките в закона.

— Извинете за момент. — Сидни рязко натисна копчето на интеркома. — Жанин, каза ли господин Станисласки, че представлява „Хауингтън“?

— О, не, госпожице. Той просто помоли за среща. Хауингтън се обади преди десетина минути за промяна в часа на срещата. Ако искате...

— Остави. — Сидни отново се отпусна в стола си и се загледа в мъжа, който се усмихваше насреща ѝ. — Както изглежда, изпаднала съм в заблуждение.

— Ако искате да кажете, че сте допуснали грешка, да, така е. Дойдох да поговорим за вашата жилищна сграда в Сохо.

Сидни изпита неудържимо желание да прокара пръсти през косата си.

— Идвате с оплакване на наемател.

— По-точно казано с оплакванията на не един и двама наематели — поправи я той.

— Сигурно ви е известно, че сте длъжен да спазите определената за такива случаи процедура.

Мъжът повдигна вежда.

— Вие сте собственик на сградата, нали?

— Да, но...

— В такъв случай отговорността е изцяло ваша.

Сидни застина.

— Добре зная каква отговорност нося, господин Станисласки. А сега, ако обичате...

Той се изправи едновременно с нея, ала не отстъпи нито сантиметър.

— Дядо ви даде определени обещания и заради него вие сте длъжна да ги удържите.

— Онова, което трябва да направя — с леден тон отбеляза Сидни, — е да управлявам тази компания. — А тя все още се учеше. —

Можете да кажете на другите наематели, че много скоро „Хейуърд“ ще наеме предприемач, тъй като добре съзнаваме каква голяма част от имотите ни се нуждаят от ремонт и реконструкция. Апартаментите в Сохо ще бъдат ремонтирани, когато му дойде времето.

Усетил отказа, мъжът не промени нито изражението си, нито тона, нито стойката.

— Изморихме се да чакаме да ни дойде редът. Искаме само онова, което ни бе обещано, и то сега.

— Ако ми изпратите списък с вашите желания...

— Това отдавна е направено.

— В такъв случай довечера ще прегледам папките.

— Папките не са хора. Прибирате парите от наема всеки месеца, а за хората не мислите. — Той опря ръце на бюрото и леко се наклони напред. Сидни долови смесения мирис на дървени стърготини и кожа, който ѝ се стори неуместно привлекателен. — Някога виждали ли сте сградата, или пък хората, които живеят в нея?

— Разполагам, с доклади — понечи да се оправдае Сидни.

— Доклади! — презрително изсумтя мъжът. — Разполагате със счетоводители и адвокати, седите си тук в този приятен кабинет и разлиствате книжа. — С рязък жест той прати по дяволите и нея, и убежището ѝ. — И все пак нищо не знаете. На вас не ви е студено, когато отоплението не работи, нито пък сте принудена да изкачвате петте етажа, когато асансьорът се повреди. Не ви се случва да се тревожите дали ще потече топла вода, нито пък се притеснявате, че инсталацията е твърде стара, за да издържи още дълго.

Никой досега не ѝ бе говорил по този начин. Абсолютно никой. Несдържаният ѝ нрав вече караше кръвта ѝ да кипи. Караше я да забрави, че насреща ѝ стои един твърде опасен човек.

— Грешите. Имам грижата за всичко онова, което изброихте. И възнамерявам в най-скоро време да оправя нещата.

Очите на мъжа проблеснаха, присвиха се, същинска сабя, приготвена за удар.

— Не за пръв път чувам това обещание.

— Сега обещанието давам аз и нямате основание да твърдите, че се повтарям.

— А от нас се очаква да ви повярваме. На вас, която от леност или страх, дори не смееете да направи оглед на собствеността си.

Лицето ѝ доби мъртвешка бледност, единствен израз на бушуващия вътре в нея гняв.

— Достатъчно обиди изслушах за един ден, господин Станисласки. А сега или ще намерите сам изхода, или ще повикам охраната да ви помогне.

— Зная пътя — безизразно заяви мъжът. — Но чуйте какво ще ви кажа, преди да си тръгна, госпожице Хейуърд. Постарайте се до два дни поне да започнете изпълнението на тези обещания, иначе ще занимаем с въпроса инспекцията по строителството, а и пресата.

Сидни изчака мъжът да излезе и едва тогава отново седна мястото си. Бавно извади един лист от чекмеджето си, който старателно накъса на малки парченца. Загледа петната, оставени от ръцете му по лакирания плот на бюрото, сетне извади нов лист, който също така внимателно накъса. Възвърнала донякъде самообладанието си, тя натисна копчето на интеркома.

— Жанин, донеси ми всичко, с което разполагаме по проекта „Сохо“.

Час по-късно Сидни отмести встрани папките и проведе два телефонни разговора. Първият имаше за цел да отмени плановете ѝ за вечерта. А за втория се свърза с Лойд Бингам, помощник изпълнителен директор, работил доскоро за дядо ѝ, а сега за нея самата.

— Хвана ме в последната секунда — обяви Лойд, като отвори вратата на кабинета ѝ. — Тъкмо бях тръгнал да излизам. С какво мога да ти бъда полезен?

Сидни го погледна само бегло. Лойд бе привлекателен амбициозен мъж, който проявяваше видимо предпочитание към италиански шивачи и френска кухня. Още ненавършил четирийсет, той се развеждаше за втори път, а и с особена готовност приемаше да придружава дами от висшето общество, които харесваха този русокос хубавец с добре отработени маниери. За Сидни не бе тайна, че мъжът бе работил дълго и упорито, за да достигне този пост, а през последната година, когато дядо ѝ заболя, се бе разпореждал като пълновластен господар.

За Сидни не бе тайна и друго: че този мъж се отнасяше с неприязън към нея, защото тя седеше зад бюрото, което той смяташе,

че му се полага.

— За начало можеш да ми обясниш защо досега нищо не е предприето за апартаментите в Сохо.

— Сградата в Сохо ли? — Лойд извади цигара от тъничка златна табакера. — В списъка ми е.

— Където фигурира вече близо година и половина. Първото заведено писмо с подписите на наемателите носи дата отпреди две години и включва двайсет и седем конкретни оплаквания.

— Сигурно в същата папка си забелязала, че не малък брой от тези оплаквания са надлежно удовлетворени. — Мъжът издуха тънка струйка дим и се настани в един от столовете срещу бюрото.

— Не малък брой — повтори Сидни. — Например поправката на котела за парното. Наемателите смятат, че е необходимо той да бъде подменен.

Лойд махна неопределено с ръка.

— Нова си в тая игра, Сидни. Скоро ще научиш, че наемателите винаги искат нещо ново, по-хубаво и по-голямо.

— Може и така да е. И все пак едва ли си струва да поправам котел отпреди трийсет години, който ще се повреди само след два месеца. — Тя вдигна ръка, преди да я е прекъснал. — Счупени парапети по стълбището, олющена боя, хладка, наместо гореща вода, повреден асансьор, изпочупен санитарен фаянс... — Тя вдигна очи. — Мога да продължа, но не е необходимо. Ето тук има нареждане, подписано от дядо ми и предназначено за теб, в което изрично е записана молбата сам да се заемеш с поправката и поддръжката на тази сграда.

— Което и направих — процеди Лойд. — Добре знаеш, че болестта на дядо ти стана причина през последната година компанията да се обърне с главата надолу. Тази сграда е една от многото, които бяха негова собственост.

— Тук си прав. — Гласът ѝ бе тих, ала лишен от всякаква топлина. — Също така зная, че носим отговорност, както юридическа, така и морална, пред наемателите, независимо дали сградата е строена в Сохо или Сентръл Парк Уест. — Тя затвори папката, сложи длани отгоре и с този жест красноречиво заяви правото на собственика сам да взима важните решения. — Не искам да мислиш, че се готвя да ти

се противопоставя, Лойд, но държа да разбереш, че съм решила лично да се заема с тази сграда.

— Защо?

Сидни му се усмихна снизходително.

— Не мога да кажа със сигурност. Може би смятам, че е крайно време да си изцапам ръцете и особено ще се постарая да оправя тази сграда. А междувременно бих искала да прегледаш отчетите от строителните фирми и да ми представиш становище. — Тя му подаде следващата папка. — Приложила съм списък на сградите, като съм ги подредила по важност. Ще се видим в петък в десет часа, за да доуточним нещата.

— Добре. — Мъжът угаси цигарата си, преди да се изправи. — Сидни, надявам се, няма да се обидиш, но според мен жена, която е прекарала по-голямата част от живота си в пътуване и попълване на гардероба си, не знае как се управлява бизнес и как се извличат печалби.

Всъщност тя се обиди, но за нищо на света нямаше да го покаже.

— В такъв случай най-добре е да се науча, нали? Приятна вечер, Лойд.

Едва когато вратата се затвори, тя се осмели да погледне ръцете си. Те видимо трепереха. Той имаше право, за всеки един от недостатъците ѝ. Ала нямаше откъде да знае колко много ѝ се иска да се докаже именно тук, да направи нещо полезно с онова, което бе наследила от дядо си. А нямаше откъде да знае и какъв ужас изпитва пред вероятността да разочарова семейството си. Отново.

Преди да си е дала възможност да промени решението си, тя пхна папката в куфарчето и напусна кабинета. Тръгна по широкия, боядисан в бледи пастелни тонове, коридор с приятни акварели и клонести фикуси, отмина дебелите стъклени врати, които отделяха помещенията на компанията. Взе своя личен асансьор, който я отведе в сутерена. На излизане кимна на човека от охраната.

Горещината я заля като тежка лепкава вълна. Макар да бе едва средата на юни, Ню Йорк бе връхлетян от горещ циклон с температури и влажност, които се покачваха с всеки час. Трябваше само да прекоси платното, за да намери убежище в чакащата я кола, защитена от жегата и шума. Даде адреса на шофьора, след което се отпусна на седалката и се приготви за пътуването до Сохо.

Всички, седнали този ден зад воланите на коли и камиони, се чувстваха нещастни и бяха готови да се разкрецят при най-лекото предизвикателство. Бавното движение обаче обещавахе да даде на Сидни време за размисъл. Не знаеше със сигурност какво ще предприеме, когато се озове на мястото. Нито пък имаше представа как ще реагира, ако отново застане лице в лице с Михаил Станисласки.

Трябваше да признае, че бе успял да ѝ направи впечатление. Интригуваща външност, пламтящи очи, пълна липса на фалшива любезност. А най-лошото бе, че според материалите в папката той имаше пълното право да прояви грубост и нетърпение. През последната година бе писал писмо след писмо и всяко от тях бе посрещано с поредното несигурно обещание.

Може би дядо ѝ бе допуснал грешка, запазвайки в пълна тайна своето заболяване. Сидни разтърка слепоочията си и съжали, че не бе взела поне аспирин, преди да напусне кабинета.

Каквото и да се бе случило преди, сега тя бе поела нещата. И имаше твърдото намерение да се отнесе към наследството си с нужната отговорност, а и да понесе последствията, колкото и неблагоприятни да се окажеха те. Тя затвори очи и изпадна в нещо като полудрямка, додето шофьорът си пробиваше път през центъра на града.

Уединил се в апартамента си, Михаил дялкаше фигурка от черешово дърво. Нямаше представа защо продължава да упорства. Не работеше с желание както обикновено, но все пак му бе приятно, че има с какво да се занимава.

В мислите му присъстваше единствено тя. Сидни. Хладно пренебрежение и гордост, рече си той, наследени от някой далечен прадедо аристократ. Макар че заедно с цялото семейство бе дошъл тук в Америка още като съвсем малък, той смяташе, че добре познава корените си. Прадедите му бяха украински цигани, страстни и избухливи, които не хранеха ни най-малко уважение към авторитета, поддържан от огромно богатство.

Михаил се смяташе за американец... освен в случаите, когато му бе по-удобно да се възприема като руснак.

Дървени спиралки се сипеха по пода. По-голямата част от жилището му бе заета с парчета дърво, едно пънче от дъб, ножове, свредла, чукчета, бургийки, щипци. Малко гърненце в ъгъла приютяваше безброй четки. В стаята миришеше на безир и стърготини.

Мъжът отпи бира направо от шишето и се облегна назад, за да прецени какво се е получило. Фигурката още не беше готова, защото засега представляваше само външна форма, лишена от чувство или внушение. Михаил прокара пръсти по грубите нарезки, по жилките на дървото, като смътно долавяше през отворения прозорец шума от уличното движение, приглушената музика и нечий викове.

През последните две години му бе провървяло, тъй че сега той обитаваше едно от по-големите и по-модерни жилища. Харесваше му да живее тук, в този шумен квартал с пекарна на близкия ъгъл и жените, които разменяха безобидни клюки на пейките, от които в по-късните часове ги изместваха мъжете.

Той не изпитваше нужда да си сложи мокет, огромна вана, или кухня с всички удобства. Неговото единствено желание бе да има покрив, който не тече, душ с топла вода и хладилник за бирата и мезето. А в момента не разполагаше с нито едно от тези неща. Тъй че госпожица Сидни Хейуърд не биваше да си мисли, че днешната им среща ще бъде и последна.

На третото почукване той вдигна поглед и в същия миг в стаята влетя съседката му на етаж.

— Какво става? — усмихна се той.

Кийли О'Брайън затвори, подпря се на вратата и въздъхна.

— Получих ролята. — В следващия миг се втурна, заобиколи масата и буйно прегърна Михаил. — Получих я! — Тя го целуна звучно по бузата. — Получих я! — Целувка и по другата буза.

— Нали ти казах да не се плашиш. — Михаил разроши късата ѝ пепеляворуса коса. — Вземи си бира да отпразнуваме случая.

Момичето тръгна към хладилника. Беше обути в предизвикателно къси яркозелени шорти.

— Толкова много се бях притеснила преди прослушването, че започнах да хълцам. Изпих цял литър вода, та по време на прослушването без малко да повърна. — Тя хвърли капачката по посока на кофата за боклук, сетне надигна бутилката. — Е, все пак я

получих. Ще бъде страхотен сериал. Името ми ще е на шесто или седмо място в надписите, но пък ме убиват чак в трета серия. — Тя отпи глътка, сетне нададе продължителен неистов писък. — Ей така пища, когато серийният убиец ме сгащва на улицата. Мисля, че тъкмо този писък свърши работа.

— Дума да няма. — Както обикновено, нейният забързан говор го забавляваше. Момичето беше на двасет и три, с привлекателно стройно тяло, живи зелени очи и сърце, необятно като Големия каньон. Ако Михаил не се чувстваше като неин по-голям брат още от първия ден на запознанството им, той по всяка вероятност отдавна би я поканил в леглото си.

— Ей, искаш ли да си поръчаме китайска храна, пица или нещо друго? — попита Кийли, като отново надигна бутилката. — Имам замразена пица, но фурната ми пак не работи.

Това простичко признание отново предизвика пламъци в очите на Михаил.

— Днес ходих при Хейуърд.

Бутилката застина в ръката на момичето.

— Лично ли? Искаш да кажеш, че се срещнахте очи в очи.

— Да. — Михаил остави инструментите и ги бутна встрани, за да не повреди фигурката.

Впечатлена от новината, Кийли се настани на перваза под прозореца.

— Гледай ти! Хайде, разказвай, какво представлява той?

— Той е покойник.

Момичето се задави, облеци очи насреща му и взе да се удря в гърдите.

— Покойник? Ти да не си...

— Да съм го убил ли? — Този път Михаил прихна. И тази черта на Кийли безкрайно му допаднаше — нейното непресъхващо желание за драматични преживявания. — Не, но обмислям план за убийството на наследника Хейуърд — неговата внучка.

— Новият хазяин е жена? Как изглежда?

— Много красива, много студена. — Гримаса изкриви лицето му, когато той отново прокара пръсти по топлото дърво. — Има червени коси и бяла кожа. Сини очи като замръзнало езеро. Заговори ли, наоколо започват да падат ледени висулки.

— Богатите — отбеляза Кийли — могат да си позволят да се държат студено.

— Казах ѝ, че ѝ давам два дни, преди да отида в инспекцията по строителството.

Този път Кийли се усмихна. Колкото и да се възхищаваше от Михаил, тя чувстваше колко наивен е той.

— Пожелавам ти успех. Може би трябва да възприемем идеята на госпожа Бейфорд и да обявим стачка на наемателите. Естествено, в такъв случай рискуваме да ни изхвърлят, но какво от това... — Тя надникна през отворения прозорец. — Да знаеш само каква кола е спряла долу. Трябва да е линкълн или нещо подобно... Има и шофьор. От задната врата слиза някаква жена. — По-скоро развълнувана, отколкото обхваната от завист, Кийли изпусна дълга въздишка на одобрение. — Имам чувството, че разглеждам някое списание, една жена, която разбира от бизнес. — Все така усмихната, тя хвърли поглед през рамо. — Май твоята ледена принцеса е проявила неблагоразумието да ни посети.

В този момент Сидни оглеждаше сградата отвън. Приятна гледка, помисли си тя. Също като някоя възрастна жена, запазила своето достойнство, а и сянка от младежката си красота. Керемиденочервеното бе избледняло до меко розово, позацапано тук-там от сажди и изгорели газове. Боята се лющеше, на места зееха по-малки и по-големи дупки, ала всичко това можеше лесно да се заличи. Тя извади бележник и започна да си записва.

Чувстваше погледите на мъжете, седнали отпред на стълбите, но се престори, че не ги забелязва. Доста е шумно, отбеляза наум. Повечето прозорци бяха отворени и от вътрешността се носеха безброй шумове — надути докрай телевизори, транзистори, плачещи бебета, неукрепнало сопрано пееше някаква ария. Безбройните неудобни балкончета бяха претъпкани със саксии, велосипеди и пране.

Сидни засенчи очи и вдигна поглед нагоре. Повечето от парапетите бяха ръждясали, доста от вертикалните пречки липсваха. Тя се намръщи, сетне забеляза Михаил, надвесил се от прозореца, до него се бе подпряла ослепителна русокоса красавица. Тя му кимна хладно, сетне отново се върна към бележките си.

Щом се насочи към входа, насядалите по стъпалата мъже се отместиха, за да й направят път. В малкото преддверие беше мрачно и нетърпимо горещо. Прозорците сякаш нарочно бяха замазани с блажна боя. Износеният паркет на пода беше изподраскан и мръсен, а и пропит с неприятната миризма на гнило. Сидни нерешително погледна към асансьора. Някой бе поставил саморъчно изготвен надпис над бутона за повикване: „Надежда всяка тука оставете“.

Заинтригувана, Сидни натисна копчето и се заслуша в скърцането и свистенето. Въздъхна нетърпеливо и допълни още нещо в бележника си. Отчайваща картинка, отбеляза наум. Сградата отдавна трябваше да бъде подложена на преглед от комисия и собственикът Хейуърд — надлежно глобен. Е, сега тя представляваше фирмата „Хейуърд“.

Вратите на асансьора се отвориха със скърцане и отвътре излезе Михаил.

— Дошли сте да направите оглед на тази необятна империя? — попита той.

Сидни довърши започнатата бележка и едва след това вдигна очи, за да срещне погледа му. Е, поне беше се облякъл — ако това изобщо можеше да се нарече облекло. Износената бяла фланелка беше скъсана на ръкава и имаше петна отпред.

— Споменах ви, струва ми се, че ще прегледам документацията. След което реших, че най-добре ще бъде, ако сама дойда да видя сградата. — Тя погледна към асансьора, сетне отново към мъжа пред себе си. — Вие или сте много смел, или твърде глупав, господин Станисласки.

— По-скоро вярвам, че каквото има да става, то неизбежно ще стане.

— Може би. И все пак предпочитам никой да не използва асансьора, преди да бъде ремонтиран или подменен.

Мъжът пъхна ръце в джобовете на джинсите си.

— А може ли да разчитаме, че това някога ще се случи?

— Да, в най-скоро време. Ако правилно си спомням, в писмото си споменавате, че перилата са изпочупени.

— На най-опасните места съм ги подменил.

— Вие? — сбърчи чело Сидни.

— Тук живеят доста деца и старци.

Простичкият отговор я накара да се засрами.

— Разбирам. След като сте се нагърбили с ролята на представител на наемателите, няма да е зле да ме разведете и да ми покажете най-критичните точки.

Щом пое нагоре по стълбите, тя забеляза подменените перила, чистото дърво под ръцете ѝ действаше окуражително. И тя си записа, че един от наемателите се е погрижил да предотврати опасността от злополука.

Михаил чукаше от врата на врата. Него хората посрещаха възторжено, нея — враждебно. От много апартаменти ги лъхваше апетитна миризма. Предложиха ѝ щрудел, кифлички, гулаш, пилешки крилца. В някои от оплакванията прозираше горчивина, в други отчаяние, ала Сидни сама се убеди, че онова, което Михаил бе изложил в писмата, не бе преувеличено.

Докато стигнат третия етаж, вече ѝ се виеше свят от горещината. На четвъртия тя отказа предложените спагети и кюфтенца — учудена как изобщо някому може да хрумне да готви в такава жега — и прие само чаша вода. Побърза да си запише колко оглушително дрънчат тръбите. Когато се озоваха на петия етаж тя вече с отчаяние мечтаеше за леден душ, чаша студено „Шардоне“ и блажения уют на собствения си апартамент, снабден с безотказна климатична инсталация.

Михаил забеляза, че лицето ѝ пламти от горещина. По време на последното изкачване я бе чул да се задъхва и това му достави удоволствие. Нищо нямаше да ѝ стане на кралицата, ако зърне как живеят поданиците ѝ. Запита се защо ли не съблече поне самото си, или пък да разтвори едно-две от копчетата, целомъдрено пристегнали блузата ѝ.

Не му стана приятно, като осъзна мисълта, че с удоволствие би сторил това вместо нея.

— Смятах, че поне някои от наемателите биха могли да си позволят климатична инсталация — отбеляза Сидни, усетила лепкава струйка да се спуска по гърба ѝ. — От онези, които се монтират на прозорците.

— Електрическата инсталация няма да издържи — отвърна Михаил. — При всяко пускане бушоните гърмят. — Най-лошо е по коридорите — небрежно продължи той. — До там изобщо не достига

въздух. А тук в по-високите етажи е направо ад. Както знаете, горещият въздух се издига нагоре.

— Известно ми е.

Пребледняла е като платно, отбеляза мъжът и изруга.

— Свалете си сакоето.

— Моля?

— Бъдете благоразумна. — Той дръпна лененото сако от раменете ѝ и започна да тегли ръкавите.

Към нетърпимата задуха се прибави и гневът от грубостта на мъжа и Сидни усети как черни кръгове заиграват пред очите ѝ.

— Престанете.

— Твърде глупаво постъпвате. Това тук не ви е пансион за девизи.

В докосването му нямаше нищо предизвикателно и все пак ѝ подежда объркващо. Тя блъсна ръцете му в момента, когато получи свобода на действие. Без да ѝ обръща внимание, Михаил я побутна към вратата на собствения си апартамент.

— Господин Станисласки — рече тя задъхано, но с достойнство. — Няма да допусна да ме опипват.

— Съмнявам се дали изобщо знаете какво означава това, ваше височество. Кой ли мъж би пожелал мигом да се превърне в ледена статуя. Седнете!

— И не възнамерявам дори...

Той просто я бутна в близкия стол, сетне погледна към Кийли, застанала на вратата на кухнята със зяпнала от изумление уста.

— Донеси ѝ вода — гласеше кратката му заповед.

Дъхът в гърдите на Сидни секна. На стола до нея бе включен вентилатор, който поохлади пламтящата ѝ кожа.

— Вие сте най-грубият, най-зле възпитаният, най-непоносимият мъж, с когото някога съм била принудена да се срещна!

Михаил взе чашата от Кийли и без малко да плисне съдържанието ѝ в красивото лице на своята посетителка.

— Пийте.

— За Бога, Михаил, имай малко милост — осмели се да продума Кийли. — Та тя изглежда ужасно. Искате ли мокра кърпа? — Вълнението не и попречи да се възхити на копринената блуза с цвят на слонова кост, прихваната с мънички перлени копчета.

— Не, благодаря, нищо ми няма.

— Аз съм Кийли О'Брайън, петстотин и втори.

— Фурната ѝ не работи — вметна Михаил — и до нейния апартамент не достига топла вода. Покривът тече.

— Само когато вали. — Кийли направи опит да се усмихне, но не получи отговор. — Май е време да се омитам. Приятно ми беше да се запознаем.

Когато останаха сами, Сидни започна да отпива от водата на бавни глътки. Михаил не се бе оплакал от собствения си апартамент, ала от мястото, на което седеше, тя зърна протрития линолеум в кухнята, малкия вехт хладилник. А нямаше сили да възприеме останалото.

Без съмнение държанието му бе напълно лишено от тактичност, ала в крайна сметка той беше в правото си, а нейната компания се бе оказала неизправната страна.

Той приседна на кухненския плот и проследи как бавно лицето ѝ възвръща нормалния си цвят. Почувства облекчение. В коридора за момент се бе уплашил, че тя ще припадне. И вече се упрекуваше, че се бе държал като простак.

— Искате ли да хапнете нещо? — Говореше отсечено, дори леко неприязнено. — Мога да ви направя сандвич.

Сидни си припомни, че в момента трябваше да бъде на вечеря с един от последните достойни ергени, на когото се бе спряла майка ѝ.

— Не, благодаря. Доколкото разбирам нямате особено високо мнение за мен, права ли съм?

Той сви рамене и тя отбеляза, че това му е нещо като тик.

— И все пак не мога да отрека, че мислих за вас.

Младата жена свъси вежди и остави чашата. Беше се изразил тъй красноречиво, че дори лишен от въображение човек би се досетил какво иска да каже.

— Казахте, че сте дърводелец, нали?

— Понякога работя и като дърводелец.

— Имате ли разрешително?

Мъжът присви очи.

— Разрешително за работа имам, да. За поправки, ремонт, реставрация, такива неща.

— В такъв случай разполагате със списък на хората, с които сте работили — електротехници, водопроводчици и други такива.

— Да.

— Чудесно. Значи разбирате от поправки, включително и довършителни работи, бояджийство, поставяне на плочки, контакти, инсталация на разни уреди. До една седмица очаквам да ми донесете своя списък. — Тя се изправи и взе намачканото си сако.

Той не помръдваше, проследявайки я как премята сако на ръка и вдига куфарчето си.

— И после?

Сидни го изгледа хладно.

— После, господин Станисласки, вашите думи ще бъдат подкрепени с моите пари. Смятайте, че сме сключили договор.

ВТОРА ГЛАВА

— Съжалявам, мамо, в момента наистина нямам време.

— Сидни, скъпа, човек винаги има време да изпие един чай. — И с тези думи Маргьорит Ротшилд Хейуърд Кинсдейл Ларю наля от бистрата течност в изящна порцеланова чашка. — Боя се, че приемаш твърде сериозно наглеждането на недвижимите имоти.

— Може би защото аз нося отговорността — промърмори Сидни, без да вдига поглед от книгата, пръснати на бюрото.

— Нямам представа какво си е мислил дядо ти. Но пък той винаги е бил необикновен човек. — Жената въздъхна, припомнила си колко бе привързана към стария чудак. — Хайде, мила, изпий си чая и си вземи от тези малки сандвичи. Дори мадам директорката се нуждае от нещичко за обяд.

Сидни се предаде с надеждата, че ако се подчини, по-бързо ще се отърве от майка си.

— Много си мила наистина. Просто в момента ужасно бързам.

— Деловата работа е толкова скучна — подхвана Маргьорит, когато Сидни се настани до нея. — Не знам защо изобщо толкова много се стараеш. Колко по-просто би било да си вземеш управител или както там се казва. — Маргьорит добави лимонов сок в чашата си, преди да се настани удобно. — Разбирам, че може в началото да ти се е сторило забавно, но мисълта, че се захващаш да градиш кариера е просто... Изглежда направо безсмислена.

— Тъй ли? — промърмори Сидни, като се постара да прогони горчивината от гласа си. — Може пък да се справя и с това да изненадам всички.

— О, не се съмнявам, че ще се справиш чудесно с каквото и да се заемеш, мила. — Мадам направи неопределен жест. Това момиче като малко не ѝ създаваше почти никакви грижи, припомни си тя. А в момента майката нямаше и най-малка представа какво да мисли за внезапното ѝ — по нейно мнение — преходно желание за бунт. Затова просто направи опит да я разубеди. — А аз бях направо очарована,

когато научих, че дядо Хейуърд ти е оставил всички тия прекрасни сгради. — Тя изискано отхапа от малкия сандвич. Бе удивителна жена, която изглеждаше с десет години по-млада, макар да бе навършила петдесет, същинска кукла в своя костюм от „Шанел“. — Но за Бога, сама да се заемеш с управлението, умът ми не го побира. — И за да покаже колко голямо е объркването ѝ, тя докосна косата си, старателно боядисана в кестеняво. — Е, човек би си помислил, че това не подхожда на една изискана дама. Застане ли пред една тъй самостоятелна жена, всеки мъж се чувства отблъснат.

Сидни многозначително изгледа ръката на майка си, от която наскоро бе изчезнала венчалната халка.

— Не всяка жена има единствената амбиция да си осигури подходящ съпруг.

— Моля те, не ставай глупава. — Маргъорит весело се засмя и потупа дъщеря си по ръката. — Никоя жена не би искала дълго да остане без съпруг. Не бива да те обезкуражава фактът, че между теб и Питър нещата не потръгнаха. Първият брак често пъти е само пробен.

Възпряла бушувания в гърдите си изблик, Сидни внимателно остави чашката си.

— Така ли гледаш ти на брака си с татко? Пробен терен?

— И двамата получихме от него някои ценни уроци, в това не се съмнявам. — Самоуверена и напълно доволна от себе си, тя щастливо се усмихна. — А сега, мила, разкажи ми как прекара вечерта с Чанинг. Как беше?

— Без малко да се задуша.

Бледосините очи на Маргъорит примигаха от раздражение.

— Сидни, моля те.

— Ти сама попита. — За да се защити по някакъв начин, Сидни отново взе чашата си. Защо, запита се безгласно, се чувстваше винаги толкова неловко в присъствието на жената, която ѝ бе дала живот. — Съжалявам, мамо, но ние просто не си подхождаме.

— Глупости. Чанинг Уорфийлд е интелигентен преуспяващ мъж от прекрасно семейство.

— Такъв беше и Питър.

Разнесе се звън на порцелан, когато Маргъорит остави фината чаша обратно върху чинийката.

— Сидни, не бива да сравняваш всеки мъж, когото срещнеш, с Питър.

— Та аз не ги сравнявам. — Съзряла подходяща възможност, тя хвана ръката на майка си. Между тях все пак съществуваше някаква връзка. Не би могло да е другояче. Но защо винаги имаше чувството, че тази връзка все и се изплъзва? — Честно, мамо, не сравнявам Чанинг с никого. Просто той ми се струва прекалено улегнал, досаден и превзет. Възможно е в момента всички мъже да ми изглеждат еднакви. В този етап от живота си аз действително не се интересувам от мъже. Искам да направя нещо за себе си.

— За себе си? — повтори Маргьорит, по-скоро озадачена, отколкото ядосана. — Та ти носиш името Хейуърд. Не е необходимо да правиш каквото и да било за себе си. — Тя грабна кърпата и леко я допря до устните си. — За Бога, Сидни, четири години минаха откакто се разведе с Питър. Време е да си намериш подходящ съпруг. Жени са обикновено хората, които определят кой да бъде поканен някъде — напомни тя на дъщеря си. — И по правило не ги отправят към красиви необвързани жени. Ти имаш място в това общество, Сидни. И отговорност пред името, което носиш.

Познатата болка сви стомаха на Сидни и тя остави чая.

— Това не го чувам за първи път.

Доволна, че Сидни е готова да прояви здрав разум, майка ѝ се усмихна.

— Ако Чанинг не е подходящ, има много други. Но според мен не бива тъй бързо да ги отхвърляш. Ако бях с двацет години по-млада... — Тя си погледна часовника и тихичко изписка. — Боже, ще взема да закъснея за фризьор. Само ще изтичам да се погледна в огледалото.

Когато Маргьорит затвори вратата на банята, Сидни отпусна, глава назад и затвори очи. Какво да прави с чувството си за вина и непотребност? Как да го обясни на майка си, след като и на самата себе си не може да го обясни?

Тя стана разходи се из кабинета, след което отново се върна на бюрото. Не можеше да убеди Маргьорит, че нежеланието ѝ отново да се обвърже, няма нищо общо с Питър, защото това не отговаряше на истината. Та те бяха приятели от толкова дълги години, по дяволите. Бяха израдли заедно, постепенно се бяха привързали един към друг.

Просто не бяха влюбени един в друг. Семействата им ги бяха подтикнали към тази стъпка, когато бяха прекалено млади, за да осъзнаят грешката си. Похабиха почти две години в отчаяни опити бракът им да потръгне.

Жалкото в цялата история бе не разводът, а фактът, че когато най-сетне се разделиха, вече не бяха приятели. Щом не бе успяла с човек, с когото бе приятелка от дете, и с когото я свързваха толкова много общи неща, човек, когото толкова много харесваше, то тогава грешката без съмнение бе в самата нея.

А в момента единственото и желание бе да оправдае доверието на дядо си. Беше ѝ предложена друг вид отговорност, друг вид предизвикателство. И този път тя не можеше да си позволи да претърпи провал.

Когато отговори на повикването по интеркома, в гласа ѝ звучеше умора.

— Да, Жанин.

— Господин Станисласки е тук, госпожице Хейуърд. Няма записана среща, но казва, че носи документи, които сте искали да погледнете.

Подранил е с цял ден, помисли си Сидни и изпъна рамене.

— Нека влезе.

Този път поне се е обръснал, отбеляза тя, макар че от друга страна днес по джинсите му се виждаха дупки. Щом затвори вратата, той я изгледа бавно и продължително. Все едно бяха боксьори, които се изучават един друг от ъглите на ринга.

Тя изглеждаше чистичка и елегантна както и миналия път, отново в спретнат делови костюм, днес в бледосиво, и блузата ѝ бе закопчана догоре с малки сребристи копчета. Следващото, на което попадна погледът му, бе подносът за чай с изящния сервиз и мънички сандвичи. Устните му се извиха в усмивка.

— Да не би да прекъсвам обяда ви, Хейуърд?

— Съвсем не. — Тя не си направи труда да се изправи или да се усмихне, просто с жест го покани да влезе. — Имате ли какво да предложите, господин Станисласки?

— Да.

— Бързичко работите.

— О, да — ухили се той. И долови уханието — поточно смесица от противоречиви ухания. Нещо загадъчно, подсказващо недостъпност, а и нещо друго, цветен аромат, който издаваше преливаща женственост. — Не сте ли сама?

Тя повдигна вежда.

— Защо питате?

— Усещам аромата на парфюм, различен от вашия. — Той сви рамене и ѝ подаде двете папки, които носеше. — В първата съм описал всичко, което не търпи отлагане а, във втората — това, което би трябвало да се направи.

— Разбирам. — Тя усещаше топлината, която се излъчваше от мъжа. Незнайно защо ѝ действаше успокоително, вдъхваше ѝ сигурност. Сякаш се бе измъкнала от тъмна пещера и бе излязла под слънчевите лъчи. Сидни се постара пръстите ѝ да не докоснат неговите, докато поемаше папките. — Носите ли приблизителната оценка на съизпълнителите в договора?

— Всичко е там. — Докато тя разлистваше предложенията, Михаил вдигна един от малките триъгълни сандвичета и го подуши като вълк. — Какво е това чудо вътре?

Тя едва-едва вдигна поглед.

— Кресон.

Мъжът изсумтя и го остави обратно в чинията.

— Защо го ядеш?

Сидни отново вдигна поглед и този път се усмихна.

— Хубав въпрос.

Не биваше да прави това, помисли си той и пъкна ръце в джобовете си. Когато се усмихваше, младата жена се променяше напълно. В очите ѝ се появяваше топлота, устните ѝ примахваха и красотата ѝ ставаше някак достъпна. Усмивката ѝ го накара да забрави, че ни най-малко не се интересува от такъв тип жени.

— Тогава ще ви попитам още нещо.

Тя сви устни, без да вдига очи от списъка. Допадна ѝ това, което виждаше.

— Днес изглежда сте пълен с въпроси.

— Защо носите дрехи в такива убити цветове. Би трябвало да се обличате в ярки живи тонове — сапфир или смарагд.

Думите му толкова я шокираха, че тя безмълвно се втренчи в него. Никой досега не се бе осмелявал да поставя под въпрос вкуса ѝ. В нейните кръгове я смятаха за невероятно елегантна.

— Вие дърводелец ли сте, или консултант по модните тенденции, господин Станисласки?

Той леко размърда рамене.

— Аз съм мъж. Това чай ли е? — Той вдигна каната и подуши съдържанието, докато Сидни продължаваше да го гледа, зяпнала от изумление. — Много е топло за чай. Имате ли нещо студено?

Тя поклати глава и натисна интеркома.

— Жанин, донеси нещо разхладително за господин Станисласки, ако обичаш. — Испита непреодолимо желание да стане и да се погледне в огледалото, но се ограничи само с това да прочисти гърло. — Разликата между списъка с нещата, които не търпят отлагане и тези, които би трябвало да се направят, е доста съществена, господин...

— Михаил — непринудено рече той. — Така е, защото съществуват много повече неща, които би трябвало да се направят, отколкото са неотложните. Също както в живота.

— Оказа се, че сте и философ — промърмори Сидни. — Ще започнем с нещата, които са задължителни и вероятно ще успеем да ги съчетаем с някои от втория списък. Ако работим бързо, може би до края на седмицата ще успеем да уточним договора.

Мъжът, кимна бавно.

— Вие също работите бързо.

— Когато е необходимо. А сега, първо, искам да ми обясните защо според вас се налага да подменя всички прозорци.

— Защото са с единични стъкла и не вършат никаква работа.

— Да, но...

— Сидни, скъпа, осветлението вътре е просто ужасно. О! — Маргьорит спря на прага. — Извинете, виждам, че имате делова среща. — Тя би свела поглед към износените джинси на Михаил, ала не можеше да откъсне очи от лицето му. — Приятно ми е — добави тя, доволна, че мъжът се изправи при влизането ѝ в стаята.

— Вие сте майката на Сидни, нали? — попита Михаил, преди Сидни да успее да отпрати Маргьорит.

— О, да. — Усмивката на Маргьорит бе доста сдържана. Тя не одобряваше дъщеря ѝ да се държи приятелски с персонала. Особено

пък с работниците с мръсни обувки и коса, вързана на опашка. — Как разбрахте?

— Истинската красота съзрява бавно.

— О! — Очарована, Маргьорит си позволи да се усмихне малко по-широко. Ресниците ѝ запърхаха. — Колко мило!

— Мамо, извинявай, но с господин Станисласки трябва да обсъдим някои делови въпроси.

— Разбира се, разбира се. — Маргьорит приближи и целуна въздуха до бузата на дъщеря си. — Веднага си тръгвам. Скъпа, да не забравиш, че другата седмица ще обядваме заедно. Освен това исках да ти напомня... Станисласки — повтори тя и се обърна към Михаил. — Помислих си, че ми изглеждате познат. О, Господи! — Изведнъж останала без дъх, тя притисна ръка към сърцето си. — Вие сте Михаил Станисласки, нали?

— Да. Познаваме ли се?

— Не. О, не, не се познаваме, но съм виждала снимката ви в „Изкуство/Свят“. Смятам се за покровител на това списание. — С грейнало лице тя заобиколи бюрото и под смаяния поглед на дъщеря си хвана ръцете на Михаил. За Маргьорит сега привързаната с кожена връвчица опашка беше артистична, а износените джинси — ексцентрични. — Вашите творби са великолепни, господин Станисласки. Наистина великолепни! Купих две скулптури от последната ви изложба. Нямате представа какво удоволствие е за мен!

— Ласкаете ме.

— Ни най-малко — настоя Маргьорит. — Вече ви наричат един от най-големите художници на деветдесетте. И ти си му възложила поръчка. — Тя извърна грейналото си лице към онемялата си дъщеря. — Много умен ход, скъпа.

— Аз... всъщност аз...

— За мен е голямо удоволствие да работя с дъщеря ви — прекъсна я Михаил.

— Чудесно! — Маргьорит отново стисна ръцете му. — Трябва да дойдете на партито, което организирам в петък вечер на Лонг Айленд. Моля ви, не ми казвайте, че сте зает. — Тя го погледна кокетно изпод дългите си ресници. — За мен ще бъде голямо разочарование.

Той едва се сдържа да не се ухили към Сидни.

— Не мога да поема отговорността да разочаровам една красива жена.

— Прекрасно! Сидни ще ви доведе. В осем часа. Сега трябва да бягам. — Тя докосна косата си, махна разсеяно на Сидни и забърза навън точно когато Жанин влизаше с разхладителната напитка.

Михаил взе чашата, благодари и седна отново.

— И тъй, питахте за прозорците — започна той. Сидни внимателно отпусна ръце, които бе свила в юмруци под бюрото.

— Казахте, че сте дърводелец.

— Понякога. — Той отпи голяма глътка. — Понякога резбовам дървото наместо да го кова.

Ако беше решил да се подиграе с нея — а тя не бе сигурна дали желанието му не е било точно такова — едва ли би могъл да измисли по-успешен начин.

— Последните две години прекарах в Европа — рече тя. — Така че не съм добре запозната с артистичния свят на Америка.

— Не е нужно да се извинявате — развеселено отвърна мъжът.

— Не се извинявам. — Трябваше да положи огромни усилия, за да се овладее и да говори спокойно, да не стане и да накъса на малки парченца предложените цени за ремонта. — Искам да зная каква игра играете, Станисласки.

— Вие ми предложихте работа по задача, която ме интересува. Аз я приех.

— Вие ме излъгахте.

— За какво? — Той протегна ръка с дланта нагоре. — Имам разрешително за дърводелец. С това си изкарвах прехраната, откакто навърших шестнайсет. Какво значение има за вас това, че сега хората купуват скулптурите ми?

— Никакво! — Сидни рязко дръпна списъците и отново се загледа в тях. Той сигурно прави примитивни и грозни скулптури, помисли си тя. Твърде груб и невъзпитан е, за да бъде талантлив художник. Най-важното е, че ще може да свърши работата, за която го наемаше.

Но Сидни мразеше да я мамят. За да го накара да си плати за това, тя го принуди подробно да се спре на всяка подробност от ремонта и цените, като загуби повече от час от неговото и своето време.

— Е, добре. — Тя бутна настрани прецизните си бележки. — Договорът ще бъде готов в петък.

— Чудесно! — Мъжът стана. — Можете да го донесете, като дойдете да ме вземете. Да речем, в седем.

— Моля?

— За вечерята. — Той се наведе напред. Шокирана, Сидни си помисли, че мъжът възнамерява да я целуне. Скова се и застина, но той само потърка ревера на сакото ѝ между палеца и показалеца си. — Трябва да носите нещо по-ярко.

Тя блъсна стола си назад и се изправи.

— Нямам никакво намерение да ви вода на вечеря в дома на майка ми.

— Страхувате се да бъдете с мен — рече той с известна гордост. Сидни вирна брадичка.

— Не, разбира се.

— Че какво друго може да бъде? — Без да откъсва очи от нейните, той заобиколи бюрото и застана пред нея. — Жена като вас не би се държала невъзпитано без основателна причина.

Дъхът ѝ секна. Сидни насила успя да издиша.

— Достатъчна причина е това, че не ви харесвам.

Мъжът само се усмихна и докосна перлената ѝ огърлица.

— Не. Аристократите са предсказуеми, Хейуърд. Ти си научена да търпиш хората, които не харесващ. С тях би се държала най-любезно.

— Престанете да ме докосвате.

— Карам те да се изчервяваш — засмя се той и остави перлите да се изплъзнат от пръстите му. Беше сигурен, че и кожата ѝ е също толкова нежна, също толкова хладна. — Хайде, Сидни, какво ще кажеш на очарователната си майка, когато се появиш на партито без мен? Как ще обясниш, че си отказала да ме заведеш? — Той зърна в очите ѝ борбата между гордостта, гнева и доброто възпитание и се разсмя отново. — Хваната в капан от произхода си — промърмори. — Е, аз нямам причина да се тревожа, че може да ми се случи подобно нещо.

— Без съмнение — процеди тя през зъби.

— Петък — рече Михаил и я вбеси, като плъзна пръсти по бузата ѝ. — В седем.

— Господин Станисласки — промърмори тя, когато мъжът, стигна до вратата. — Опитайте се да намерите в гардероба си нещо, което да няма дупки.

Сидни дочу гръмкия му смях в коридора. Само да не беше толкова добре възпитана, помисли си тя. Тогава можеше да освободи част от гнева си, като захвърли нещо чупливо по вратата.

Съвсем умишлено се облече в черно. За нищо на света не би му дала повод да вярва, че е претършувала гардероба си за нещо ярко само заради подхвърлената от него забележка. Освен това смяташе, че правата дълга рокля е едновременно стилна, модна и съвсем подходяща за случая.

Импулсивно бе разпуснала косата си и къдриците покриваха раменете ѝ. Омръзнало ѝ бе да я носи прибрана на тила. Както винаги, внимателно бе преценила външността си и бе доволна, че е постигнала строга елегантност.

Чу музиката, гърмяща зад вратата му, преди да почука. С изненада разпозна страстните напеви от „Кармен“. Почука по-силно, като едва удържа подтика да надвика арията, когато вратата рязко се отвори. Показа се пищната блондинка с къса фланелка и оскъдни шорти.

— Здравейте. — Кийли схруска кубче лед и преглътна. — Тъкмо вземах на заем формичката за лед на Михаил — тия дни размразявам хладилника си. — Момичето успя да се усмихне и едва се въздържа да не подръпне дрехите си. Чувстваше се като селянка, хваната да браконьерства от принцесата из кралските гори. — Довиждане. — Преди Сидни да успее да проговори, момичето се втурна обратно и грабна формичката с лед. — Михаил, гаджето ти дойде.

Сидни трепна при определението „гадже“, когато блондинката се стрелна покрай нея.

— Не е нужно да бързате толкова...

— Трима са много — рече Кийли с усмивка и продължи към апартамента си.

— Викаш ли ме? — Михаил застана на прага на спалнята. Около кръста му бе увита съвсем тясна хавлиена кърпа. С друга подсушаваше влажната си разрошени коса. Застина, щом зърна Сидни. Нещо

проблесна в очите му, когато мъжът плъзна поглед по дългата строга рокля. Сетне се усмихна. — Закъснях — рече спокойно.

Тя бе благодарна, че успя да удържи устата си затворена. Тялото му бе стройно и мускулесто, добре сложено, с бронзова кожа — кожа, по която блестяха малки капчици вода и я караха да изпитва непоносима жажда. Кърпата висеше опасно ниско на хълбоците му. Замаяна, младата жена проследи една капчица, която се плъзна по гърдите му, по стегнатия корем и изчезна под хавлиения плат.

Температурата в стаята, където и без това бе твърде горещо, сякаш се покачи с няколко градуса.

— Ти... — Беше сигурна, че ще заговори ясно... само след минута. — Казахме в седем.

— Бях зает. — Той сви рамене. Кърпата се плъзна надолу. Сидни преглътна мъчително. — Няма да се бавя. Направи си нещо за пиене. — Усмивка разтегли устните му. Само слепец не би забелязал реакцията ѝ. — Изглеждаш... съблазнително, Сидни. — Мъжът пристъпи напред, забеляза как очите ѝ се разшириха, устните ѝ неволно се разтвориха. Без да откъсва поглед от нея, Михаил включи портативния вентилатор. — Това ще помогне — добави тихо.

Тя кимна. Вентилаторът разхлади въздуха, но изпълни стаята с аромата на сапун от кожата на мъжа. Забелязала веселите пламъчета в очите му, тя се насили да се овладее.

— Договорите. — Сидни остави папката на масата.

Михаил едва-едва отмести поглед.

— Ще ги прегледам и подпиша по-късно.

— Чудесно. Ще бъде най-добре да се облечете. — Тя отново преглътна с мъка, зърнала усмивката му. — Ще закъснеем — добави с раздражение.

— В хладилника има студени напитки — подхвърли той и се отправи към спалнята. — Разполагай се.

Останала сама, тя няколко пъти пое дълбоко въздух. Постепенно успя да овладее вълнението си. Всеки мъж, който изглежда така с увита около кръста хавлиена кърпа, трябва да бъде арестуван, помисли си и се извърна да огледа стаята.

При първото си посещение бе твърде ядосана, за да разглежда. И прекалено ангажирана, призна тя и се намръщи. Мъж като този умее да завладее изцяло вниманието на една жена. Сега забеляза пънчетата,

малки и големи, инструментите, бурканчетата, препълнени с четки. Под прозореца в дневната имаше дълга работна маса. Младата жена приближи и забеляза, че някои от парчетата дърво са вече полуоформени фигури.

Тя сви рамене и прокара пръсти по парче черешово дърво с множество вдлъбнатини и нарезки. Грубо и примитивно, точно както си бе помислила. Испита задоволство и засегнатото ѝ самолюбие бе поуспокоено, като се убеди, че е била права за това, че му липсва талант. Очевидно той бе поредният грубиян, направил мимолетно впечатление на капризния артистичен свят.

Сетне се извърна и забеляза лавиците.

Бяха отрупани с негови творби. Дълги гладки прекрасно оформени дървени фигури. Профил на жена с разкошна дълга коса, малко дете, уловено в миг на жизнерадостен смях, влюбени, хванати във вечността на първата целувка. Тя продължи да докосва фигурките, неспособна да удържи нито пръстите си, нито чувствата, които събуждаха скулптурите. Творбите му бяха и страстни, и очарователни, и дръзки, и изящни.

Запленена, тя се наведе да разгледа по-долните рафтове. Възможно ли бе, зачуди се, един тъй арогантен мъж с толкова груби маниери да притежава такъв ум, чувствителност, съпричастност, та да създаде подобни прекрасни скулптури от парчета дърво?

Сидни се усмихна и посегна към малко кенгуру, от чиято торбичка надничаше малкото му. Беше гладко като стъкло. Младата жена го остави с тиха въздишка и в същия миг забеляза миниатюрна фигурка. Пепеляшка, помисли си и очарована я задържа с върховете на пръстите си. Красивата героиня от приказката бе с балната си рокля, но едното ѝ краче беше босо, тъй като Михаил я бе хванал по време на бягството ѝ, преди часовникът да удари дванайсет. За момент на Сидни ѝ се стори, че вижда сълзи в прекрасните ѝ очи.

— Харесва ли ти?

Сидни подскочи и бързо се изправи, като все още държеше малката фигурка.

— Да... съжалявам.

— Не е нужно да се извиняваш, задето нещо ти харесва. — Михаил приседна на работната маса. Беше облечен в бежови

панталони, косата му бе сресана назад и влажните къдрици стигаха почти до раменете.

Все още развълнувана, Сидни остави миниатюрната фигурка на рафта.

— Извиних се, за това, че пипах нещата ти.

Устните му се разтегнаха в усмивка. Беше заплепен от бързината, с която огромното ѝ задоволство от разглеждането на фигурките премина в студена любезност.

— По-добре да бъдеш докосван, отколкото да ти се любуват от разстояние, не мислиш ли?

Намекът в тона и погледа на мъжа беше съвсем явен.

— Зависи.

Когато тя понечи да го заобиколи, той се размърда и се изправи. Бе преценил момента идеално. Сидни едва не се блъсна в него.

— От какво?

Тя не се изчерви, не се скова, не отстъпи. Започваше да свиква с предизвикателното му държание.

— От това дали някой желае да бъде докосван.

Мъжът се ухили.

— Мислех, че говорим за скулптурата.

Да, помисли си тя и бавно пое въздух. Бе паднала в капана.

— Точно за нея говорим. Наистина ще закъснеем. Ако сте готов, господин — Станисласки...

— Михаил. — Той протегна ръка и докосна мъничката ѝ сапфирена обещана. — По-лесно е. — Преди тя да успее да отговори, очите му приковаха нейните. Хваната в капан от настоящия му поглед, Сидни не бе сигурна дали може да си спомни собственото си име. — Ухаеш на английска градина в следобедния час за чай — промърмори той. — Много прохладно, много съблазнително. И съвсем малко прекалено официално.

Твърде горещо е, каза си тя. Горещо и задушно. Затова не можеше да си поеме дъх. Затрудненото ѝ дишане нямаше нищо общо с мъжа. Или по-скоро тя не би позволила да има нещо общо с него.

— Застанал си на пътя ми.

— Зная. — И по причини, за които не бе съвсем сигурен, възнамеряваше да остане там. — Свикнала си да отместваш хората встрани.

— Не разбирам каква връзка има това с...

— Просто наблюдение — прекъсна я той и докосна върховете на косите ѝ. Разкошни също като наситения им червен цвят. Михаил остана доволен, че я е разпуснала свободно. — Наблюдение на художник. Ще разбереш, че някои хора не се отместват тъй лесно като други. — Той долови как дъхът ѝ секна, ала не обърна внимание на рязкото ѝ дръпване, когато повдигна с ръка брадичката ѝ. Бе се оказал прав за кожата ѝ — нежна и гладка като перла. Бавно обърна лицето ѝ на едната страна, сетне на другата. — Почти свършено — рече. — Непълното свършенство е по-хубаво от истинското.

— Моля?

— Очите са твърде големи и устата ти е малко по-широка отколкото трябва.

Обидена, тя отблъсна ръката му. Бе смутена и вбесена, защото си даде сметка, че бе очаквала комплимент.

— Очите и устата ми не са твоя работа.

— Напротив — възрази той. — Ще вая лицето ти.

Тя се намръщи и между веждите ѝ се появи лека бръчка.

— Какво ще правиш?

— Ще вая лицето ти. От палисандрово дърво. И косата ти ще бъде разпусната както сега.

Тя отново отблъсна ръката му.

— Ако ме молиш да ти позирам, боя се, че не проявявам интерес.

— Няма значение. Аз проявявам. — Той я хвана за ръка и я поведе към вратата.

— Ако мислиш, че съм поласкана...

— Че защо да си поласкана? — Михаил отвори вратата, сетне спря и с любопитство се взря в младата жена. — Ти си родена с това лице. Заслугата не е твоя. Ако бях казал, че пееш добре, че танцуваш или пък че се целуваш добре, можеше да бъдеш поласкана.

Той я изведе навън и затвори вратата.

— А така ли е? — попита замислено.

Раздразнена и ядосана, тя рязко попита:

— Така ли е кое?

— Целуваш ли се добре?

Тя вдигна вежди и хладно го стрелна с поглед.

— В деня, когато разбереш, можеш да се почувстваш поласкан.
— Доволна от забележката си, тя пое по коридора.

Пръстите му едва я докоснаха — бе готова да се закълне с това. Ала в миг се оказа притисната с гръб към стената, хваната като в клетка от ръцете му, подпрени с длани от двете страни на главата ѝ. Шокът и паниката я заляха като вълна, преди да си даде сметка дали трябва да се чувства обидена.

Съзнавайки, че се държи нагло и развеселен от реакцията ѝ, той задържа устни на сантиметри от нейните. Стомахът му се сви от обзелата го възбуда. За Бога, можеше да се справи с това. И с тази жена. Той се усмихна, доловил накъсаното ѝ дишане.

— Смятам — замислено рече той, — че се налага да се учиш, за да започнеш да се целуваш добре. Устата ти е създадена за целувки. — Той сведе поглед и го задържа на устните ѝ. — Но един мъж трябва да бъде доста търпелив, за да затопли първо кръвта ти. Жалко, че не съм търпелив.

Бе достатъчно близо, за да забележи как тя трепна, преди очите ѝ да се вледенят.

— Смятам — каза тя, влязла в тона му, — че ти сигурно се целуваш много добре. Но една жена трябва да бъде твърде толерантна, за да се справи първо с прекаленото ти самочувствие. За щастие, аз не съм толерантна.

За момент той не помръдна, сякаш колебаейки се дали да провери двете теории. Сетне устните му се извиха в усмивка, а очите му весело проблеснаха. Да, можеше да се справи с нея. Когато се почувстваше готов.

— Стига да иска един мъж може да се научи на търпение, мила, и да подтикне една жена към толерантност.

Сидни се притисна към стената, ала приличаше на коте, приквасено в ъгъла и готова да драска и фучи. Той се отдръпна и я хвана за лакътя.

— Трябва да тръгваме, нали?

— Да. — Без да е сигурна дали изпитва облекчение или разочарование, тя го последва към стълбището.

ТРЕТА ГЛАВА

Маргьорит бе във вихъра си. Знаеше какъв фурор ще предизвика на партито ѝ присъствието на такъв нашумял и загадъчен художник като Станисласки. Като генерал, който се подготвя за битка, тя внимателно прегледа подредените във вази цветя, кухнята, трапезарията и терасите. Преди да приключи, доставчиците вече я ругаеха, но Маргьорит остана доволна.

Никак не ѝ стана приятно, че дъщеря ѝ заедно с най-важният ѝ гост закъсняваше.

Като се смееше и разговаряше оживено, тя се носеше сред гостите в тънка синьозелена рокля. Присъстваха видни политици, актьори и режисьори, както и богаташи безделници. Ала художникът украинец бе най-голямата атракция на вечерта и тя изгаряше от нетърпение да го представи, пък и много ѝ се искаше да пофлиртува с този сексапилен мъж.

В мига, в който го забеляза, тя вихрено се спусна към него.

— Господин Станисласки, колко се радвам да ви видя! — Хвърли бърз преценяващ поглед на дъщеря си и мигом обърна грейналото си лице отново към мъжа.

— Михаил, моля. — Разпознал флирта и готов да се включи в играта, той поднесе ръката ѝ към устните си. — Простете, за закъснението. Накарах дъщеря ви да ме чака.

— О! Всяка умна жена е готова да чака достойния мъж.

— Значи ми е простено.

— Напълно. — Маргьорит фамилиарно стисна ръката му. — Този път. А сега ми позволи да те представя на гостите, Михаил. — Тя хвърли разсеян поглед към дъщеря си. — Сидни, забавлявай се, скъпа.

Михаил лукаво ѝ се ухили през рамо и се остави да бъде отведен.

Той разговаряше непринудено, сливайки се с висшето общество на Ню Йорк така безпроблемно, както се сливаше с работниците от Сохо или с приятелите на родителите си от Бруклин. Никой нямаше

представа дали предпочита да изпие бира с колеги, или чаша кафе в дома на майка си.

Михаил отпиваше от шампанското, възхищаваше се от къщата с хладни бели стени и внушителни прозорци, правеше комплименти на Маргьорит за колекцията ѝ от предмети на изкуството.

И през цялото време, докато бърбеше, пиеше и се усмихваше, той следеше Сидни.

Странно, мина му през ум. Сигурен бе, че обществото в Лонг Айлънд е идеалната среда за нея. Външният вид и държанието ѝ му напомняха искрящ лед в рядка порцеланова купа. И все пак, тя сякаш не се чувстваше в свои води. Усмихваше се и подхващаше разговори тъй умело, както и майка си. Строгата ѝ черна рокля бе не по-малко елегантна от ярките тоалети на присъстващите дами. Сапфирите ѝ искряха също като диамантите и смарагдите.

Но... в очите ѝ, осъзна Михаил, няма веселие, по-скоро нетърпение. Сякаш иска всичко това да приключи по-бързо, за да може да се заеме с нещо наистина важно.

Това го развесели. Като си спомни колко дълго я бе разкарвал из Манхатън, за да я подразни, усмивката му стана по-широка. Ала се стопи мигновено, когато забеляза висок рус мъж с широки рамене на футболист и копнинено сако да целува Сидни по устните.

Тя се усмихна, срещнала светлосините очи на госта.

— Здравей, Чанинг.

— Здравей и на теб. — Той ѝ предложи нова чаша вино. — Откъде Маргьорит намери тези диви коне?

— Моля?

— С които те измъкна от кабинета ти. — Усмивката му бе чаровна като бонбон.

Сидни неволно откликна.

— Не се наложи да използва толкова драстични мерки. Просто бях заета.

— Това вече съм го чул. — Той огледа черната ѝ рокля с одобрението, което би засвидетелствал на украшенията в дома си. — Миналата вечер пропусна чудесна пиеса. Струва ми се, че Сондхайм е създал нов хит. — Убеден в съгласието ѝ, той я поведе към масата за вечеря. — Каж ми, мила, кога ще престанеш да си играеш на делова

жена и ще си дадеш почивка? Отивам у семейство Хамптън през уикенда и бих се радвал да ме придружиш.

Сидни с усилие разтвори стиснатите си устни. Нямаше смисъл да го разубеждава, че не играе. Пък и това бе всеобщо, мнение.

— Боя се, че точно сега не мога да оставя всичко. — Тя седна до него на дългата стъклена маса в просторната трапезария. Завесите бяха дръпнати и разкошната градина с пастелните тонове на ранните рози, разцъфналите лалета и кимащите аквилегии сякаш нахлуваше вътре.

На Сидни ѝ се искаше вечерята да се бе състояла на открито, за да може да седи сред цветята и да се наслаждава на соления морски въздух.

— Надявам се, нямаш нищо против да ти дам един малък съвет.

Сидни едва прикриваше досадата. Около нея се водеха весели разговори, чашите подрънкваха, предястието от пълнени гъби бе сервирано. Тя се чувстваше като в клетка.

— Не, Чанинг, нямам нищо против.

— Можеш ти да ръководиш бизнеса или да оставиш бизнесът да те ръководи.

Той имаше навика да изказва съветите си с клишета. Сидни си напомни, че това отдавна не трябва да ѝ прави впечатление.

— Приеми този съвет от човек с повече опит в тези неща.

Тя си наложи да се усмихне, докато мислите ѝ блуждаеха.

— Не искам да те виждам смазана от отговорности — продължи той. — И освен това всички знаем, че си новачка в безпощадния бизнес с недвижими имоти. — Златните му копчета за ръкавели проблеснаха, когато той покри ръката ѝ с длан. В очите му се четеше искрена загриженост. — Естествено, първоначалният ти ентузиазъм ще те подтикне да се нагърбиш със задължения, които не са по силите ти. Сигурен съм, че ще се съгласиш с това.

Тя с мъка насочи внимание към събеседника си.

— Всъщност, Чанинг, работата ми доставя удоволствие.

— Засега — рече той с такъв покровителствен тон, че Сидни едва не го убодеше с вилицата за салатата. — Но когато реалността се стовари върху теб, може да се окажеш смазана под тежестта ѝ. Откажи се, Сидни. Прехвърли отговорностите на онези, които ги разбират.

Тя рязко изпъна рамене.

— Дядо повери „Хейуърд“ на мен.

— Старците обикновено са сантиментални. Но не мога да повярвам, че е очаквал да приемеш всичко толкова сериозно. — Челото му леко се сбърчи — очевиден признак, че е загрижен за нея. — Не си ходила на парти вече седмици наред. Всички говорят за това.

— Така ли? — Сидни си наложи да разтегли устни в усмивка и здраво стисна зъби. Ако ѝ предложеше още някой съвет, щеше да се наложи да излее чашата с вода в скута му. — Чанинг, защо не ми разкажеш за пиесата?

В другия край на масата, приклещен между Маргьорит и госпожа Антъни Лоуел от Бостън, Михаил не откъсваше очи от Сидни. Не му се нравеше как тя свежда глава към хубавеца. Не, за Бога, не му харесваше. Мъжът непрекъснато я докосваше. Ту ръката, ту рамото. Нежното ѝ голо рамо. А тя само се усмихваше и кимаше, сякаш безкрайно запленена от думите му.

Очевидно Ледената кралица нямаше нищо против да бъде опипвана, стига ръцете, които го правят да са бели като нейните.

Михаил тихо изруга.

— Извинявай, какво каза?

Той с мъка насочи вниманието си към Маргьорит и се усмихна.

— Нищо. Фазанът е чудесен.

— Благодаря. Удобно ли е да попитам каква фигура ти е възложила Сидни.

Той хвърли мрачен поглед към другия край на масата.

— Работа по проекта в Сохо.

— О! — Маргьорит нямаше и представа, че „Хейуърд“ притежава сгради в Сохо. — За фасадата или за вътрешността на сградата ще работите?

— И за двете. Кой е мъжът до Сидни? Не го познавам, струва ми се.

— О, това е Чанинг. Чанинг Уорфийлд. Семейство Уорфийлд са стари приятели.

— Приятели — повтори Михаил, леко поуспокоен. Маргьорит заговорнически се наведе към него.

— Ще ти доверя, че с майка му Вилхемина Уорфийлд се надяваме това лято двамата да обявят годеща си. Такава хубава двойка са, толкова си подходат! И тъй като с първия брак на Сидни отдавна е приключено...

— Първия брак? — Той се вкопчи в новината като ястреб в гълъб. — Сидни е била омъжена?

— Да, но се боя, че двамата с Питър бяха твърде млади и неразумни — рече тя, избягвайки да спомене за натиска на семейството, довел до този брак. — Сидни и Чанинг вече са зрели хора с чувство за отговорност. Чакаме с нетърпение сватбата, която вероятно ще бъде през пролетта.

Михаил вдигна чашата си с вино. Усещаше странно и неприятно дращене в гърлото.

— С какво си изкарва прехраната този Чанинг Уорфийлд?

— С какво си изкарва прехраната? — Въпросът я изуми. — Ами всички от семейство Уорфийлд са в банковия бизнес, така че предполагам Чанинг също. Играе поло като истински дявол.

— Поло, значи. — Михаил тъй страховито свъси вежди, та Хелена Лоуел се задави с фазана. Михаил услужливо я удари по гърба, след което ѝ предложи чаша вода.

— Вие сте руснак, нали, господин Станисласки? — попита Хелена. Във въображението ѝ препускаха развилнели се казаци.

— Роден съм в Украйна.

— Струва ми се, четох някъде, че семейството ви избягало, когато сте били още дете.

— Избягахме с каруца. Прекосихме планините и стигнахме в Унгария, а оттам минахме в Австрия. В крайна сметка се установихме в Ню Йорк.

— Каруца! — въздъхна Маргьорит и отпи от виното си. — Колко романтично!

Михаил си припомни студа, ужаса и глада, които го измъчваха тогава. Но само сви рамене. Романтиката не винаги е красива и удобна.

Поуспокоена, че настроението му се е подобрило, Хелена започна да задава въпроси, свързани с изкуството.

След час Михаил с радост се измъкна от досадните ѝ забележки, жалка имитация на художническия жаргон. Гостите слушаха изпълнения на цигулка, разхождаха се по прохладните тераси и в обляната от лунна светлина градина. Домакинята пърхаше около него като пеперуда, примигваше кокетно и се смееше.

Маргьорит флиртуваше съвсем открито, ала това не го безпокоеше. Тя беше хубава жизнерадостна жена, която очевидно в

момента бе свободна. Макар според Михаил външната прилика да бе единственото, свързващо Маргьорит с дъщеря ѝ, тази изискана дама му се струваше безобидна, дори забавна. Така че когато тя предложи да му покаже терасата на покрива, Михаил охотно я последва.

Горе беше благословено тихо в сравнение с неспирните разговори след вечерята. Подпрян на парапета, Михаил зърна водата, плажната ивица, строгата елегантност на близките сгради, обиколени с огромни градини.

Забеляза и Сидни, която, хванала под ръка Чанинг, приближаваше към един тънещ в сянка ъгъл на долната тераса.

— Третият ми съпруг построи тази къща — обади се Маргьорит. — Беше архитект. Когато се разведохме, трябваше да избирам между нея и малка вила в Ница. Тук са повечето ми приятели и естествено, избрах нея. — Тя въздъхна и кокетно се облегна на парапета. — Обичам това място. Когато давам парти, гостите се пръсват по всички нива и така се създава едновременно уют и усамотение. Може би ще ни посетите някой уикенд това лято.

— Може би — разсеяно отвърна Михаил, втрепен в Сидни. Огряна от лунната светлина, косата ѝ блестеше като полиран махагон.

Маргьорит се размърда само колкото бедрата им да се докоснат. Движението го изненада и развесели. Ала за да спаси гордостта ѝ, той се усмихна и бавно се отдръпна.

— Имаш прекрасен дом. Отива ти.

— Бих желала да видя твоето ателие. — Маргьорит го изглежда изкусително. — Мястото, където твориш.

— Боя се, че ще ти се стори тясно, горещо и досадно.

— Невъзможно. — Тя се усмихна и прокара пръсти по ръката му. — Сигурна съм, че нищо, свързано с теб, няма да ми се стори досадно.

Мили Боже, тази жена бе достатъчно възрастна, за да му бъде майка и в същото време му налиташе като девственица, готова да извърши първото си прегрешение. Михаил потисна въздишката си, сетне си напомни, че трябва да се справи умело с неловката ситуация. Стисна ръката ѝ между дланите си.

— Маргьорит, ти си очарователна. А аз... — Той леко целуна пръстите ѝ. — Аз съм неподходящ.

Жената вдигна ръка и леко докосна бузата му.

— Подценяваш се, Михаил.

Едва сега осъзна, че бе подценил своята домакиня.

На терасата долу Сидни се опитваше да намери деликатен начин да обезкуражи Чанинг. Той беше внимателен, достоен, загрижен и я отегчаваше до смърт.

Вината беше нейна, сигурна беше. Всяка жена би примряла от удоволствие да бъде ухажвана от мъж като Чанинг. Имаше лунна светлина, музика, цветя. Ухаещият на море лек ветрец шумолеше в листата на дърветата и нашепваше любовни думи. Чанинг говореше за Париж, ръката му нежно се плъзгаше по голия ѝ гръб.

Сидни вече мечтаеше да си е вкъщи, сама, и да преглежда дебелия папка с тримесечните отчети. Пое дълбоко въздух и се извърна. Щеше да му каже твърдо, ясно и открито, че най-добре другаде да си потърси компания. Само лошият ѝ късмет я накара да вдигне поглед и да зърне на горната тераса Михаил, който тъкмо поднасяше ръката на майка ѝ към устните си.

Какъв... Тя не можа да измисли достатъчно гадна дума, с която да го нарече. Подлец бе прекалено обикновено. Жиголо, твърде слабо. Той се натискаше с майка ѝ. С нейната майка! След като само преди часове беше...

Нищо не бе направил, напомни си Сидни и прогони спомена за случилото се в коридора на сградата в Сохо. Бе се перчил и надувал, това беше всичко.

Можеше да го убие за поведението му сега.

Докато тя наблюдаваше двойката на терасата, Михаил се отдръпна от Маргъорит и се разсмя. Сетне погледна надолу. В мига, в който очите им се срещнаха, Сидни обяви война.

Тя рязко се извърна към Чанинг. На лицето ѝ бе изписана такава ярост, че мъжът започна да заеква.

— Целуни ме! — нареди тя.

— Сидни...

— Казах да ме целунеш! — Сграбчи го за реверите и го привлече към себе си.

— Разбира се, скъпа. — Доволен от промяната в настроението ѝ, Чанинг обхвана раменете ѝ и се наведе.

Устните му бяха нежни, топли, примамливи. Притиснаха се в нейните с отработена прецизност, ръцете му се плъзнаха по гръба ѝ.

Дъхът му ухаеше на ментови бонбони. Тялото ѝ сякаш бе създадено за неговото.

Ала тя не изпита нищо, нищо освен опустошителна ярост. Сетне я побиха тръпки на страх и отчаяние.

— Изобщо не се стараеш, мила — прошепна той. — Знаеш, че няма да ти причиня болка.

Да, така беше. Нямаше никаква причина да се страхува от Чанинг. Безкрайно нещастна, тя му позволи да задълбочи целувката, заповяда си да изпита някакви чувства и да откликне. Усети отдръпването му още преди устните им да се разделят. Почувства и раздражението и недоумението на мъжа.

— Сидни, скъпа, не разбирам какъв е проблемът. — Той приглади смачканите си ревери и вдигна поглед. — Все едно целувах сестра си.

— Уморена съм, Чанинг — промърмори тя, без да го поглежда. — Искам да си вървя.

Двайсет минути по-късно, шофьорът насочи колата към Манхатън. На задната седалка в своя ъгъл Сидни седеше скована като глътнала бастун, а Михаил се бе разположил удобно в другия край. Не си даваха труд да разговарят, нито да разменят любезности като двама души, посетили едно и също празненство.

Той кипеше от гняв.

Тя бе вледенена от презрение.

Направи го, за да ме ядоса, реши Михаил. Позволи на оня облечен в коприна глупак да я погълне цялата само за да ме подразни.

А защо се дразня, запита се Михаил. Тя не значеше нищо за него.

Не, не е вярно, поправи се той мрачно. Единственият му проблем беше, че все още не знаеше какво точно изпитва към нея.

Очевидно този мъж няма нито етика, нито морал, нито пък изпитва срам, размишляваше Сидни. Седи си спокойно, олицетворение на невинността след недостойното си поведение. Тя се намръщи на бледото си отражение в стъклото и опита да се заслуша в прелюдията на Шопен, която звучеше от радиото на колата. Да флиртува толкова нагло с жена двайсет години по-възрастна от него. Как се подсмиваше подигравателно от терасата на покрива!

А тя го беше наела. Сидни изпусна тиха въздишка, дъхът ѝ изсвистя през стиснатите зъби. О, толкова съжаляваше за това! Беше позволила загрижеността ѝ, решимостта ѝ да постъпи правилно да я заслепят дотолкова, че да наеме един сексуално обсебен и напълно лишен от морал руски дърводелец.

Е, ако си въобразяваше, че ще може безнаказано да си играе игрички с майка ѝ, дълбоко се лъжеше!

Сидни пое дълбоко дъх, извърна се и гневно стрелна с поглед мъжа. Михаил би се закълел, че в този миг температурата в колата падна с десет градуса.

— Стой далеч от майка ми! — изсъска тя.

Той я погледна изпод вежди и елегантно кръстоса крака.

— Моля?

— Много добре ме чу. Ако смяташ, че безучастно ще наблюдавам как сваляш майка ми, излъгал си се. Тя е самотна и уязвима. Последният развод я разстрои и още не се е съвзела.

Той изрече нещо кратко на родния си език и затвори очи.

Разгневена Сидни се плъзна по седалката и побутна ръката му.

— Какво означава това, по дяволите?

— Най-простичкият превод е „глупости“. Сега млъкни. Искам да поспя.

— Нищо няма да правиш, докато не разрешим този въпрос. Дръж големите си мръсни ръце далеч от майка ми, да не превърна сградата, към която толкова си привързан, в паркинг.

Той леко повдигна клепачи. Гневът, проблеснал в очите му, накара Сидни да изпита задоволство.

— Голяма заплаха от мъничка жена — промърмори той лениво. Сидни бе твърде близо, за да се чувства спокоен. Ароматът ѝ изпълваше ноздрите му и придаваше на гнева му нещо първично. — Би трябвало да се съсредоточиш върху своя ухажор, а да оставиш майка си да се справя сама със своите.

— Ухажор ли? Кой ухажор?

— Банкера, дето прекара вечерта, душейки около глезените ти.

Лицето ѝ се покри с гъста руменина.

— Нищо подобно не е правил. Той е с твърде изискани обноски, за да души където и да било. Чанинг си е лично моя работа.

— Така. Ти си имаш работа и аз си имам своя. Сега да видим какво ни свързва.

И докато разбере какво става, Сидни се озова в скута му. Изумена, опря длани в гърдите му и опита да се изтръгне от хватката. Той само я притисна по-здраво.

— Както виждаш, аз нямам обноски.

— Това ми е известно. — Тя отметна глава и вирна брадичка. — Какво си въобразяваш, че правиш?

Искаше му се да знае, по дяволите. Тя бе скована като леден блок, но имаше нещо невероятно и, Господи, неизбежно, в усещането, връхлетяло го, докато я държеше в прегръдките си. Макар да се ругаеше наум, той я притисна към себе си, толкова близо, че почувства неравномерното повдигане и спускане на гърдите ѝ, усети сладкия ѝ, примесен с вино, дъх върху устните си.

Май е време да ѝ дам урок, помисли си мрачно.

— Реших да те науча как да се целуваш. Както забелязах от покрива, не се справи добре с играча на поло.

Шокът и яростта я накараха да застине. Нямахше да се бори и да крещи, нито да му достави удоволствие, като му покаже, че я е изплашил. Очите му бяха съвсем близо и в тях се четеше предизвикателство. Мина ѝ през ум, че точно така би изглеждал Луцифер, минавайки през портите на своя мрачен рай.

— Самомнителен негодник! — Как ѝ се искаше да го цапардоса с все сили, ала успя само да свие юмруци и яростно го стрелна с поглед. — На нищо не можеш да ме научиш!

— Така ли? — Михаил се зачуди дали не е по-добре да я удуши и да приключи веднъж завинаги с това. — Да видим тогава. Твоят Чанинг сложи ръцете си тук, нали? — Той плъзна длани по раменете ѝ. Разтърси я силна неудържима тръпка. — Страхуваш ли се от мен, мила?

— Не ставай смешен! — Ала всъщност се боеше, и то твърде много. Преглътна уплахата си, когато палците му погалиха голата ѝ кожа.

— Хубаво е, че тръпнеш. Това кара мъжът да се чувства силен. Не забелязах да тръпнеш с Чанинг.

Тя мълчеше и само се запита дали той си дава сметка, че акцентът му се е усилил. Звучеше екзотично и възбуждащо. Михаил се

запита как изобщо успява да говори, докато тя го гледа с такъв копнеж.

— Моят подход е твърде различен от неговия — промърмори. — Ще ти покажа.

Обхвана тила ѝ и приближи лицето ѝ към своето. Усети как нейният дъх секна, когато спря миг преди устните им да се докоснат. Зърна образа си в очите ѝ — широко отворени и враждебни. Не обърна внимание на свиването в стомаха си, леко извърна глава и плъзна устни по брадичката ѝ.

Тя едва успя да потисне стона си. Инстинктивно отметна глава и в този миг устните му докоснаха шията ѝ.

Какво правеше този мъж с нея? Мислите ѝ трескаво препускаха, Сидни напразно се опитваше да овладее тръпнещото си тяло. Защо не прекратеше всичко това, защо отказваше да ѝ даде възможност да се измъкне с ненакърнена гордост?

Готова бе да го убие за това! Да го смачка! Да го унищожи!

Но усещането беше толкова прекрасно, възхитително! Порочно.

Единствената му мисъл бе, че тя ухае на утро — свежо пролетно утро, когато росата бавно напоява зелената трева и напъпилите цветя. Тя тръпнеше в прегръдките му, тялото ѝ все още бе леко сковано, макар главата ѝ да се отпусна покорно назад.

Какво изпитваше тя? Михаил леко захапа ухото ѝ, изгаряше от желание да разбере какво чувства тази жена.

Хиляди, милиони малки иглички на удоволствие затанцуваха по кожата ѝ. Разтърсена от усещането, тя понечи да се отдръпне. Ала дланите му се плъзнаха по гърба ѝ и сякаш лишиха тялото ѝ от собствена воля. През цялото време устните му я измъчваха, бягаха далеч от нейните, отказваха да облекчат болезненото напрежение.

Желанието я изгаряше.

Безмилостни пламъци обхващаха тялото ѝ.

Копнежът я заливаше на мощни вълни.

Промъкваше се в кръвта, в костите ѝ, проникваше във всяка нейна фибра.

И младата жена се предаде.

Сякаш експлозия избухна в тялото ѝ. Сидни се притисна към мъжа. Като лед, хвърлен в огън, тя се остави да бъде погълната от алчните пламъци. Зарови пръсти в косата му, жадно се отдаде на зашеметяващата сила на собствената си страст.

Най-сетне! Той беше груб и настойчив, ухаеше на неустоима мъжественост, не на скъп одеколон. Думите, които мълвеше, бяха неразбираеми, ала не звучаха като любовни клетви или обещания. Приличаха по-скоро на закани.

Твърди и безмилостни устните му я изгаряха. Тя желаше това, о, как желаше пламенното сливане на устните, страстната целувка!

Ръцете му бяха уверени, силни и нетърпеливи. Смътно ѝ се мярна мисълта, че той е от хората, които взимат това, което искат когато и където пожелаят. Удоволствието проникна в нея като слънчев лъч. Тя промълви името му, когато мъжът свали надолу роклята ѝ и обхвана гърдите ѝ с грубите си длани.

Михаил се потапяше в нея. Ледът се бе стопил и той потъваше дълбоко, твърде замаян, за да прецени дали трябва да се гмурне или да изплува на повърхността. Уханието, вкусът, Господи, усещането при допира до кожата ѝ! Алабастър, коприна и листенца от цвят на роза. Всеки мъж би пожелал да докосне такава нежност, да я открадне, да я направи своя. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, жадни за още.

Той я притисна под себе си на плюшената седалка, косите ѝ се разпиляха като топена мед, тялото ѝ се извиваше под неговото, гърдите ѝ се очертаваха върху черната рокля, примамваха го да ги вкуси.

Тя се изви като дъга, пръстите ѝ се впиха в гърба му, когато устните му поеха втвърдените зърна. Желаше го, искаше той да удовлетвори нуждата, изострена до болка и безмилостно разкъсваща тялото ѝ.

— Моля те — отчаяно простена тя, без да изпитва и капка смущение. — Михаил, моля те!

Дрезгавият ѝ стон разпали кръвта му. Той отново впи устни в нейните, завладя ги, покори ги. Не на себе си от възбуда, той плъзна пръсти под роклята ѝ с намерението да я разкъса. Взря се в младата жена, в огромните ѝ очи, в тръпнещите устни. Светлини и сенки танцуваха по лицето ѝ, пребледняло като платно. Тя трепереше като лист в прегръдките му.

И изведнъж до слуха му достигна шумът на уличното движение.

Мъжът рязко изплува на повърхността и тръсна глава, за да проясни мислите си. Жадно си пое въздух като гмуркач, останал твърде дълго под водата. Та те пътуваха през града, усамотението им

бе крехко като матираното стъкло, което ги разделяше от шофьора. А той ѝ бе налетял като възбуден младеж, напълно лишен от здрав разум.

Извинението заседна в гърлото му. Подобни банални думи едва ли щяха да свършат работа. Все още изгарящ от желание, той с мрачен поглед дръпна роклята ѝ нагоре. Младата жена безмълвно се втренчи в него, накара го да се почувства като варварин, понечил да грабне девствеността на невинна девойка. И Господ да му е на помощ, той искаше да го стори.

Михаил изруга, отдръпна се и рязко изправи Сидни. Тя се отдръпна в сянката и се втренчи през тъмния прозорец. Намираха се на няколко пресечки от неговия апартамент. А той само дете не... Нямаше смисъл да разсъждава над това какво щеше да направи.

— Почти пристигнахме. — Гласът му прозвуча остро.

Сидни трепна, сякаш ѝ бе ударил плесница.

Къде бе сгрешила този път? Обзелото я желание бе по-силно от всякога. И въпреки това се бе провалила. В един миг, продължил сякаш цяла вечност, бе готова да захвърли и гордостта, и страха си. Мъжът бе разпалил страстта ѝ. Въобрази си бе, че и той я желае също тъй силно.

Но не достатъчно. Тя затвори очи. Изглежда никога нямаше да бъде достатъчно. Хладни тръпки запълзяха по гърба ѝ и тя обви ръце около тялото си, опитвайки се да задържи част от топлината.

По дяволите, защо мълчеше тя? Михаил прокара треперещи пръсти през косата си. Заслужаваше да получи плесница. Или по-скоро да бъде застрелян. А тя дори не продумваше.

Зареял поглед през прозореца, той си напомни, че вината не бе само негова. Сидни също жадно бе притискала великолепното си тяло към неговото, бе го подлудявала с алчните си устни. Бе го опиянила с възбуждащия си парфюм.

Почувства се по-добре.

Да, за тая игра са нужни двама души. Тя беше също толкова виновна, колкото и той.

— Виж, Сидни... — Той се извърна и младата жена отскочи назад като пренавитата пружина.

— Не ме докосвай.

Михаил усети жлъчта, но не и сълзите, които я задавяха.

— Добре. — Чувството му за вина напълно се стопи, когато колата спря пред входа. — Ще държа далеч от теб големите си мръсни ръце, Хейуърд. Повикай някой друг, когато ти се прище да се потъркаляш на задната седалка.

Тя сви юмруци и си наложи да запази достойнство и самообладание.

— Що се отнася до майка ми, говорех напълно сериозно.

Той отвори вратата. Светлината обля лицето му и го превърна в студена бяла маска.

— Аз също. Благодаря, че ме докара.

Когато вратата се затръшна, Сидни стисна очи. Нямах да заплаче. Една единствена сълза преодоля съпротивата ѝ и бе рязко избърсана. Нямах да заплаче. И нямах да забрави.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят беше уморителен. Всъщност седмица от почти шейсет работни часа, разпределени между работа в кабинета, обедни срещи и преглеждане на отчетите вечер въкъщи беше уморителна. Днес ѝ оставаха още няколко часа работа, ала Сидни вече се наслаждаваше на облекчението и удовлетворението, което изпитваше в петък следобед, когато всички служители предвкусаха заслужената почивка в съботния ден.

През досегашния ѝ съзнателен живот дните по нищо не се отличаваха един от друг; всички бяха запълнени с благотворителни събирания, обикаляне на магазините и обеда с приятели. Нямаше работно разписание, а уикендите бяха просто дни, в които партитата продължаваха до по-късно.

Нещата се бяха променили. Докато четеше новия договор, Сидни се чувстваше доволна, задето се бе случило така. Започваше да разбира защо дядо ѝ винаги бе толкова жизнен и изпълнен с енергия. Имал е стремежи, амбиции, цели.

Сега те бяха нейни.

Вярно, все още се налагаше да иска съвет за някои от формулировките в договорите и в сделките трябваше задължително да се съобразява с мнението на управителния съвет. Но бе започнала да се усъвършенства, нещо повече, да се наслаждава, на великата игра на шах — купуването и продаването на недвижими имоти.

Тя огради една неправилно формулирана клауза в договора и натисна копчето на жужащия интерком.

— Господин Бингам иска среща с вас, госпожице Хейуърд.

— Покани го, Жанин. О, и виж дали ще можеш да се свържеш с Франк Марлоу от адвокатската кантора „Марлоу, Радклиф и Смит“.

— Да, госпожице.

Когато Лойд влезе в кабинета, Сидни все още преглеждаше договора. Тя вдигна ръка с молба да ѝ даде няколко минутки, за да довърши.

— Лойд, съжалявам, но ако загубя връзката между всички тези точки, ще трябва да започна отначало. — Тя си надраска някаква бележка, сетне остави договора настрана и се усмихна. — Какво мога да направя за теб?

— Проектът „Сохо“. Напълно е излязъл от контрол.

Тя стисна устни. Проектът „Сохо“ ѝ напомняше за Михаил. Михаил ѝ напомняше за вихреното пътуване от Лонг Айлънд и нейния последен провал като жена. Не я беше грижа за това.

— В какъв смисъл?

— Във всякакъв. — Той яростно закрочи из кабинета ѝ. — Четвърт милион. Определила си четвърт милион за ремонта на тази сграда.

Сидни не помръдна от мястото си, само бавно подпря ръце на бюрото и сплете пръсти.

— Зная това, Лойд. Като се има предвид състоянието на сградата, предложената от господин Станисласки цена беше съвсем приемлива.

— Откъде знаеш? — остро попита мъжът. — Възложи ли сравнителни оценки?

— Не. — Пръстите ѝ се свиха, сетне отново се отпуснаха. Трудно беше, но тя си напомни, че Лойд Бингам бе заслужил издигането си по служебната стълбица, докато тя се бе озовала направо на най-горното стъпало. — Доверих се на инстинкта си.

— На инстинкта? — Той присви очи и се извърна към нея. Презрението в гласа му бе съвсем очевидно. — В бизнеса си само от няколко месеца и вече имаш инстинкти.

— Точно така. Освен това ми е известно, че цената за новата електроинсталация, канализацията и дърводелската работа не надвишава други подобни ремонти, извършени в наши сгради.

— По дяволите, Сидни, дори за тази сграда тук не сме дали толкова при ремонта миналата година.

— Това, което е направено миналата година по тази сграда, е просто малко повече от украса. Голяма част от ремонта в Сохо е с оглед на безопасността на наемателите и създаването на съвременни удобства.

— Четвърт милион за ремонт. — Той стовари длани на бюрото ѝ и се наведе към нея. Сидни си спомни, че Михаил бе направил същото.

Но разбира се, ръцете на Лойд нямаше да оставят мръсни петна. — Знаеш ли какъв е годишният ни доход от тези апартаменти?

— Да, зная. — За негова изненада цитира сумата с точност до цент. — От една страна, ще трябва да мине повече от година, за да се възвърнат по-голяма част от вложенията. От друга, когато хората си плащат наема добросъвестно, те заслужават прилично жилище.

— Прилично, точно така — рязко рече Лойд. — Смесваш морала с бизнеса.

— О, надявам се да е така. Наистина се надявам!

Той се отдръпна, вбесен, задето тази жена щеше да седи тъй самодоволно зад бюрото, което му се полагаше по право.

— Много си наивна!

— Възможно е. Но докато аз съм начело на тази компания, тя ще бъде ръководена според моите изисквания.

— Въобразяваш си, че я ръководиш само защото подписваш договори и водиш телефонни разговори. Влагаш четвърт милион в проект, който сама определяш като „свое галено дете“ и нямаш никаква представа какво е намислил този Станисласки. Откъде знаеш, че не купува по-долнокачествени материали, за да прибере в джоба си разликата в цените.

— Това е абсурдно.

— Както вече казах, много си наивна. Възложила си на някакъв руски художник толкова важен проект и дори не си даваш труда да изпратиш човек, който да провери как върви работата.

— Възнамерявам лично да контролирам проекта. Просто бях заета. И получавам седмични отчети от господин Станисласки.

Мъжът се ухили подигравателно. Преди да избухне, Сидни си даде сметка, че Лойд има право. Бе наела Михаил импулсивно, доверявайки се на инстинкта си, а сетне заради личните си чувства пренебрегна задълженията си по проекта.

Това не беше наивност. Беше проява на безволие.

— Напълно прав си, Лойд, ще поправа грешката си. — Тя се облегна назад в стола си. — Има ли нещо друго?

— Направи грешка — рече мъжът. — При това скъпо струваща грешка. Управителният съвет няма да допусне да направиш още една.

Подпряла ръце на облегалките на стола, Сидни кимна.

— А ти се надяваш да ги убедиш, че мястото ти е зад това бюро.

— Членовете на управителния съвет са бизнесмени, Сидни. И макар от сантиментални съображения да предпочитат начело на компанията да стои представител на фамилията Хейуърд, печалбите и загубите ще наклонят везните.

Лицето ѝ остана безизразно, гласът спокоен.

— Сигурна съм, че отново имаш право. И ако управителният съвет продължи да ме подкрепя, предоставям ти две възможности. Или подаваш оставка, или ще бъдеш лоялен към мен. Няма да приема средно положение. А сега моля да ме извиниш, имам работа.

Когато вратата се затръшна зад него, Сидни посегна към телефона. Ръката ѝ трепереше и тя я отдръпна. Взе един кламер и бавно го изкриви. Сетне втори, трети. След като накъса и два листа хартия, усети, че гневът ѝ се поуталожва.

Спокойно и с бистър ум си даде сметка за фактите.

Лойд Бингам беше враг, и то враг с опит и влияние. За проекта в Сохо тя бе действала прибързано. Не че бе постъпила неправилно. Но ако все пак имаше някакви грешки, Лойд щеше да ги преувеличи и със задоволство да стовари вината върху нея.

Възможно ли е да бе изложила на риск всичко, което ѝ бе остави дядо ѝ с един-единствен проект? Щеше ли да бъде принудена да се откаже от ръководната си длъжност, ако не успееше да докаже предимствата и правилността на това, което бе направила?

Не беше сигурна и това бе най-лошото.

Стъпка по стъпка. Това бе единственият начин да се напредва. И първата стъпка бе да отиде в Сохо и да поеме задълженията си.

Небето беше с цвят на хоросан. През последните няколко дни жегата се бе оттеглила, ала ето че тази сутрин отново бе заляла града като пълноводна река, покривайки Манхатън с влажен топъл въздух. Пешеходците се скупчваха по кръстовищата, вървяха забързано по улиците, нетърпеливи да избягат от горещината.

Момичета с шорти и мъже с измачкани строги костюми се тълпяха около подвижните сергии с надеждата някой сладолед или разхладителна напитка да им помогне да победят жегата.

Когато Сидни слезе от колата, задухата я блъсна като юмрук. Тя си помисли за шофьора, който трябваше да я чака в затворената кола и

го освободи за деня. Засенчи очи с ръка и се обърна да огледа сградата си.

Скелета пълзяха по стените като метален бръшлян. Прозорците проблясваха, лепенките на производителя все още не бяха свалени. Стори ѝ се, че видя изкривени от артрит ръце да отлепят етикета от стъкло на третия етаж.

Пред входа имаше надписи, които предупреждаваха, че сградата е в ремонт. Сидни чу удари на чукове, жужене на триони, звън на метал и тихите звуци на рокендрол от портативен касетофон.

До бордюра забеляза микробус на водопроводчик, очукан пикап и групичка любопитни зяпачи. Тя проследи погледите им, насочени нагоре по сградата. И зърна Михаил.

За миг сърцето ѝ спря. Той бе излязъл отвън на последния пети етаж и бавно се придвижваше по нещо, което се стори на Сидни, като съвсем тясна дъска.

— Господи, какви мускули! — въздъхна някаква жена до нея. — Страхотни!

Сидни преглътна. Мускулите наистина бяха страхотни, А и голият му гръб хич не беше за изхвърляне. Бедата беше, че ѝ бе трудно да се наслаждава на гледката, след като си представяше как той пада от скелето и счупва хубавия си гръбнак на бетона долу.

Обхваната от паника, Сидни се втурна вътре. Вратите на асансьора бяха отворени и двама механици товареха, или пък разтоварваха инструментите си. Тя дори не спря да попита ще свършват ли скоро, а хукна нагоре по стълбите.

Облени в пот, мъже измазваха с хоросан стълбището между втория и третия етаж. Те подсвирнаха и намигнаха, ала Сидни продължи да се изкачва, без да им обръща внимание. Някой бе усилил докрай телевизора си, вероятно за да заглуши шума от ремонта. Чуваше се плач на бебе. Някъде печаха пиле.

Без да спира, за да си поеме въздух, тя тичешком изкачи двата оставащи етажа. На петия свиреше музика. Акомпанираше ѝ нешколуван тенор.

Вратата на Михаил бе отворена и Сидни влетя в жилището му. Едва не се стовари върху възрастен мъж с посребрена коса и ръце като дънери, който бе приклепнал и подреждаше инструменти. Човекът се изправи и я задържа.

— Извинявайте. Не ви видях.

— Няма нищо. Обичам жените да падат в краката ми.

Сидни долови славянския акцент и отчаяно се огледа, търсейки Михаил. Дали пък всички наематели тук не са руснаци, трескаво си помисли тя. А може и да е докарал водопроводчици от родината си.

— Мога ли да ви помогна?

— Не. Всъщност, да. — Тя притисна ръка към сърцето си, осъзнала, че не може да си поеме въздух. — Михаил.

— Отвън е. — Непознатият с любопитство се втренчи в нея и махна с палец към прозореца.

Сидни го забеляза... или поне гърба му, покрит с бронзов загар.

— Отвън. Но... но...

— Тъкмо приключваме за днес. Ще седнете ли?

— Накарайте го да влезе — прошепна Сидни. — Моля ви, кажете му да се прибере!

Преди мъжът да успее да отговори, прозорецът се плъзна нагоре и Михаил прехвърли мускулестия си крак в стаята. Каза нещо на родния си език, сетне се засмя и скочи на пода. Когато зърна Сидни, смехът му в миг заглъхна.

— Хейуърд? — Той потупа рендето в ръката си.

— Какво правиш отвън? — Въпросът прозвуча по-скоро като обвинение.

— Сменям прозорци. — Той остави инструмента. — Някакъв проблем ли има?

— Не, аз... — Тя не си спомняше друг път да се е чувствала толкова глупаво. — Дойдох да проверя как върви ремонтът.

— Добре. Ще те разведа след минута. — Той влезе в кухнята, пъхна глава под чешмата и пусна докрай студената вода.

— Луда глава, има нужда от разхлаждане — рече мъжът зад Сидни и се разсмя на шегата си. Когато тя успя да се усмихне едва-едва, непознатият извика на Михаил и заговори бързо-бързо на този екзотичен непознат език.

Михаил отговори едносрично и се върна в стаята. Мократа му коса бе пристегната с кърпа през челото. Той тръсна глава, разпръсквайки капчици вода, сетне сви рамене и пъхна палци в гайките на джинсите си. Беше мокър, изпотен и полугол. Сидни едва успяваше да задържи устата си затворена.

— Синът ми е невъзпитан. — Юри Станисласки поклати глава.
— А толкова усилия положих.

— Вашият... О! — Сидни се обърна към мъжа с широко лице и красиви ръце. Ръцете на Михаил. — Приятно ми е, господин Станисласки.

— Аз съм Юри. Попитах сина си вие ли сте Хейуърд, собственичката на сградата. Той потвърди и се намръщи.

— Да, аз съм.

— Сградата е хубава. Само е малко болна. А ние сме лекарите.
— Той се ухили на сина си, сетне избоботи нещо на украински.

Този път усмивка разтегна устните на Михаил.

— Не, още не си загубил пациент, татко. Прибирай се вкъщи, че мама те чака за вечеря.

Юри вдигна сандъчето с инструменти.

— Ела и ти, доведи и хубавата дама. Майка ти готви достатъчно.

— О, много благодаря, но...

— Тази вечер съм зает, татко — прекъсна Михаил учтивия отказ на Сидни.

Юри вдигна рунтавата си вежда.

— Тази вечер си глупав — рече той на украински. — Заради тази жена ли се цупи цяла седмица?

Раздразнен, Михаил грабна преметнатата на стола хавлиена кърпа и избърса лицето си.

— Жените не ме карат да се цупя.

Юри само се усмихна.

— Тази те накара. — Сетне се извърна към Сидни. — Сега пък аз се държа невъзпитано и говоря на език, който не разбирате. Той ми оказва лошо влияние. — Мъжът поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна с неустоим чар. — Радвам се, че се запознахме.

— Аз също.

— Облечи си риза — нареди Юри на сина си и излезе, подсвирквайки си.

— Много е мил — рече Сидни.

— Да. — Михаил взе фланелката, която бе съблякъл преди няколко часа, ала само я задържа в ръце. — Значи искаш да видиш как напредва работата?

— Да, мислех си...

— С прозорците свършихме — прекъсна я той. — Електроинсталацията е почти готова. Довършването ѝ заедно със смяната на водопровода ще отнеме още около седмица. Ела.

Той я заобиколи от твърде голямо разстояние, сетне влезе в съседния апартамент, без да почука.

— На Кийли е — поясни. — Нея я няма.

В стаята преобладаваха ярки тонове и смесица от приятни аромати. Мебелите бяха стари и износени, ала покрити с разноцветни възглавнички и множество артикули от женското облекло.

В кухнята цареше бъркотия — не от мръсни чинии и тигани — а защото мазилката беше свалена и покрай стената се виеха дебели жици.

— Сигурно ремонтът създава доста неудобства за наемателите.

— По-добре така, отколкото да включиш миксера и да лишиш от електричество цялата сграда. Старата инсталация беше отпреди четирийсет години. Тази издържа по-високо натоварване и е по-надеждна.

Сидни се наведе през ръката му и огледа жиците.

— Добре.

Ако тя не ухаеше толкова приятно, Михаил може би щеше да се усмихне, ала вместо това само се отдръпна.

— След като проверим цялата инсталация, ще измажем отново стените. Ела.

Беше изпитание и за двамата, ала той я разведе из етажите, показва ѝ всички етапи от работата и подробно ѝ обясняваше какво е извършено и какво остава да се направи.

— По-голямата част от подовата настилка ще запазим. Някъде обаче се налага да бъде сменена. — Той ритна парче шперплат, което бе заковал върху дупка на площадката между втория и третия етаж.

Сидни само кимна, задаваше въпроси единствено ако ѝ се струваха умни и на място. Повечето от работниците си бяха отишли, за да получат седмичните си заплати. Шумът бе поутихнал и зад вратите се чуваха приглушени гласове, музика и телевизионно преследване с коли. Тя вдигна вежди при звука на саксофон, който свиреше „Рапсодия в синьо“.

— Това е Уил Меткалф — рече Михаил. — Много е добър. Свири в оркестър.

— Наистина е добър. — Усещаше парапета устойчив и гладък под дланта си, докато слизаха надолу. Михаил поправя, ремонтира, подменя, защото е загрижен за хората, които живеят в тази сграда помисли си тя. Знае кой свири на саксофон, кой яде печено пиле, чие бебе плаче. — Доволен ли си от напредъка? — тихо попита Сидни.

Тонът ѝ го накара да я погледне — нещо, което се бе опитал да избягва до този момент. Няколко къдрици от косата ѝ се бяха измъкнали от шнолите и падаха на челото. Забеляза и бледите лунички около нослето ѝ.

— Доволен съм. Но ти си тази, която трябва да отговори на този въпрос. Сградата е твоя.

— Не, не е. — Очите ѝ бяха сериозни и тъжни. — Твоя е. Аз само подписвам чековете.

— Сидни...

— Видях достатъчно, за да се убедя, че си поставил успешно начало. — Тя забърза надолу по стълбите. — Обади ми се, когато дойде време за следващата вноска.

— По дяволите. Чакай малко. — Той я настигна в подножието на стълбите и я хвана за ръката. — Какво ти става? Първо се озоваваш в стаята ми бледа и останала без дъх. Сега пък бягаш и в очите ти напират сълзи.

Беше ѝ станало болно, че няма кръг от хора, които да са загрижени за нея. Близките ѝ приятели бяха много малко и напълно погълнати от себе си. Най-добрият ѝ приятел беше Питър, а и това приятелство беше безвъзвратно провалено. Чувстваше се някак изолирана от живота и завиждаше за сплотеността и съпричастието, които усещаше на това място. Сградата не беше нейна, помисли си отново Сидни. Тя просто беше собственикът.

— Не бягам и нищо ми няма. — Искаше да си тръгне, да се махне отгук, но трябваше да го направи с достойнство. — Гледам на тази работа много сериозно. Това е първият ми голям проект, откакто поех ръководството на „Хейуърд“. Искам всичко да бъде както трябва. И поех голям риск, като... — Тя замълча и погледна към вратата отдясно. Сигурна бе, че дочу някой да вика за помощ. Вероятно е било по телевизията, помисли си, но преди да продължи, долови отново тихия, жален вик. — Михаил, чу ли това?

— Кое? — Как би могъл да чуе каквото и да било, като единствената му мисъл бе да се въздържи да не я целуне отново?

— Тук вътре. — Тя се обърна към вратата и напрегна слух. — Да, ето пак...

Този път и той го чу. Вдигна юмрук и удари по вратата.

— Госпожо Уолбърг! Госпожо Уолбърг, Михаил е.

Треперещият глас едва се чу през дървената преграда.

— Ударих се. Помогнете!

— О, Господи, тя...

Преди Сидни да довърши, Михаил блъсна с рамо вратата. При втория удар тя се отвори и увисна на пантите.

— В кухнята — долетя слабия вик на госпожа Уолбърг. — Михаил, слава Богу!

Той се втурна в апартамента, където се виждаха множество плетени на една кука покривчици и хартиени цветя и намери старицата в кухнята. Жената бе дребна и слабичка. Побелялата ѝ коса бе разрошена, а по челото и блестяха капки пот.

— Нищо не виждам — рече тя. — Изпуснах си очилата.

— Не се тревожете. — Той коленичи до нея и машинално провери пулса ѝ, докато се взираше в лицето ѝ, изкривено от болка. — Извикай линейка! — нареди той на Сидни, ала тя вече бе грабнала телефона. — Не мога да ви помогна, докато не ми кажете къде сте се ударили.

— Бедрото. — Тя стисна зъби при ужасната болка. — Мисля, че съм си счупила бедрената кост. Паднах, спънах се. Не можех да помръдна. При целия този шум никой не чу виковете ми. Минаха вече два-три часа. Чувствам се толкова слаба.

— Вече всичко е наред. — Той се опита да стопли ръцете ѝ. — Сидни, донеси одеяло и възглавница.

Тя вече ги бе донесла и приклепна до госпожа Уолбърг още преди Михаил да е довършил нареждането си.

— Ето така. Само леко ще повдигна главата ви. — Сидни внимателно положи главата на старицата върху възглавницата. Въпреки жегата, госпожа Уолбърг трепереше от студ. Сидни продължи да говори успокоително и я покри с одеялото. — Само още няколко минутки — промълви и погали потното чело на жената.

При вратата се събираше тълпа. Макар да не искаше да остави Сидни сама при пострадалата жена, Михаил стана.

— Ще отпратя съседите. Ще помоля някой да слезе долу и да изчака линейката.

— Добре. — Сидни с нищо не издаде страха си и продължи да се усмихва на госпожа Уолбърг. — Имате хубав апартамент. Сама ли сте изплела покривките?

— Плета на една кука от шейсет години, откакто забременях с първата си дъщеря.

— Прекрасни са. Имате ли други деца.

— Шест. Три момичета и три момчета. Имам и двама внучета. Пет правнучета... — Тя затвори очи при новия пристъп на болката, сетне бавно повдигна клепачи и направи опит да се усмихне. — Не искаха да живея сама, но аз обичам да имам свой дом и да бъда самостоятелна.

— Разбира се.

— Дъщеря ми Лизи се премести във Финикс, Аризона. И какво ще правя аз там?

Сидни се усмихна.

— Нямам представа.

— Сега ще има да ми опяват — промълви възрастната жена и отново затвори очи. — Нямах да падна, ако не си бях изпуснала очилата. Ужасно късогледство. Старостта е ад, момиче, не вярвай, ако някой твърди, че му харесва. Не виждах къде стъпвам и се спънах в скъсания линолеум. Михаил все ми повтаря да го държа залепен, ама из исках хубаво да го изтъркам. — Тя отново опита да се усмихне. — Поне лежах на чист под.

— Линейката пристигна — прозвуча гласът на Михаил зад гърба на Сидни. — Сега ще дойдат.

Младата жена само кимна. Измъчваше я такова чувство за вина и такъв страх, че не смееше да проговори.

— Обади ли се на внука ми, Михаил? Той живее на Осемдесет и първа улица. Ще се погрижи да се свърже с останалите от семейството.

— Не се тревожете за това, госпожо Уолбърг.

След петнайсет минути Сидни проследи с поглед как качват носилката в линейката.

— Свърза ли се с внука й? — обърна се тя към Михаил.

— Оставих съобщение на телефонния секретар.

Сидни кимна и застана на ъгъла, оглеждайки се за такси.

— Къде е колата ти?

— Освободих шофьора. Не знаех колко време ще се бавя, а беше твърде горещо, за да го карам да ме чака. Може би е по-добре да си поръчам такси по телефона.

— Бързаш ли?

Тя трепна, когато линейката потегли и сирената запищя.

— Искам да отида в болницата.

Объркан, Михаил пхна ръце в джобовете си.

— Не е нужно да ходиш.

Младата жена се извърна и в краткия миг, когато срещна погледа ѝ, Михаил бе поразен от чувствата, които прочете очите ѝ. Сетне тя се отмести и без да каже нищо, изчака, докато накрая едно такси спря до тротоара. Не промълви нито дума и когато Михаил се качи на задната седалка.

Сидни мразеше миризмата на болници, напластена с болести, антисептици, страх и силни дезинфектанти. Споменът за последните дни, когато дядо ѝ умираше, беше още пресен в съзнанието ѝ. В спешното отделение на болницата в центъра на града се усещаше и друга миризма — на кръв.

Сидни си наложи да не ѝ обръща внимание, мина покрай множеството болни и пострадали и се насочи към рецепцията.

— Току-що е пристигнала госпожа Уолбърг.

— Да, така е. — Администраторката затрака по клавишите на компютъра. — Вие роднина ли сте?

— Не, аз...

— Трябва ни някой от семейството, за да попълни тези формуляри. Пациентката каза, че няма здравна осигуровка.

Михаил тъкмо се наведе с мрачен поглед, когато Сидни побърза да отговори:

— „Хейуърд Индъстрис“ ще поеме медицинските разноски на госпожа Уолбърг. — Тя извади от чантата си документ за самоличност и го подаде на администраторката. — Аз съм Сидни Хейуърд. Къде е госпожа Уолбърг?

— Откараха я за рентгенова снимка. — Хладният поглед на Сидни накара администраторката да се размърда неспокойно в стола си. — Пое я доктор Коен.

Двамата зачакаха, като пиеха гадно кафе сред стоновите и сълзите на пациентите от спешното отделение. От време на време Сидни облягаше глава на стената зад гърба си и затваряше очи. Човек можеше да си помисли, че е потънала в дрямка, ала тя през цялото време си мислеше какво ли е да си стар, самотен и безпомощен.

На Михаил му се искаше да повярва, че тя е тук само защото е загрижена за доброто име на компанията. О, да, искаше му се да повярва, че е така. Беше много по-безопасно да мисли за нея като за президент на някаква безплътна компания, отколкото като за жена.

Но си спомни колко бързо бе действала тя в апартамента на госпожа Уолбърг, колко внимателно и нежно се бе държала със старицата. И най-важното, спомни си какво бе прочел в очите ѝ на улицата, когато чакаше такси. Стрдание, съчувствие и вина се четяха в тези огромни сини очи.

— Спънала се е в линолеума — прошепна Сидни.

Бе мълчала близо час и сега Михаил се извърна да я погледне. Очите ѝ бяха все още затворени, лицето — бледо и безизразно.

— Просто влязла в собствената си кухня и паднала, защото подът е стар и опасен.

— Ти го правиш безопасен. — Сидни продължи, сякаш не го беше чула.

— Сетне просто е лежала там, наранена и самотна. Гласът ѝ беше толкова слаб. — Почти подминах вратата.

— Не я подмина. — Той се поколеба за миг, сетне изруга и сложи ръка върху нейната. — Ти си Хейуърд, Сидни. Дядо ти...

— Той беше болен. — Ръката ѝ се сгърчи под дланта на Михаил и тя здраво стисна очи. — Бил е болен близо две години, а аз бях в Европа. Нямах представа. Той не искал да нарушава спокойствието ми. Баща ми е мъртъв, бях му останала само аз и той не искал да ме тревожи. Когато най-сетне ми се обади, почти всичко беше приключило. Той беше добър човек. Не би допуснал нещата толкова да се влошат, но не е могъл... просто не е могъл.

Тя въздъхна мъчително и потрепери. Михаил сплете пръсти с нейните.

— Когато пристигнах в Ню Йорк, той беше в болница. Изглеждаше толкова изпит, толкова уморен. Каза ми, че аз съм единствената останала Хейуърд. Сетне почина — уморено промълви тя. — И аз наистина останах единствена.

— Правиш това, което трябва да се направи. Никой не може да иска повече.

Тя отвори очи и срещна погледа му.

— Не зная.

И отново зачакаха в мълчание.

Минаха почти два часа, преди в болницата да влети разтревоженият внук на госпожа Уолбърг. Цялата история трябваше да бъде разказана отново, докато той да хукне да се обади на останалите членове от семейството.

Четири часа след като бяха влезли в спешното отделение, се появи лекарят, за да ги осведоми за състоянието на старицата.

Счупена бедрена кост, леко сътресение на мозъка. Щеше да бъде настанена в стая веднага щом приключе в манипулационната. Заради възрастта ѝ счупването беше сериозно, но иначе здравословното ѝ състояние бе добро. Сидни остави служебния и домашния си телефон на лекаря и на внука с настояването да бъде осведомявана редовно за състоянието на госпожа Уолбърг.

Изтощена физически и психически, Сидни излезе от болницата.

— Имаш нужда от храна — рече Михаил.

— Моля? Не, просто съм уморена.

Без да обръща внимание на възражението ѝ, той я сграбчи за ръката и я повлече надолу по улицата.

— Защо винаги ми противоречиш?

— Не е вярно.

— Видя ли, пак го направи. Имаш нужда от месо.

Ако продължаваше да се дърпа, щеше да измъкне ръката ѝ от рамото. Раздразнена, тя се опита да не изостава.

— Какво те кара да мислиш, че знаеш от какво имам нужда?

— Просто знам. — Той рязко спря на светофара и Сидни се блъсна в гърба му. Преди да успее да се овладее, Михаил вдигна ръка и докосна лицето ѝ. — Господи, толкова си красива!

Тя изненадано примига. Мъжът изруга, намръщи се и я повлече през платното миг преди светофарът да им даде право да пресекат.

— Може би не ми харесваш достатъчно — продължи мъжът, мърморейки на себе си. — Може би смятам, че си досадна, че си сноб, че си...

— Не съм сноб.

Той изрече нещо на родния си език, което ѝ се стори смътно познато. Сидни вирна брадичка, спомнила си превода.

— Не са глупости. Ти си сноб, ако такова е мнението ти за мен само защото произходът ми е различен от твоя.

Мъжът спря и я изгледа със смесица от любопитство и недоверие.

— Добре тогава, значи няма да имаш нищо против да хапнеш тук. — Той я дръпна в шумно малко ресторантче. Само след миг Сидни се озова седнала плътно до него в тясно сепаре.

Долавяха се аромати на печено месо, пържен лук, бира и мазнина. Устата ѝ се напълни със слюнка.

— Казах, че не съм гладна.

— А аз ти казвам, че си сноб и лъжкиня.

Ярката руменина, избила по страните и, му достави удоволствие, което обаче не трая дълго. Тя се наведе напред.

— А искаш ли да знаеш какво мисля аз за теб?

Михаил отново вдигна ръка и докосна страната ѝ. Неспособен бе да устои на изкушението.

— Да, искам.

Тъкмо търсеше подходящо определение във вече замъгленото си съзнание, когато я спаси идването на сервитьорката.

— Две пържоли, средно препечени и две бири.

— Не обичам мъжете да поръчват вместо мен — рязко рече Сидни.

— Тогава следващия път ще поръчаш вместо мен и ще бъдем квит — Михаил се настани удобно, като преметна ръка на облегалката и изпружи крака. — Защо не си свалиш сакото, Хейуърд? Толкова си гореща.

— Престани да ми казваш каква съм. Престани и с това най-после.

— С кое?

— Да си играеш с косата ми.

Той се ухили.

— Играех си с шията ти. Харесвам я. — И за да докаже думите си, отново плъзна пръст по гладката нежна кожа.

Сидни стисна зъби, ядосана на приятната тръпка, пронизала тялото ѝ.

— Искам да се преместиш.

— Добре. — Той седна още по-близо до нея. — Така по-добре ли е?

Спокойно, рече си тя. Щеше да запази спокойствие. След като пое дълбоко въздух, Сидни извърна глава.

— Ако не престанеш...

И устните му докоснаха нейните, заглушиха думите, а също и неизречените мисли.

— Искам да ме целунеш и ти.

Тя понечи да поклати глава, ала не успя.

— Искам да те гледам като ме целуваш — промърмори мъжът. — Искам да прочета чувствата в очите ти.

— Няма чувства.

Ала устните му се впиха в нейните и доказаха, че е излъгала. Тя се потопи в целувката, зарови пръсти в косата му, вкопчи се в рамото му. Всичко ставаше толкова бързо. Съзнанието ѝ сякаш напълно изключи и тя едва чуваше шумовете в ресторанта. Но усещаше как устните му покоряват нейните, зъбите му леко хапят, езикът прелъстява.

Каквото и да изпитваше той, чувствата му бяха споделени. Сигурен бе. Зърна го в очите ѝ, които проблеснаха, преди да се затворят, почувства го в страстта, с която откликнаха устните ѝ. Това трябваше да задоволи мъжкото му его, да докаже правотата му. Ала не изпълни предназначението си.

Причини му единствено болка.

— Съжалявам, че трябва да прекъсна това. — Сервитьорката стовари на масата двете изпотени чаши. — Пържолите пристигат след малко.

Сидни рязко дръпна глава. Все още бе в прегръдките на Михаил, лепната за него, както си седяха в сепаре на публично място. Завладяна от срам и ярост, тя го отблъсна.

— Това беше ужасно долно.

Той сви рамене и вдигна бирата си.

— Не съм го направил сам — стрелна я с поглед Михаил. —
Нито този път, нито миналия.

— Миналия път ти...

— Какво?

Сидни вдигна чашата си и енергично отпи.

— Не искам да обсъждам това.

Михаил искаше да спори, дори започна, но зърна болка в очите ѝ, която го изуми. Нямахше нищо против да я ядосва. По дяволите, доставяше му удоволствие да я дразни. Но нямахше представа какво е сторил, за да ѝ причини болка. Той изчака сервитьорката да донесе пържолите.

— Имала си тежък ден — рече толкова мило, че Сидни зяпна. —
Не исках да го правя още по-тежък.

— Просто... — Тя се опита да намери подходящ отговор. —
Наистина беше тежък. Но нека го оставим в миналото.

— Съгласен. — Михаил се усмихна, сетне ѝ подаде ножа и
вилницата. — Изяж си вечерята. Сключваме примирие.

— Добре. — Тя изведнъж осъзна, че всъщност умира от глад.

ПЕТА ГЛАВА

Сидни нямаше представа как пресата е научила за злополуката с Милдред Уолбърг, но целия вторник репортери непрекъснато звъняха по телефона в кабинета ѝ. Няколко от по-смелите я чакаха във фойето на сградата и я нападнаха с въпроси, когато си тръгваше.

До сряда из цялата сграда се разнесе слух, че компанията ще бъде осъдена да плати милиони долари обезщетение на пострадалата. Няколко разтревожени членове на управителния съвет се обадиха на Сидни да поискат обяснение. Според всеобщото мнение, поемайки разноските за лечението на госпожа Уолбърг, Сидни бе признала, че „Хейуърд“ са проявили небрежност и по този начин бе дала повод да бъде заведено дело.

Лоша новина, лош бизнес.

Тъй като не знаеше друг подход, освен директния, Сидни подготви изявление за пресата и се съгласи да бъде проведено спешно заседание на управителния съвет. До петък, помисли си тя, като влезе в болницата, щеше да знае дали ще остане президент на „Хейуърд“ или постът ѝ ще бъде зает от фигурант.

Понесла купче книги в едната ръка и саксия с цвете в другата, Сидни спря пред стаята на госпожа Уолбърг. Тъй като това бе третото посещение на Сидни в болницата, тя знаеше, че вдовицата не обича да остава сама.

Множество приятели и членове на семейството идваха и си отиваха по време на часовете за свиждане. Този път тя зърна Михаил, Кийли и две от децата на госпожа Уолбърг.

Михаил я забеляза тъкмо когато Сидни се чудеше дали да не се измъкне незабелязано и да остави книгите и цветето в стаята на сестрите.

— Имате повече компания, госпожо Уолбърг.

— Сидни! — Очите на старицата грейнаха зад дебелите стъкла на очилата. — Още книги!

— Внукът ви ми каза, че обичате да четете. — Чувствайки се неловко, тя остави всичко на масичката до леглото и пое протегнатата ръка на госпожа Уолбърг.

— Моят Хари обичаше да казва, че предпочитам да чета, отколкото да ям. — Слабите кокалести пръсти стиснаха дланта на Сидни. — Прекрасно цвете!

— Забелязах, че имате доста цветя в апартамента си. — Тя се усмихна и поотпусна, когато разговорите наоколо бяха подновени. — А последния път, когато дойдох, стаята ви приличаше на цветарски магазин. — Тя обходи с поглед букетите, подредени във вази, кани, кошници и дори в глинена обувка. — Така че избрах африканска теменужка.

— Наистина имам слабост към цветята и всичко, което расте. Сложи я тук на нощното шкафче, мила. Между розите и карамфилите.

— Започва да се разглезва — подхвърли дъщерята на госпожа Уолбърг и намигна на брат си. — Цветя, подаръци, угаждания. Ще имаме късмет, ако някога отново хапнем домашно приготвени сладки.

— Ще ви направя още един-два пъти — усмихна се госпожа Уолбърг. — Михаил казва, че ще имам чисто нова фурна. На нивото на очите, тъй че няма да се налага да се навеждам, нито пък да се повдигам на пръсти.

— Значи е редно аз да получа първата партида сладки — рече Михаил и вдъхна аромата на розите. — С шоколадова глазура.

— Моля ви. — Кийли притисна ръка към стомаха си. — Аз съм на диета. Следващата седмица ще ме убият и трябва да съм хубава. — Забелязала изумлението на Сидни, тя се усмихна. — „Смъртта дебне“ — обясни. — Първият ми телевизионен филм. Аз съм третата жертва на маниак психопат. Той ме удушва, както съм полугола.

— Не трябва да оставяш прозорците си отворени — рече госпожа Уолбърг и Кийли отново се усмихна.

— Е, това е шоу бизнесът.

Сидни изчака кратко прекъсване в разговора и се извини, че трябва да тръгва. Михаил ѝ даде десетсекундна преднина, след което измъкна от вазата една жълта роза.

— Ще се видим пак, хубавице. — Той целуна госпожа Уолбърг по бузата и старицата весело се засмя.

С няколко широки крачки Михаил настигна Сидни при асансьорите.

— Ей, струва ми се, че имаш нужда от това. — И той ѝ поднесе розата.

— Няма да ми навреди. — След като помириса цвета, младата жена се усмихна. — Благодаря.

— Искаш ли да ми кажеш защо си разстроена?

— Не съм разстроена. — Тя отново натисна копчето.

— Никога не спори с художник за чувствата си. — Мъжът настойчиво повдигна с пръст брадичката ѝ. — Виждам умора и тъга, притеснение и раздражение.

Сидни изпита облекчение, щом чу звънчето на асансьора, макар да знаеше, че Михаил ще я последва в претъпканата кабина. Намръщи се, когато се оказа притисната между него и пълна жена с огромна като куфар дамска чанта. Някой се бе полял обилно със скъп парфюм. Сидни се запита дали това не трябва да се смята за също тъй незаконно като пушенето в затворена кола.

— Някой в рода ви да е с циганска кръв? — импулсивно попита Сидни.

— Естествено.

— Бих предпочела да използваш кристално кълбо, за да ми предскажеш бъдещето, отколкото да анализираш чувствата ми в момента.

— Ще видим какво можем да направим.

Асансьорът спираше на всеки етаж. Хора слизаха, други се качваха. Докато стигнат фойето, Сидни вече бе силно притисната към Михаил, а той бе обвил ръка около кръста ѝ. Не си направи труда да я отдръпне, когато слязоха. Сидни пък не си даде труда да спомене за това.

— Работата върви добре — рече той.

— Чудесно. — Не ѝ се искаше да мисли още колко време ще бъде лично заангажирана с проекта.

— Проверката на електрическата инсталация е направена. Работата по водопровода вероятно ще отнеме още седмица. — Зърнал разсеяното ѝ изражение, той додаде: — И решихме да направим нов покрив от синьо сирене.

— Хм. — Тя пристъпи навън, спря и се извърна към него. Разсмя се и поклати глава. — Сигурно ще изглежда доста ексцентрично, но ми се струва малко рисковано, като се има предвид жегата.

— Значи все пак ме слушаш.

— Почти. — Тя притисна пръсти към болезнено пулсиращите си слепоочия и в същото време шофьорът спря до тротоара. — Извинявай. Доста ми се струпа тия дни.

— Разкажи ми.

Сидни с изненада осъзна, че наистина ѝ се иска да му разкаже. Не бе в състояние да говори с майка си. Маргьорит щеше да бъде просто смаяна. Чанинг — това беше шега. Сидни се съмняваше, че някой от приятелите ѝ би разбрал как за толкова кратко време се е привързала тъй силно към „Хейуърд“.

— Наистина няма смисъл — реши тя и се отправи към колата.

Нима тя действително си мислеше, че ще я остави да си отиде с тази тревожна бръчка на челото и тъй стегнати от напрежение рамене?

— Какво ще кажеш да ме откараш до къщи?

Тя хвърли поглед през рамо. Споменът за пътуването към къщи от партито на майка ѝ все още бе твърде ярък. Но мъжът ѝ се усмихваше тъй топло и приятелски. Не таеше никаква заплаха? Не, това бе невъзможно с тази външност и излъчване на неопитомен звяр. Но двамата се бяха споразумели за примирие, пък и домът му бе само на няколко пресечки.

— Разбира се. Доналд, ще оставим господин Станисласки в Сохо.

— Да, госпожице.

Сидни предпазливо се настани от вътрешната страна и изчака Михаил да се настани.

— Госпожа Уолбърг изглежда удивително добре, като се има предвид какво преживя — започна младата жена.

— Тя е силна. — Този път е избрала Моцарт, забеляза Михаил, заслушан в тихата музика от уредбата.

— Според лекуващия лекар скоро ще може да си отиде къщи със сина си.

— Уредила си да я посещава терапевт.

Сидни престана да прехвърля розата от едната си ръка в другата и вдигна поглед към мъжа.

— Тя ми каза — обясни той. — Добави също, че когато е в състояние да се прибере у дома, при нея ще стои сестра, докато се почувства достатъчно добре, за да се справя сама.

— Не се правя на самарянка — прошепна Сидни. — Просто се опитвам да постъпя както трябва.

— Съзнавам това. Съзнавам също, че си загрижена за нея. Но има и нещо друго, което те тревожи. Да не би да са вестниците и новините по телевизията?

Тревогата в очите ѝ се превърна в студенина.

— Не предполагам, че поемането на медицинските разноси на госпожа Уолбърг ще стигнат до пресата. И не съм...

— Зная, че не си. — Той сложи длан върху свития ѝ юмрук. — Аз бях там. Видях те, когато беше с нея.

Сидни пое дълбоко въздух. Безсмислено бе да избухва, трябваше да се овладее.

— В случая една възрастна жена бе пострадала сериозно — рече тя по-спокойно. — Страданието ѝ не трябваше да се превръща в политика на компанията, нито в журналистическа сензация. Направих всичко това, защото смятах, че така е правилно. Просто исках да се уверя, че ще се погрижат за нея.

— Ти си президент на „Хейуърд“.

— Засега. — Тя се извърна и погледна през прозореца, когато колата спря пред сградата в Сохо. — Виждам, че работата по покрива също е напреднала.

— Освен всичко останало. — Тъй като не бе приключил, той се пресегна през нея и ѝ отвори вратата. За момент двамата бяха тъй близко, рамото му леко се притисна към нейното. Сидни изпита почти неудържимо желание да докосна наболата му брада, която не си бе дал труда да обръсне. — Бих се радвал да се качиш. Имам нещо за теб.

— Вече е почти шест. Наистина трябва...

— Качи се за един час — предложи мъжът. — Шофьорът ти може да се върне да те вземе, нали?

— Да. — Тя се размърда, като не беше сигурна дали иска да излезе, или просто да създаде разстояние помежду им. — Би могъл да ме запознаеш с отчета.

— Да, разбира се.

Той приближи още сантиметър. За да се защити, Сидни бързо излезе от колата.

— Добре тогава, но не мисля, че ще ни отнеме цял час.

— Напротив.

Тя изпита облекчение, защото предпочиташе да прекара цял час с отчета, отколкото сама в апартаментата си, размишлявайки за дневния ред на предстоящото заседание на управителния съвет. След като даде указания на шофьора си, тя тръгна заедно с Михаил към сградата.

— Ремонтнари сте и стълбите отпред.

— Във вторник. Трудно беше да накараме мъжете да не седат известно време на тях. — Той размени поздрави с тримата, които в момента бяха заели стъпалата, а Сидни долови аромата на бира и тютюн. — Можем да се качим с асансьора. Проверката доказва, че е напълно безопасно.

Тя си помисли за петте дълги етажа.

— Нямаш представа колко се радвам да го чуй. — Тя пристъпи в кабината и изчака мъжът да дръпне желязната решетка.

— Вече си има свой характер — добави Михаил, щом започнаха да се изкачват. — И няма причина да се тревожиш, че ще се качиш, за да се спуснеш долу и ще прекараш нощта вътре.

— Добра новина.

Той вдигна решетката и асансьорът плавно спря. Таванът в коридора беше свален, виждаха се голи греди и жици от електроинсталацията.

— Щетите от течовете са сериозни — обясни Михаил. — Щом приключи работата по покрива, ще направим и таваните.

— Очаквах оплаквания от наемателите, а не получих нито едно. Не е ли трудно за хората да обитават жилищата си по време на ремонт?

Михаил подрънка с ключовете.

— Неудобно е. Но всички с ентузиазъм наблюдават напредъка. Господин Стюбън от третия етаж се качва всяка сутрин, преди да тръгне за работа. И всяка сутрин казва: „Михаил, роден си за тази работа.“ — Той се ухили и отвори вратата. — Някой път ми се иска да запратя чука си по него. — Той отстъпи и я побутна да влезе. — Седни.

Стиснала устни, Сидни огледа стаята. Мебелите бяха събрани в центъра — за да се работи по-лесно, предположи тя. Столовете бяха вдигнати върху масите, килимът беше навит на руло и изправен до

стената. Под чаршафа, с който бе покрита работната маса се очертаваха интересни форми — на вече готови скулптури, инструменти, парчета дърво, които все още не бяха резбовани.

Мирише на дървени стърготини, помисли си Сидни, и на терпентин.

— Къде?

Отправил се към кухнята, Михаил опря и се обърна. След като бързо огледа помещението, той се наведе над купчината мебели и измъкна стар дъбов люлеещ се стол.

— Ето тук. — След като го постави на разчистеното пространство, Михаил пое отново към кухнята.

Седалката на стола бе мека като сатен. Щом седна, Сидни усети дървото да я обгръща като топли успокояващи обятия. Секунди след като се настани, тя леко започна да се люлее.

— Прекрасно е.

Дочул лекото скърцане при движението на стола, Михаил не си направи труд да се обърне.

— Направих го за сестра ми преди години, когато ѝ се роди бебе. — Тонът му леко се промени. Той пусна чешмата. — Тя загуби своята Лили, само няколко месеца след раждането и за Наташа беше болезнено да запази стола.

— Съжaliaвам. — Скърцането спря. — Това е най-лошото, което може да се случи на един родител.

— Така е. — Михаил се върна в стаята с чаша вода и шишенце. — Лили завинаги остави малък белег в сърцето ѝ. Но сега Наташа има три деца. Така че болката е балансирана с радост. Заповядай. — Той сложи чашата в ръката ѝ, сетне изсипа две хапчета от шишенцето. — Имаш главоболие.

Тя се намръщи на хапчетата, които бе пуснал на дланта ѝ. Вярно бе, имаше ужасно главоболие, но не бе споменала за това.

— Може би слабо — промърмори Сидни. — Откъде разбра?

— Виждам го в очите ти. — Той изчака, докато тя глътне хапчетата, сетне мина зад стола и започна да разтрива слепоочията ѝ. — Освен това никак не е слабо.

Без съмнение трябваше да му каже да спре. И щеше да го стори. Всеки момент. Неспособна да устои, тя отпусна глава назад и затвори очи, докато пръстите му бавно прогонваха болката.

— Това ли имаш за мен? Лек за главоболие?

Гласът ѝ бе тъй тих, тъй уморен, че сърцето му се сви.

— Не, имам нещо друго за теб, но може да почака, докато се почувстваш по-добре. Нека поговорим, Сидни. Кажете ми какво не е наред. Може да успея да ти помогна.

— Има неща, за които трябва да се погрижа сама.

— Добре. Ще се промени ли нещо, ако споделиш с мен?

Не, помисли си тя. Нейното бъдеще беше неин проблем. Но каква можеше да бъде вредата, ако поговори за това, ако го изкаже на глас и чуе чужда гледна точка?

— Фирмена политика. — Тя въздъхна, когато мъжът започна да масажират тила ѝ. Грубите му мазолести пръсти бяха нежни като тези на майка ѝ. — Когато си опитен в бизнеса, вероятно можеш да обърнеш всичко в своя полза. Аз обаче разполагам само с фамилното си име и последното желание на дядо ми. Заради широката гласност, която се даде на злополуката с госпожа Уолбърг положението ми във фирмата е доста разклатено. Поех отговорност, без да следвам обичайната процедура, без да се допитам до адвокатите. Управителният съвет не е доволен от мен.

Очите му потъмняха, ръцете му обаче продължиха да гаят все тъй нежно.

— Задето си проявила честност.

— Защото съм скочила срещу насочен пистолет, ако може да се каже така. Раздухането на случая в пресата влоши нещата още повече. Всеобщо мнение е, че някой по-опитен би разрешил по-умело случая Уолбърг — така го наричат в „Хейуърд“. Случая Уолбърг — тихо и спретнатичко. В петък в дванайсет часа има съвещание на управителния съвет, на което е възможно да поискат да напусна президентския пост в „Хейуърд“.

— А ти ще го направиш ли?

— Не зная. — Мъжът вече масажираше раменете ѝ — беше толкова приятно, тъй успокоително. — Бих се борила докрай. Ала компанията повече от година е в доста тежко положение, и войната между президент и управителен съвет няма да помогне на „Хейуърд“. В добавка към това двамата с моя вицепрезидент никак не се разбираме. Той смята, и може би справедливо, че му се полага

ръководният пост. — Сидни тихо се засмя. — Понякога ми се иска да го беше получил.

— Не, не ти се иска. — Михаил едва потисна желанието да се наведе и да притисне устни към нежната ѝ шия. — Харесва ти да ръководиш компанията. И според мен се справяш чудесно.

Тя престана да се люлее, извърна глава и се втренчи в мъжа.

— За първи път чувам подобно нещо. Повечето хора, които ме познават, смятат, че това е игра или пък временна лудост.

Пръстите му нежно се плъзнаха по ръката ѝ. Михаил заобиколи и прилекна пред нея.

— Те не те познават, нали?

Истинска буря от чувства я връхлетя, когато срещна очите му. Но преобладаващото бе безкрайното удоволствие, че намира разбиране.

— Може би не — промълви тя. — Не зная.

— Няма да ти давам съвет. — Той вдигна ръката ѝ. Беше му приятно да гледа дългите пръсти без нито един пръстен, изящната китка, нежната гладка кожа. — Не разбирам нищо от фирмено управление и заседания на управителни съвети. Но смятам, че постъпи както трябва. Умна си и имаш добро сърце.

Тя се усмихна и сведе поглед, когато мъжът стисна ръката ѝ. Връзката бе много по-пълна от сплетените им пръсти, а това бе нещо неразбираемо за нея. Бе открила подкрепа, вяра в самата нея и насърчение там, където изобщо не бе очаквала.

— Странно, че трябваше да дойда при един украински дърводелец, за да ме окуражи. Благодаря.

— Винаги можеш да разчиташ на мен. — Той се взря в очите ѝ. — Ето и главоболието ти премина.

Изненадана, тя докосна слепоочията си.

— Да. Да, наистина. — Всъщност не си спомняше друг път да се е чувствала толкова спокойна и отпусната. — Можеш да направиш състояние с тези ръце.

Михаил се усмихна и плъзна пръсти под ръкавите на самото ѝ нагоре към лактите, за да почувства голата плът.

— Въпросът е само да знаеш какво да правиш с тях и кога. — А той прекрасно знаеше как иска да използва ръцете си, когато е с нея. За беда, моментът не беше подходящ.

— Да... — Отново бе усетила множество малки пламъчета да близват кожата ѝ, да проникват в кръвта. — Наистина съм ти много благодарна, за всичко. Време е да си вървя.

— Имаш още време. — Михаил отново сплете пръсти с нейните. — Все още не съм ти дал подаръка.

— Подарък? — Той бавно я изправи на крака. Сидни се втрени в прекрасните му пълни устни, които я привличаха неудържимо.

Трябваше само да се наведе. И то няколко сантиметра. Мисълта за това го подлудяваше. Ала усещането не бе неприятно, осъзна той. Това предвкушване, това очакване. Ако тя предложеше, но само когато предложеше, той щеше да вземе.

— Не обичаш ли подаръците, мила?

Гласът му бе като топла сметана, която я обливаше от глава до пети.

— Аз... отчетът — рече тя, внезапно спомнила си причината да се качи в жилището му. — Няма ли да ми дадеш отчета си?

Палците му погалиха кожата на китките ѝ, усетиха ускорения пулс. Беше изкушаващо, много изкушаващо.

— Мога да изпратя отчета по пощата. Имах нещо друго предвид.

— Нещо друго... — Мозъкът ѝ просто отказваше да работи.

Мъжът се засмя. Искаше му се да я целува, докато я остави без дъх. Наместо това пусна ръцете ѝ и се отдалечи. Тя не помръдна нито сантиметър, докато той приближи към лавиците и отметна плата, с който бяха покрити. Върна се след миг и пъкна в ръката ѝ малката Пепеляшка.

— Искам да я вземеш.

— О, но... — Тя се опита, наистина се опита да намери подходящо извинение. Думите просто не идваха.

— Не ти ли харесва?

— Не. Искам да кажа, да, много ми харесва. Великолепна е! Но защо? — Тя вдигна поглед, склучила пръсти около малката фигурка.

— Защо си решил да ми я подариш?

— Защото ми напомня за теб. Тя е прекрасна, уязвима, несигурна в себе си.

Описанието прогони част от очарованието на подаръка.

— Повечето хора биха я нарекли романтична.

— Аз не съм повечето хора. Когато бяга, тя няма достатъчно вяра. — Михаил плъзна пръсти по изящните гънки на балната рокля. — Безрезервно следва правилата. Полунощ е и тя е в прегръдките на принца, но се изтръгва и побягва. Защото това е правилото. И се страхува, да не би той да надникне през илюзията и да прозре истината.

— Налага се да си тръгне. Обещала е. Освен това би изживяла огромно унижение, ако я види в парцаливите ѝ дрехи с боси крака.

Михаил наклони глава и се взря в лицето ѝ.

— Смяташ ли, че принцът се е интересувал от дрехите ѝ?

— Надали са били от значение за него. — Сидни въздъхна, зърнала усмивката на мъжа. Беше нелепо да стои тук и да обсъжда психологията на една героиня от приказките. — Във всеки случай, краят е щастлив и макар да нямам нищо общо с Пепеляшка, фигурката е прекрасна. За мен тя е скъп подарък.

— Добре. А сега ще те изпратя до долу. Предполагам, не искаш да пропуснеш вечерята с майка си.

— Тя няма да пристигне преди осем и половина. Винаги закъснява. — На половината път до вратата Сидни спря. — Откъде знаеш, че имам среща с майка ми?

— Тя ми каза... преди два дни. Изпихме по едно питие в центъра.

Сидни рязко се извърна, застанала на прага.

— Пил си питие с майка ми? — попита, внимателно изговаряйки всяка дума.

— Да. — Той лениво се облегна на рамката на вратата. — Преди да се опиташ да ме превърнеш в леден къс, разбери, че не проявявам сексуален интерес към Маргьорит.

— Чудесно. Просто чудесно! — Ако вече не бе прибрала фигурката в чантата си, сигурно щеше да му я хвърли в лицето. — Нали се споразумяхме да я оставиш на мира.

— Нищо подобно не сме се споразумели — поправи я той. — И аз не досаждам на майка ти. — Нямаше смисъл да ѝ обяснява, че Маргьорит му се бе обадила три пъти, преди той накрая да се предаде и да се срещне с нея. — Пийнахме като приятели и след това Маргьорит, струва ми се, разбра, че помежду ни може да съществува само приятелство. — Той вдигна ръка, за да спре възражението ѝ. —

Особено като се има предвид, че проявявам сексуален интерес към дъщеря ѝ.

Сидни онемя. Преглътна мъчително и безуспешно опита да възвърне самообладанието си.

— Не е вярно. Проявяваш интерес само към набирането на точки като мъж.

Нещо проблесна в очите му.

— Искаш ли да се върнеш обратно в стаята, за да ти покажа към какво точно проявявам интерес?

— Не. — Преди да успее да се овладее, тя отстъпи назад, сякаш да се защити. — Но искам да си достатъчно почтен и да не си играеш с майка ми.

Михаил се зачуди дали Маргьорит с такава разгорещеност би скочила да защити дъщеря си и дали Сидни би повярвала, че майка ѝ просто искаше да се позабавлява в кратка любовна афера с по-млад от нея мъж — нещо, в което той ясно бе показал, че не желае да вземе участие.

— Тъй като не ми се ще главоболието ти да се върне, особено като се има предвид, че положих толкова усилия, за да те отърва от него, ще се опитам да изясня нещата доколкото мога. Нямам никакво намерение да подхващам романтична, сексуална или чувствена връзка с майка ти. Това устройва ли те?

— Да, ако можех да ти повярвам.

Той не помръдна, нито едно мускулче не трепна, но Сидни усети как цялото му тяло се напрегна като пружина. Гласът му бе ужасяващо тих.

— Аз не лъжа.

Сидни кимна хладно.

— Ограничи се в коването на пирони, Михаил и ще се разбираме добре. Не е нужно да ме изпращаш, мога и сама да сляза. — Тя бавно се обърна и приближи към асансьора. Макар да не погледна назад, когато влезе в кабината, съзнаваше, че той я изпрати с поглед.

Точно в дванайсет Сидни седна начело на дългата орехова маса в заседателната зала. Десет мъже и две жени бяха подредени по старшинство от двете страни. Пред всеки бе поставена кристална

чаша, бележник и химикалка. Тежките брокатени завеси бяха дръпнати и разкриваха стена от прозорци с тъмни стъкла, които да притъпяват блясъка на слънчевите лъчи. Само че този ден навън валеше като из ведро. През дъждовната завеса едва се забелязваше силуетът на Таймс Билдинг. От време на време тих гръмотевичен тътен се прокрадваше през камъка и стъклото.

Мрачният ден бе в унисон с настроението на Сидни. Тя се чувстваше като непослушно дете, повикано в кабинета на директора на училището. Плъзна поглед по лицата на присъстващите, някои от които бяха заседавали тук още преди тя да се роди. Вероятно те най-трудно щяха да се поддадат на убеждение — онези, които мислеха за нея като за малкото момиченце, дошло в „Хейуърд“ да се подруса на коляното на дядо си.

Тук беше и Лойд, точно в средата на лакираната маса, по лицето му се четеше такова самодоволство, такава увереност, та й се искаше да му се изплези. Не, осъзна тя, когато срещна погледа му. Искаше да победи.

— Дами и господа — изправи се тя, — преди да започнем обсъждането на въпроса, който занимава всички ни, искам да направя изявление.

— Вече направи изявление пред пресата, Сидни — изтъкна Лойд. — Смятам, че всички присъстващи са запознати с твоето становище.

Дочу се тихо мърморене, някои изразяваха съгласие, други възразяваха. Тя почака да се възцари пълна тишина, преди да продължи.

— Независимо от това, като президент и притежател на контролния пакет акции в „Хейуърд“, ще изложа съображенията си, а после ще имате думата за изказвания.

Гърлото й се стегна, когато всички погледи се насочиха към нея. В някои се четеше търпение, в други — снизхождение, в трети — скептицизъм.

— Разбирам, че управителния съвет е смутен от сумата, отделена за проекта в Сохо. От всички сгради, собственост на „Хейуърд“, тази осигурява сравнително малък годишен доход. Ала той е постоянен и стабилен. През последните десет години за поддръжката на комплекса не са похарчени никакви пари. Знаете, разбира се, от редовните

тримесечни отчети, колко много се е вдигнал през това време наемът. Смятам, и то по напълно практически съображения, че с парите, които влагам в този проект, защитавам нашите вложения.

Искаше ѝ се да спре, да вдигне чашата си и да я изпие до дъно, но съзнаваше, че жестът ще издаде нервността ѝ.

— Освен това, съм убедена, че компанията „Хейуърд“ е морално и по закон задължена да предостави на наемателите прилични и надеждни жилища.

— Жилищата можеха да бъдат прилични и надеждни за половината от вложените пари — обади се Лойд.

— Прав си. Аз обаче вярвам, че дядо ми би желал „Хейуърд“ да не се ограничава с минимума. Той би искал най-доброто и най-хубавото. Аз също. Няма да ви цитирам числа. Всички документи са в папките пред вас и ще бъдат обсъдени след няколко минути. Да, бюджетът за проекта в Сохо е висок, но „Хейуърд“ поддържа високи стандарти.

— Сидни — започна меко Хауърд Келер, един от най-старите помощници на дядо ѝ. — Никой от нас не се съмнява в мотивите, нито в ентузиазма ти. Трябва обаче да вземем под внимание преценката ти за този проект, както и за случая Уолбърг. Широката гласност през последните няколко дни беше пагубна. Акциите на Хейуърд паднаха с три процента. Като ги добавим към предишното падане, което настъпи, когато ти застана начело на компанията, смятам, че нашите акционери са разтревожени съвсем основателно.

— Случаят Уолбърг — със стоманен глас отвърна Сидни — е една осемдесетгодишна жена със счупена бедрена кост. Тя падна на пода в кухнята си — под, който ние не сме ремонтирали навреме и който поради нашата небрежност е станал опасен.

— Точно такава необмислено твърдение излага „Хейуърд“ на риска срещу нея да бъде заведено дело за изплащане на огромна застраховка — изтъкна Лойд. Тонът му умишлено бе тих и спокоен. — Нима именно това е работата на детективите на застрахователните компании и адвокатите — да вземат решение по този въпрос, след внимателно и цялостно проучване на ситуацията. Не можем да ръководим нашата компания, водени от пориви и чувства. Госпожица Хейуърд може и да е трогната от случая Уолбърг, но съществуват

процедури и правила, които трябва да бъдат спазвани. А след като и пресата се зае с този случай...

— Да — прекъсна го Сидни. — Много интересно, че пресата научи тъй бързо за злополуката. Трудно ми е да повярвам, че само няколко дни, след като една никому неизвестна старица пада в апартамента си в центъра, това се превръща във водеща новина и името на нашата компания присъства в заглавията на всички вестници.

— Не бих се изненадал, ако жената сама им се е обадила — рече Лойд.

— Наистина ли? — Усмивката на Сидни беше ледена.

— Струва ми се, че няма никакво значение как пресата се е добрала до тази история — намеси се Мейвис Трилейн. — По-важно е, че това е вече факт и гласността съвсем не е в наша полза, а поставя „Хейуърд“ в твърде уязвимо положение. Акционерите искат да се действа бързо.

— Някой от вас смята ли, че „Хейуърд“ няма вина за злополуката с госпожа Уолбърг?

— Не е важно какво смятаме — поправи я Мейвис. — И никой от нас не е в състояние да вземе решение по това, докато не бъде направено подробно разследване. Важното е как трябва да се уреждат подобни въпроси.

Жената се намръщи, прекъсната от почукване на вратата.

— Извинете — рече Сидни и сковано отиде да отвори.

— Жанин, обясних ти, че не трябва да ни прекъсваш.

— Да, госпожице. — Секретарката, която бе засвидетелствала на Сидни пълната си подкрепа само пет минути, след като бе чула историята, продължи съвсем тихо:

— Спешно е. Току-що ми се обади моя приятелка. Работи за Шести канал. Госпожа Уолбърг ще направи изявление в обедните новини. Ще започне всеки момент.

След моментно колебание, Сидни кимна.

— Благодаря ти.

— Късмет, госпожице Хейуърд.

Сидни се усмихна и затвори вратата. Късмет наистина ѝ бе нужен. С напълно безизразно лице, тя се върна в стаята.

— Току-що ми съобщиха, че госпожа Уолбърг ще направи изявление по телевизията. Сигурна съм, че за всички представлява

интерес какво ще каже тя. Така че с ваше позволение ще включа телевизора. — Без да дочака отговор, тя насочи дистанционното управление към екрана в ъгъла.

Докато Лойд възразяваше, че управителния съвет се интересува от фактите, а не от отзвук в пресата, Шести канал превключи от рекламата към предаване на живо от болничното легло на госпожа Уолбърг.

Репортерката, хубава млада жена с проникателен поглед, започна интервюто, като помоли пациентката да обясни как точно е пострадала.

Няколко от членовете на управителния съвет поклатиха глави и тихо си зашепнаха нещо, когато старицата обясни как се спънала в скъсания линолеум и как шумът от ремонта заглушил виковете ѝ.

Лойд едва успя да потисне усмивката си, представяйки си как корабът на Сидни понася нов сериозен удар.

— А в „Хейуърд“ бяха ли уведомени за състоянието на вашия под? — продължи репортерката.

— О, разбира се. Михаил... Михаил Станисласки, който живее на петия етаж написа много писма, в които е описано състоянието на цялата сграда.

— И не бяха взети никакви мерки?

— Никакви. Когато от тавана на семейство Ковалски, младите съпрузи в сто и първи апартамент, падна огромно парче мазилка, Михаил закърпи дупката.

— Значи заради небрежността на „Хейуърд“ наемателите са били принудени сами да се грижат за ремонта в апартаментите си.

— Да, може да се каже. Допреди няколко седмици.

— О, и какво се случи през последните няколко седмици?

— Тогава Сидни... госпожица Хейуърд застана начело на компанията. Тя е внучка на стария Хейуърд. Разбрах, че той бил тежко болен през последните две години. Предполагам, нещата са се изплъзнали от ръцете му. Както и да е, Михаил отиде да се срещне с нея и тя още същия ден дойде сама да види какво е положението. Не минаха и две седмици и в цялата сграда плъзнаха работници. Имаме нови прозорци. В момента се прави нов покрив. Водопроводната инсталация също е сменена. Ще бъде изпълнено всичко, което бе включено в списъка на Михаил.

— Наистина ли? И кога стана това, преди или след като пострадахте?

— Преди това — рече госпожа Уолбърг, леко раздразнена от сарказма на репортерката. — Нали ви обясних, че заради шума на чуковете и трионите, никой не ме чу, когато паднах и виках. И освен това искам да знаете, че госпожица Хейуърд същия ден бе дошла да направи проверка. Намериха ме двамата с Михаил. Тя седна на пода и през цялото време ми говореше, донесе одеяло и възглавница и остана, докато дойде линейката. Дойде също и в болницата, погрижи се за всички разноси по лечението ми. Посети ме три пъти, откакто съм тук.

— Не смятате ли, че компанията „Хейуърд“, следователно и Сидни Хейуърд са отговорни за злополуката?

— Лошото ми зрение и скъсания линолеум са виновни — безизразно рече старицата. — И ще ви кажа това, което казах и на онези адвокати, дето висят в болниците да търсят пострадали и не спират да звънят на семейството ми. Нямам причини да съдя „Хейуърд“. Компанията положи изключителни грижи за мен от мига, в който пострадах. Ако се бяха престорили, че нямат нищо общо и че това не ги засяга, вероятно щях да бъда на друго мнение. Но те постъпиха както трябва и аз не мога да искам повече. Сидни е със строги морални принципи и докато тя е начело на компанията, смятам, че „Хейуърд“ ще се придържа към тях. Радвам се, че живея в сграда, притежавана от компания с чувство за отговорност.

Сидни не помръдна от мястото си, когато интервюто свърши. Не каза нищо, само изключи телевизора с дистанционното и зачака.

— Подобно доброжелателство не може да се купи — отбеляза Мейвис. — Трябва да призная, че подходът ти е необичаен, Сидни и ще има последици, с които трудно ще се справим, но в крайна сметка, смятам, че акционерите ще останат доволни.

Обсъждането продължи още половин час, но кризата бе преминала.

В мига, в който Сидни се върна в кабинета си, тя вдигна телефона. Изчака дванайсет сигнала, като все повече се отчайваше, докато най-сетне от другата страна вдигнаха слушалката.

— Да?

— Михаил?

— В дъното на коридора е.

— О, добре, аз...

— Изчакайте. — Дочу се тракане, пращане, дебел мъжки глас извика Михаил по име. Чувствайки се като пълна глупачка, Сидни продължи да чака.

— Ало?

— Михаил, Сидни се обажда.

Той се ухили и грабна кана ледена вода от хладилника.

— Здравсти.

— Току-що гледах новините. Предполагам, че знаеш.

— Хванах ги по време на обедната почивка. Е, какво?

— Ти ли я помоли да го направи?

— Не, не съм. — Той замълча, колкото да изпие около половин литър вода. — Казах ѝ как стоят нещата и тя сама предложи идеята. Излезе сполучлива.

— Да, наистина. Длъжница съм ти.

— Така ли? — Той поразмисли малко. — Добре. Плати си.

Нямаше представа защо бе очаквала, че той любезно ще откаже да се възползва.

— Моля?

— Плати си, Хейуърд. Може да вечеряш с мен в неделя.

— Наистина не виждам какво общо има едното с другото.

— Длъжница си ми — напомни ѝ той — и това е моето желание.

Не се престаравай с облеклото. Ще мина да те взема около четири.

— Четири? Четири следобед за вечеря?

— Точно така. — Той измъкна от джоба си дърводелски молив.

— Къде живееш? — Леко подсвирна, когато Сидни неохотно му продиктува адреса, който той записа на стената. — Чудесно. Имаш ли телефон? В случай, че изникне нещо непредвидено.

Тя се намръщи, но му каза и телефонния си номер.

— Искам да сме наясно, че...

— Ще се изясним, като дойда да те взема. Няма да закъснявам, ти плащаш. — Той импулсивно ограда в сърце адреса и телефонния ѝ номер. — Ще се видим в неделя, шефе.

ШЕСТА ГЛАВА

Сидни внимателно и критично се взря в отражението си във високото огледало. Не че отиваше на среща. Напомни си го отново може би поне за стотен път през уикенда. Беше просто отплата. Независимо какво изпитваше към Михаил, чувстваше му се задължена. А членовете на семейство Хейуърд плащаха дълговете си.

Беше се съобразила със забележката му да не се престарава с облеклото. Късата рокля бе съвсем обикновена, дълбокото деколте и тънките презрамки бяха компромис заради жегата. Бе рязана в кръста, широката надиплена пола бе удобна. Тънкият ефирен плат бе в наситеносин цвят. Не че се бе съобразила със съвета на Михаил да носи по-ярки цветове.

Роклята може и да беше нова, купена след трескаво двучасово търсене — но това беше само защото ѝ се искаше да си купи нещо ново.

Изящната златна верижка и обеците халки бяха непретенциозни, но елегантни. Бе отделила повече време за грима си, но само защото бе решила да експериментира с нови сенки.

След дълго колебание реши да остави косата си разпусната. Разбира се, си поигра с нея, докато прическата най-последно ѝ се стори подходяща. И сексапилна. Не държеше много да изглежда секси тази вечер, но всяка жена е донякъде суетна.

Поколеба се пред кристалното шишенце с парфюм, спомнила си как Михаил бе описал аромата ѝ. Сви рамене и решително отвори капачето. Нямаше значение дали на него му харесва. Тя го носеше заради себе си.

Доволна, тя провери съдържанието на дамската си чанта, сетне погледна часовника си. Бе подранила с цял час. Тя въздъхна дълбоко и седна на леглото. За първи път в живота си се нуждаеше от питие.

Час и петнайсет минути по-късно, след като бе обиколила стотина пъти апартамента, размествайки възглавничките и статуетките и поставяйки ги обратно на предишните им места, той почука на

вратата. Сидни спря във фоайето, пооправи отново косата си и притисна длан към стомаха си. Външно спокойна отвори вратата.

Той изглежда не се бе тревожил прекалено за външния си вид. Джинсите бяха чисти, но избелели, обувките бяха почти толкова износени, колкото и тези, с които работеше. Ризата му бе пъхната в панталона — огромна промяна — и беше съвсем обикновена, памучна, в сиво-син цвят. Косата му покриваше яката, толкова буйна, толкова тъмна, че нито една жена не би устояла на изкушението да зарови пръсти в нея.

Той изглеждаше груб, необуздан и опасен.

Беше ѝ донесъл лале.

— Закъснях. — Михаил и подаде цветето, като си помисли, че изглежда тъй хладна и изкусителна като сметанова торта в кристална чинийка. — Работих по лицето ти.

— Работил си... по какво?

— По лицето ти. — Той плъзна ръка под брадичката ѝ и съсредоточено присви очи. — Най-сетне намерих подходящо парче палисандрово дърво и загубих представа за времето. — Докато се вираше в нея, пръстите му се плъзгаха по лицето ѝ, както се бяха плъзгали по дървото, търсейки отговори. — Ще ме поканиш ли?

Напълно вцепенена, тя опита да дойде на себе си.

— Разбира се. За малко. — Отстъпи назад, прекъсвайки допира. — Само да сложа цветето във вода.

Когато го остави сам, Михаил обходи с поглед стаята. Допадна му. Не беше хладен, професионално обзаведен дом, както би очаквал човек. Тя наистина живееше тук сред меките цветове и спокойния уют. Тук-там се виждаха предмети в стил ар-нуво — бронзирана лампа във формата на висока, стройна жена, змиевидни цветя, гравирани върху стъклото на старинен шкаф, където бе подредена колекция от уникални чанти, общити с мъниста.

Михаил забеляза, че фигурката, която ѝ подари е поставена в триъгълна кутийка със стъкло отпред и се почувства поласкан.

Сидни се върна, натопила лалето в тясна сребърна ваза.

— Възхищавам се от вкуса ти. Младата жена остави вазата върху шкафа.

— Благодаря.

— Ар-нуво е чувствен стил. — Той плъзна пръсти по очертанията на лампата. — И бунтовен.

— Аз смятам, че е привлекателен. Нежен.

— Нежен, да. И в същото време носи в себе си голяма сила.

Той ѝ се усмихваше така, сякаш знаеше някаква тайна, която все още не ѝ бе известна. И тази тайна бе нейна.

— Сигурна съм, че като художник ще се согласиш, че изкуството трябва да носи сила в себе си. Искаш ли да ти приготвя нещо за пиене, преди да тръгнем?

— Не, не пия, преди да шофирам.

— Да шофираш?

— Да. Обичаш ли неделна разходка с кола, Сидни?

— Аз... — Тя взе чантата си само за да намери занимание на ръцете си. Не можеше да си обясни с какво бе успял да я накара да се чувства неловко като ученичка на първата си среща. — Не са ми се удавали много такива възможности. — Като че ли най-разумно бе да тръгват. — Тя се отправи към вратата, чудейки се какво ли би било да се вози с него в кола. Сама. — Не знаех, че имаш кола.

— Купих я преди няколко години, когато започнаха да ценят изкуството ми. Сбъдна се една моя малка мечта. Май плащам повече за гараж, отколкото ми струваше колата — добави той с насмешка, насочена към самия него. — Но мечтите рядко са безплатни.

Щом влязоха в асансьора, той натисна копчето за гаража.

— И аз мислех да си купя кола — призна Сидни. — Липсва ми шофирането, независимостта. В Европа можеш да скоча в колата и да отпраща накъдето си поискаш. Но тук като че ли е по-практично да имаш шофьор, отколкото да започваш война всеки път, когато се наложи да търсиш място за паркиране.

— Някой път ще тръгнем на север покрай реката и ти ще караш.

Изплувалата в съзнанието ѝ картина бе твърде примамлива — колата ускорява по пътя към планините. Тя реши, че е по-добре да приключи тази тема.

— Отчетът ти пристигна в петък — започна младата жена.

— Не днес. — Той хвана ръката ѝ, щом слязоха в огромния гараж, където гласовете им силно отекваха. — Разговорът за отчета може да почака до понеделник. — Той отвори вратата на блестящо

червено-бежово Ем Джи. Гюрукът беше спуснат. — Нямах нищо против, нали? — попита той, след като Сидни се настани.

Тя си помисли колко време бе отделила на прическата си. Сетне си спомни колко приятно е да чувстваш дори топлия вятър в косите си.

— Не, разбира се.

Михаил седна зад волана и запали двигателя. Извади от жабката огледални слънчеви очила и потегли. По радиото звучеше рок. Сидни осъзна, че се усмихва, когато минаха покрай Сентръл Парк.

— Не каза къде отиваме.

— Знам едно местенце. Храната е добра. — Михаил забеляза, че тя потропва в такт с музиката. — Разкажи ми къде си живяла в Европа.

— О, на много места. Непрекъснато пътувах. Париж, Сен Тропе, Венеция, Лондон, Монте Карло.

— Може би и ти имаш малко циганска кръв.

— Може би. — Никаква циганска кръв, помисли си. Не от страст към пътешествията бе предприела това хаотично пътуване. Единствено неудовлетворение и потребност да се скрие, докато раните зараснат. — А ти бил ли си някога в Европа?

— Когато бях съвсем млад. Но бих се върнал пак сега, за да мога с по-зрял поглед да я оценя. Изкуството, атмосферата, архитектурата. Къде ти хареса най-много.

— В едно малко провинциално селце във Франция, където доят ръчно кравите и отглеждат черно грозде с огромни зърна. Малкото хотелче, в което бях отседнала, имаше двор. Цветята бяха толкова големи и тъй необикновено ярки. В късния следобед можеш да седнеш сред тях и да пиеш най-прекрасното бяло вино, заслушан в гукането на гълъбите. — Тя замълча, леко смутена. — И разбира се, Париж — добави бързо. — Храната, магазините, балетните постановки. Познавам няколко души там и ми беше приятно да ходя на парти.

Не толкова, помисли си той, колкото ти е било приятно да седиш сама, заслушана в гукането на гълъбите.

— Мислил ли си някога да се върнеш в родината си? — попита тя.

— Много често. Искам да видя родното си място, къщата, в която съм живял. Тя може и вече да е разрушена. Хълмовете, където съм играл като дете. Вероятно още са там.

Очилата му отразяваха собствения ѝ образ. Но тя си помисли, че зад тях очите му сигурно са тъжни. В гласа определено се долавяше тъга.

— През последните години се промениха много неща, и то неимоверно бързо. Гласност, Берлинската стена. Би могъл да се върнеш.

— Понякога си мисля, че ще го сторя, после се чудя дали не е по-добре да остане само спомен — малко горчив, малко сладък, но видян през очите на дете. Бях съвсем малък, когато избягахме.

— Трябва да е било ужасно трудно.

— Да. Най-вече за родителите ми, които много по-добре от мен са съзнавали риска. Та са имали смелостта да се откажат от всичко само за да дадат на децата си единственото нещо, което никога не са имали. Свобода.

Трогната, тя покри с длан ръката му върху лоста за скоростите. Маргъорит ѝ бе разказала историята за бягството с каруца през Унгария, представяйки го като някакво романтично приключение. На Сидни не ѝ се стори никак романтично. Напротив, изглеждаше ужасяващо.

— Сигурно си бил уплашен.

— Повече от всякога. Нощем лежах буден, измръзнал, гладен и слушах тревожните разговори на родителите си. Давах си кураж един на друг и правеха планове докъде трябва да стигнем на следващия ден, на по-следващия. А когато пристигнахме в Америка, баща ми се разплака. И аз разбрах, че всичко е свършило. В този миг се стопи и страхът ми.

Очите ѝ се бяха налели със сълзи. Тя се извърна, за да даде възможност на вятъра да ги изсуши.

— Но пристигането тук сигурно също е било страшно. Различно място, различен език и култура.

Той усети напираниците в гласа ѝ чувства. Макар да бе трогнат от съчувствието, не искаше да я натъжава. Не и днес.

— Младите се приспособяват по-лесно. Трябваше само да разбия носа на съседското момче, за да се почувствам като у дома си.

Сидни се извърна, съзря усмивката му и избухна в смях.

— След това, предполагам, станахте неразделни приятели.

— Кумувах на сватбата му преди две години.

Младата жена поклати глава и се отпусна назад. Едва тогава забеляза, че прекосяват моста към Бруклин.

— Не успя ли да откриеш подходящо място за вечеря в Манхатън?

— Като това, не — ухили се той още по-широко.

Няколко минути по-късно той караше през стар квартал с редици от тухлени къщи и големи клонести дървета. По тротоарите играеха деца, караха велосипеди, скачаха на въже. До бордюра, където спря Михаил, две момчета си разменяха снимки на бейзболни звезди.

— Здравсти, Михаил! — И двете момчета притичаха, преди още той да е спрял. — Изпусна играта. Свършихме преди час.

— Ще хвана следващата. — Той хвърли поглед към Сидни, която вече бе слязла и смаяно оглеждаше квартала. Михаил се наведе и намигна на децата. — Забих страхотно гадже.

— О, Боже! — Отвращението на дванайсетгодишния хлапак прекрати всякакви по-нататъшни коментари.

Михаил се разсмя, заобиколи колата, хвана Сидни за ръка и я дръпна на тротоара.

— Не разбирам... — започна тя, когато той я поведе по плочките, повдигнати от корените на огромен стар дъб. — Това ресторант ли е?

— Не. — Наложил се да я дръпне, за да я накара да не изостава от него, докато се изкачваха по стъпалата. — Това е къща.

— Но ти каза...

— Че отиваме на вечеря. — Михаил отвори вратата и вдъхна миризмата. — Мама прави пиле по киевски. Ще ти хареса.

— Майка ти? — Тя едва не се спъна в тясното антре. Връхлетелите я чувства запърхаха в корема ѝ като рояк пеперуди. — Довел си ме в дома на родителите си?

— Да, за неделната вечеря.

— О, Господи!

Михаил повдигна вежда.

— Не обичаш ли пиле по киевски?

— Не... Да... Не е там работата. Не очаквах...

— Закъсняхте — избоботи Юри. — Ще въведеш ли тази жена, или ще стоите на прага?

Михаил не отдели поглед от Сидни.

— Тя не иска да влезе — извика.

— Не е вярно — ужасено прошепна тя. — Трябваше да ме предупредиш, за да мога... О, няма значение. — Бързо мина покрай него и изкачи няколкото стъпала, за да влезе в дневната. Юри тъкмо ставаше от стола.

— Господин Станисласки, толкова мило от ваша страна да ме поканите. — Тя протегна ръка и дланта ѝ потъна в неговата.

— Добре дошла. Викай ми Юри.

— Благодаря.

— Радваме се, че Михаил демонстрира добър вкус. — Той се ухили и прошепна доста високо: — Майка му никак не харесва русата танцьорка.

— Благодаря, татко. — Михаил обгърна раменете на Сидни — усети я как потиска порива да отблъсне ръката му. — Къде са всички?

— Майка ти и Рейчъл са в кухнята. Алекс закъснява повече от теб. Алекс се среща с всички момичета едновременно — обясни Юри на Сидни. — Би трябвало да се обърка, но някак успява да се справи.

— Юри, още не си изхвърлил боклука. — Дребничка жена с екзотично красиво лице и прошарена коса излезе от кухнята, понесла сребърен супник.

Юри тъй сърдечно тупна сина си по гърба, че Сидни едва не политна напред.

— Чаках Михаил да дойде и да свърши тази работа.

— А той пък ще изчака Алекс. — Жената остави огромния супник на масата в другия край на стаята и приближи към Сидни. Тъмните ѝ очи бяха пронизателни, не враждебни, а просто изучаващи. Ухаеше на подправки и разтопено масло. — Аз съм Надя, майката на Михаил. — Тя протегна ръка. — Радвам се, че дойдохте.

— Благодаря. Имате чудесен дом.

Каза го машинално, просто от любезност. Ала в мига, в който изрече думите, Сидни осъзна, че това е самата истина. Вероятно цялата къща щеше да се побере в едно от крилата на имението на майка ѝ в Лонг Айлънд. А мебелите бяха по-скоро стари, отколкото антикварна рядкост. Ръчно плетените покривки бяха очарователни, с изключително сложни орнаменти, като онези, които бе забелязала в апартамента на госпожа Уолбърг. Тапетите бяха избледнели, но от това мъничките розови цветчета изглеждаха още по-нежни.

През прозорците струяха слънчеви лъчи, на които изпъкваше всяка драскотина, всяка крЪпка. Открояваха се и съвършено полираните дърворезби и плотове на масите.

С крайчеца на окото си Сидни забеляза някакво движение. Извърна поглед и забеляза пухкава сива топка да подскача и да скимти под един стол.

— Това е Иван — рече Юри и кимна към кученцето. — Той е още бебе. Алекс го донесе от езерото.

— Спестил ти е последните два километра ходене, а? — Михаил се наведе и разроши козината на кученцето. Иван заудря с опашка по пода, като хвърляше неспокойни погледи към Сидни. — Кръстен е на Иван Грозни, но е голям бЪзльо.

— Просто е стеснителен — поправи го Сидни, поддаде се на порива и клекна. Винаги бе мечтала за домашен любимец, но в пансионите не допускаха животни.

— Хей, толкова си сладък. — Кученцето затрепери, когато го погали, сетне започна да ближе прЪстите й, които се подаваха от сандалите.

Михаил реши, че кученцето не е съвсем безнадежден случай.

— Каква порода е? — попита Сидни.

— Наполовина руска хрЪтка — обяви Юри.

— И наполовина всичко останало. — Гласът дойде откъм кухнята. Сидни погледна през рамо и зЪрна поразително красива жена с гарвановочерна коса и кафяви очи. — Аз съм сестрата на Михаил, Рейчъл. Ти трябва да си Сидни.

— Да, здравей. — Сидни се изправи и се зачуди на какъв ли вълшебен ген се дължи заслепяващата красота на всички от семейство Станисласки.

— Вечерята ще бъде готова след десет минути. — В гласа на Рейчъл, дълбок и нежен като черно кадифе, се долавяше съвсем лек акцент. — Михаил, подреди масата.

— Трябва да изхвърля боклука — отвърна той, внезапно избрал по-малката от двете злини.

— Аз ще я подреда. — Предложението на Сидни бе прието без изненада. Тя почти привършваше, когато в дневната влезе Алекс, също тъй мургав, екзотичен и привлекателен като останалите.

— Съжалявам, че закъснях, татко. Току-що приключих двойна смяна. Едва ми остана време да... — Той рязко млъкна, забелязал Сидни. Устните му се извиха в усмивка, в очите му проблесна явен интерес. — Сега наистина съжалявам, че закъснях. Здравей.

— Здравей. — Тя откликна на усмивката. Подобен романтичен чар би вдигнал кръвното налягане и на труп.

— Моя е — рече Михаил, тъкмо върнал се от кухнята. Алекс само се ухили и продължи към Сидни. Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Искам само да знаеш, че от двама ни, аз съм много по-весел и имам по-надеждна работа.

Сидни се разсмя.

— Ще го имам предвид.

— Той се смята за ченге. — Михаил развеселено изгледа брат си. — Мама каза да си измиеш ръцете. Вечерята е готова.

Сидни бе сигурна, че никога досега не е виждала толкова много храна на една маса. Имаше планини от пилета, пълнени с масло и много подправки. Бяха сервирани с огромна тава леко запечени картофи и препълнена купа с печени на скара зеленчуци, които Надя бе откъснала от градината си сутринта. Имаше кули от бисквити и планини от вкусен ягодов сладкиш, който бе любимият на Алекс.

Сидни отпиваше от прекрасното вино, предложено заедно с водката и размишляваше. Количеството и разнообразието на храната бе нищо в сравнение с разговорите.

Рейчъл и Алекс спореха за някой си Гус. След подробно обяснение Сидни научи, че докато Алекс бил новак в полицията, Рейчъл работела за първа година като обществен защитник. А Гус бил дребен крадец, когото Рейчъл защитавала.

Юри и Михаил спореха за бейзбол. Сидни не се нуждаеше от любезния превод на Надя, за да разбере, че Юри е страстен привърженик на „Янките“, а Михаил — на „Метс“.

Имаше много ръкомахания и руските възклицания бяха примесени с английски. Сетне смях, въпроси и отново спорове.

— Рейчъл е идеалистка — заяви Алекс. Подпрял лакти на масата и облегал брадичка на дланите си, той се усмихна на Сидни. — А ти

каква си?

— Достатъчно благоразумна, за да се намеся в спор между адвокат и ченге — усмихна се в отговор Сидни.

— Махни си лактите от масата — нареди Надя и смушка сина си. — Михаил казва, че си делова жена. Освен това смята, че си много умна. И честна.

Описанието толкова я изненада, че тя едва не започна да заеква.

— Старая се да бъда такава.

— Миналата седмица компанията ти бе в доста неприятно положение. — Рейчъл допи водката си на един дъх. — Мисля, че се справи добре. Струва ми се, че вместо да се стараяш, ти си просто честна. Отдавна ли познаваш Михаил?

Тя зададе въпроса тъй бързо и неочаквано, че в първия момент Сидни само примига.

— Всъщност не. Запознахме се миналия месец, когато той нахълта в кабинета ми, готов да смачка с обувката си всеки Хейуърд.

— Бях учтив — поправи я той.

— Не, не беше. — Забелязала, че Юри се усмихва, тя продължи смело: — Беше мръсен, ядосан и готов да се бие.

— Наследил е характера на майка си — обади се Юри. — И тя се бие.

— Само веднъж — рече Надя и поклати глава. — Само веднъж го ударих с тигана по главата. Но той никога няма да го забрави.

— Още имам белег. И тук. — Той посочи рамото си. — Когато хвърли по мен четката си за коса.

— Не трябваше да казваш, че новата ми рокля е грозна.

— Тя беше грозна — рече той и сви рамене, сетне докосна гърдите си. — И тук, когато...

— Стига. — Надя се изправи с достойнство. — Гостенката ни ще помисли, че съм тиранин.

— Истински тиранин — ухили се Юри към Сидни.

— И този тиранин нарежда, че трябва да разчистим масата, за да хапнем десерта.

Сидни все още се смееше, когато Михаил мина по моста към Манхатън. По някое време, докато бе траяла дългата приятна вечеря,

тя бе забравила, че му е ядосана. Може би бе изпила малко повече вино. Със сигурност бе изяла твърде много от вълшебния кайсиев пудинг, който Надя бе сервирала със студена сметана. Но се чувстваше прекрасно и не помнеше да е прекарвала по-приятна вечер.

— Баща ти измисли ли всичко това? — Сидни потъна в седалката и се извърна към Михаил. — Че майка ти хвърляла разни неща?

— Прихванат ли я, наистина хвърля. — Той превключи на по-ниска скорост и се вля в движението. — Веднъж метна по мен цяла чиния със спагети и кюфтенца, задето изрекох някаква мръсотия.

Сидни прихна да се смее.

— О, какво ли не бих дала да видя това. Ти наведе ли се?

— Не достатъчно бързо — ухили се той.

— Никога през живота си не съм хвърлила каквото и да било. — Въздишката ѝ беше изпълнена с копнеж и завист. — Сигурно е много успокояващо. Те са чудесни — добави тя след миг. — Семейството ти. Имаш голям късмет.

— Значи не ти беше неприятно да вечеряш в Бруклин?

Тя се намръщи и леко се изправи.

— Не ставаше дума за това. Казах ти, не съм сноб. Просто не бях подготвена. Трябваше да ми кажеш, че ще ме заведеш там.

— Щеше ли да дойдеш?

Тя понечи да отговори, сетне размисли. След миг отново сви рамене.

— Не зная. Защо ме заведе?

— Исках да те видя там. Може би исках ти също да ме видиш сред тях.

Озадачена, тя отново се извърна към него. Вече почти бяха стигнали. След няколко минути щяха да се разделят.

— Не разбирам защо това е от значение за теб.

— Значи много неща не разбираш, Сидни.

— Бих могла да ги разбера, ако бъдеш по-ясен. — Изведнъж ѝ се стори, че е жизненоважно да разбере. Пръстите ѝ изтръпнаха и тя потърка ръце една в друга, за да прогони усещането.

— Не ме бива много в приказките. — Той влезе в гаража под сградата. Когато свали очилата си, очите му бяха потъмнели от бушуващите в тях чувства.

Нима тя не разбираше, че проклетият ѝ парфюм го подлудяваше? Смехът ѝ, разрошената ѝ от вятъра коса. Нежността и копнежа в очите ѝ, когато гледаше малкото рошаво кученце на баща му.

Положението се беше влошило, след като го бе видяла със семейството му. След като бе зърнал как първоначалната ѝ скованост се стопява след няколко мили думи. Отначало се тревожеше, че прави грешка, че Сидни ще бъде хладна със семейството му, ще се отнесе с презрение към старата къща и непретенциозната храна.

Наместо това тя се бе смяла с баща му, бе подсушавала съдове с майка му. Наглото флиртуване на Алекс не я бе обидило, а по-скоро я бе развеселило. А когато Рейчъл я похвали, задето тъй добре се бе справила с шума около злополуката на госпожа Уолбърг, беше се изчервила като ученичка.

Как, по дяволите, би могъл да предвиди, че ще се влюби в нея?

И сега, когато тя отново бе насаме с него, цялата тази хладна сдържаност отново се връщаше. Забелязваше я по начина, по който тя изпъна гърба си, докато слизаше от колата.

По дяволите, усещаше я — той се зачуди как прозорецът му не се покри със скреж.

— Ще те изпратя до горе — рече и затръшна вратата на колата.

— Не е необходимо. — Сидни нямаше представа защо вечерта беше провалена, но бе склонна да стовари вината върху себе си.

— Ще те изпратя — повтори той и я дръпна към асансьора.

— Добре. — Тя скръсти ръце и зачака.

В мита, в който вратите се плъзнаха встрани, двамата мълчаливо влязоха. Сигурни бяха, че това е най-дългото пътуване с асансьор, което са преживявали. Сидни мина пред него, когато стигнаха до нейния етаж. Извади ключовете си още преди да стигнат до вратата на апартамента ѝ.

— Беше ми много приятно да вечерям със семейството ти — учтиво рече тя. — Предай на родителите си, че съм много благодарна за гостоприемството им. — Ключалката щракна. Свържи се с мен, ако има някакви проблеми през тази седмица.

Мъжът стовари длан върху вратата, преди Сидни да успее да я затръшне пред лицето му.

— Влизам!

СЕДМА ГЛАВА

Сидни прецени, че няма почти никакви шансове да успее да затвори вратата, докато мъжът се е облегал на нея с цялата си тежест, и хладно се отдръпна.

— Малко е рано за питие преди лягане и твърде късно за кафе.

— Не искам питие. — Михаил тръшна вратата с такава сила, че огледалото в антрето издръгна.

Макар че си наложи да не отстъпи, Сидни усети как мускулите на стомаха ѝ се свиват болезнено.

— Някои хора биха сметнали, че на един мъж му липсват обноски, след като нахлува насилствено в апартамента на жена.

— Аз нямам обноски — рече той, пъкна ръце в джобовете си и влезе в дневната.

— Сигурно е голямо мъчение за родителите ти. Очевидно доста са се постарали, за да възпитат децата си. При теб не се е получило.

Той рязко се завъртя и ѝ напомни красив тигър, дебнещ плячката си. При това човекоядец.

— Ти харесваш ли ги?

Смаяна, тя прокара пръсти през разрошената си коса.

— Разбира се, че ги харесвам. Вече ти казах.

Докато юмруците му се свиваха и отпусаха в джобовете, той вдигна вежда.

— Помислих си, че единствено идеалните ти обноски са те накарали да го кажеш.

Ударът попадна право в целта. Пламъци обхванаха леда.

— Е, сгрешил си. Сега след като изяснихме всичко, можеш да си вървиш.

— Нищо не сме изяснили. Каж ми защо преди по-малко от час се държеше съвсем различно.

Тя се улови навреме и стисна устни, за да не се нацупи.

— Не разбирам за какво говориш.

— Със семейството ми беше мила и сърдечна. Усмиваше се съвсем лесно. Сега, с мен си студена и далечна. Изобщо не се усмихваш.

— Това е абсурд. — Тя се насили да се усмихне, ала гримасата приличаше повече на озъбване. — Ето, усмигнах ти се. Доволен ли си?

Очите му гневно проблеснаха и той отново закри из стаята.

— Не съм доволен, откакто влязох в кабинета ти. Караш ме да страдам и това не ми харесва.

— Чувала съм, че е добре художниците да страдат — отвърна тя. — Но не виждам какво общо имам аз с това. Изпълних всичките ти изисквания. Смяна на прозорците, нов водопровод, нова електроинсталация. Имаш ли представа какви количества дървен материал съм доставила?

— Известно ми е. Не това е съществено.

Тя примига насреща му.

— Знаеш ли, че като си ядосан изпускаш граматическите членове?

Михаил присви очи.

— Нищо не изпускам.

— А и объркваш времената.

Той се почувства обиден.

— Бих искал да те чуя как ще говориш на моя език.

Сидни гневно стовари чантата си на масата.

— Баришников, гласност.

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Това е руски. Аз съм украинец.

— Вероятно са доста близки. — Той пристъпи напред, тя направи крачка назад. — Сигурна съм, че можем да проведем интересна дискусия за тънкостите в различните езици, но ще трябва да я отложим. — Мъжът приближи и тя, надявайки се, че го прави съвсем небрежно, се отдръпна. — Както вече споменах, прекарах много приятна вечер. Сега обаче... — Той я пресрещна зад стола. — Престани да ме преследваш.

— Въобразяваш си. Ти не си заек, а жена.

Истината бе, че се чувстваше като заек, като нещастно малко същество, застинало в светлината на фаровете.

— Не зная от какво е предизвикано това твое настроение...

— Аз имам много настроения. Но ти предизвикваш едно определено всеки път, когато те видя или си помисля за теб.

Сидни се отдръпна, така че масата остана помежду им. Тъй като добре знаеше, че ако продължи да отстъпва, гърбът ѝ ще опре в стената, тя спря.

— Добре, по дяволите. Какво искаш?

— Теб. Знаеш, че те желая.

Сърцето се качи в гърлото ѝ, сетне сякаш слезе в стомаха.

— Само ти се струва. — Трепването на гласа ѝ я ядоса дотолкова, че тя си наложи да добави хладно: — Не ми харесва играта, която играеш.

— Игра ли? Какво трябва да си мисли един мъж, когато една жена в един момент го гледа страстно, а в следващия — с пълно безразличие? — Той раздражено вдигна ръце и ги стовари върху масата. — Казах ти съвсем ясно, когато беше разстроена, че не желая майка ти, а теб. Ти ме нарече лъжец.

— Не... — Тя едва дишаше. Умишлено се отдръпна, мина зад стола и здраво се вкопчи в облегалката. Грешка бе, че срещна очите му. Прочете в тях безпощадност, която накара кръвта ѝ да кипне. — Преди не ме желаше.

— Преди? Струва ми се, че те желая още отпреди да те срещна. Какво значи преди?

— В колата. — Унижението я накара да се изчерви. — Когато аз... когато се връщаме от Лонг Айлънд. Бяхме... — Пръстите ѝ се забиха в облегалката. — Няма значение.

С две крачки той застана пред стола и сграбчи ръцете ѝ.

— Кажи ми какво имаш предвид.

Гордост, рече си тя. По дяволите, щеше да запази гордостта си.

— Добре тогава, за да изясним нещата и за да бъдем сигурни, че този разговор няма да се повтори. Онази вечер в колата ти започна нещо. Не съм молила за това, нито съм те окуражавала, но ти го започна. — Тя пое дълбоко въздух, за да се увери, че гласът ѝ ще остане спокоен. — И просто спря, защото... Е, защото в крайна сметка се оказа, че не ме желаш.

За момент той просто се втренчи в нея, прекалено смаян, за да успее да проговори. Сетне изражението му се промени толкова бързо,

че Сидни пребледня, зърнала гнева му. Ахна от изненада, когато мъжът рязко дръпна стола помежду им и го захвърли настрани.

Наруга я. Не бе нужно да разбира думите, за да проумее вложените в тях чувства. Преди да успее достойно да се отдръпне, ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ. За миг ѝ мина през ум, че ще последва стола. Михаил бе достатъчно силен, а и достатъчно ядосан. Но той само продължи да крещи.

Трябваше ѝ почти цяла минута да осъзнае, че краката ѝ са на няколко сантиметра от земята и че той отново говори на английски.

— Глупачка. Как е възможно такава умна жена да няма капчица мозък?

— Не желая да стоя и да слушам обиди. — Разбира се, тя изобщо не стоеше, помисли си, обзета от паника. Тя висеше.

— Не е обидно да се говори истината. Седмици наред се опитвам да бъда джентълмен.

— Джентълмен! — яростно повтори тя. — И позорно се провали.

— Смятах, че имаш нужда от време, че искаш да ти покажа какво изпитвам към теб. И съжалявах, че те изплаших в колата онази вечер. Това ме караше да се чувствам... — Той замълча, неспособен да намери подходяща дума. — Че ще ме помислиш...

— За дивак — довърши тя. — Варварин.

— Не, това не е толкова лошо. За мъж, който използва жената само за свое удоволствие. Принудително и като ѝ причинява болка.

— Не беше принудително — хладно отвърна Сидни. — А сега ме пусни.

Той я вдигна още няколко сантиметра.

— Да не смяташ, че спрях, защото не те желяех?

— Добре ми е известно, че моята сексуалност е под нормалната.

Той нямаше никаква представа за какво говори тя и продължи:

— Бяхме в кола в центъра на града, шофьорът ти бе отпред. А аз бях готов да разкъсам дрехите ти и да те любя. Ядосах се и на себе си, а и на теб, задето ме накара да се самозабравя.

Тя се опита да измисли отговор. Но той вече я бе пуснал да стъпи и ръцете му я галеха. Гневът в очите му се бе превърнал в нещо друго, което накара дъхът ѝ да секне.

— Всеки ден оттогава — промърмори мъжът. — Всяка нощ си спомням как изглеждаше, какво изпитвах като те докосвах. И исках

още. И чаках да видя в очите ти поканата, която бях зърнал онази вечер. Но ти не го стори. Не мога да чакам повече.

Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ, стегнаха се около кичурите и отметнаха главата ѝ назад. Устните му се впиха в нейните. Топлината проникна през кожата ѝ, в кръвта, в костите. Стонът ѝ не бе израз на болка, а на сладостно мъчително удоволствие. Изпълнена с отчаяно желание, устните ѝ се разтвориха под неговите, подканиха го, приеха го. Този път, когато сърцето ѝ се качи в гърлото, бе изпълнено с радост и задоволство.

Мъжът изруга, откъсна устни от нейните и ги плъзна по шията ѝ. Тя не го бе молила, не го бе окуражавала. Това бяха нейните думи и той не можеше да отрече истината в тях. С мъка се опитваше да си поеме въздух и да запази здравия си разум.

— Прокълни ме в ада или ме отведи в рая — прошепна той. — Но го направи веднага.

Тя обви ръце около врата му. Щеше да я изостави, сигурна бе, както първия път. И ако го стори, сигурно вече никога няма да усети това неописуемо вълнение.

— Желая те. — Страх ме е, страх ме е. — Да, желая те. Люби ме.

И устните му отново се впиха в нейните — твърди, горещи, алчни, докато ръцете му се плъзгаха като разтопена стомана по тялото ѝ. Но вече не галеха, а жигосваха. С една дълга милувка на собственик той бе изразил претенциите си. И сега бе твърде късно за избор.

Страх и удоволствие водеха борба вътре в нея, връхлитащите я чувства я караха да тръпне, дори когато изпитваше наслада. Пръстите ѝ се впиха в раменете му, алчно се заровиха в косата му. Под тънките памучни дрехи тя долавяше трескавите удари на сърцето му и съзнаваше, че бие за нея.

Още. Единствената му мисъл бе, че иска още, докато ароматът на жената проникваше в съзнанието му, вкусът ѝ изпълваше устата му. Тя отново се притисна в него — това крехко стройно тяло, неспокойно и нетърпеливо. Когато я докосна, когато ръцете му на скулптор изваяха тялото ѝ, откривайки, че извивките и очертанията са идеални, тихите ѝ гърлени стонове прозвучаха като гръмотевици в ушите му.

Още!

Михаил дръпна презрамките от раменете ѝ и в бързината да премахне и най-малкото препятствие скъса едната. Докато устните му

се плъзгаха по голото рамо, той свали ципа на роклята и тя се свлече в краката на младата жена.

Късата шемизета без презрамки обхващаше гърдите и се спускаше до стройните дълги бедра. Сидни вдигна трепереща ръка, за да се прикрие, но той я хвана и я задържа. Не забеляза притеснението в погледа ѝ, докато я наблюдаваше, заобиколена от последните пламъци на залеза, които стопляха стаята.

— Михаил. — Тъй като не се чувстваше готов да заговори, той само кимна. — Аз... спалнята.

Той се изкушаваше да я люби тук на пода. Ала я грабна на ръце и я понесе.

— Дано е наблизно.

С леко нервен смях, тя му показва накъде да върви. Никой мъж досега не я бе носил до леглото и това ѝ се стори замайващо романтично. Сидни колебливо притисна устни към шията му. Той потръпна. Окуражена, тя продължи към ухото му. Мъжът изстена. С въздишка на удоволствие тя леко го захапа и плъзна пръсти под ризата да погали рамото му.

Михаил я притисна в обятията си. Когато тя извърна глава, устните му жадно посрещнаха нейните, докато я поваляше на леглото.

— Не трябва ли да спуснем пердетата? — Въпросът завърши с въздишка, защото ръцете му отново се плъзнаха по тялото ѝ, по пламналата ѝ кожа. Нямаше място за стеснение в този шеметно въртящ се, лишен от въздух, свят.

Не би трябвало да бъде така. Винаги бе смятала, че любовният акт или е напълно машинален, или носещ спокойствие и утеха. Не би трябвало да бъде толкова настойчив, тъй бурен. Толкова невероятен. Тези груби ръце трескаво се плъзгаха по плътта ѝ, по коприната, сетне отново по плътта, дарявайки ѝ невъобразими усещания. Устните му бяха също тъй припрени, също тъй опитни и подемаха същото еротично пътешествие.

Той се бе изгубил в нея. Напълно и безвъзвратно. Дори въздухът бе изпълнен с нея, този спокоен, сдържан, невероятно чувствен аромат. Кожата ѝ сякаш се топеше под ръцете му, под устните му. Всяка нейна тръпка разтърсваше и него, докато му се стори, че ще полудее.

Желанието набъбваше, пронизваше я, вибрираше в нея, тя ставаше все по-нежна и по-гъвкава.

Мъжът нетърпеливо засмука зърното ѝ през коприната, докато ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ.

Когато я докосна, цялото ѝ тяло потръпна от шока. Ръката ѝ се протегна назад, докато пръстите се заключиха около един от месинговите пръстени на таблата. Тя поклати глава, когато удоволствието я прониза. Изведнъж страхът и желанието се сляха в едно и тя нямаше представа дали да го умолява да спре или да го моли да продължава все повече и повече.

Безпомощна, изгубила контрол, тя се задъхваше. Чувстваше се стегната в малка гореща топка. Когато простена и извика името му, топката сякаш избухна и я остави тръпнеща.

Младата жена изстена отново и тялото ѝ се отпусна.

Непоносимо възбуден, той я наблюдаваше. Изумителното удоволствие бе заляло с гъста руменина страните ѝ, шеметното желание бе превърнало очите ѝ в син дим. Заради нея, заради себе си, той отново я поведе все по-нависоко и по-нависоко, докато дъхът ѝ секна, пламъци обгърнаха тялото ѝ.

— Моля те — прошепна тя, когато той отметна коприната.

— Ще бъде прекрасно! — Той докосна с език зърното ѝ.

Не можеше да има нищо повече. Но той ѝ показа, че има. Дори когато тя трескаво задърпа дрехите му, той продължи да ѝ дава, да дава повече, отколкото смяташе, че може да издържи. Ръцете му не спряха нито за миг, докато той се претърколи на леглото и помогна на Сидни да го отърве от всякакво препятствие помежду им.

Искаше тя да го желае безумно, така както я желаше той. Усещаше дивата нужда в начина, по който тя се движеше под него, по начина, по който ръцете ѝ търсеха. Да, и по начина, по който тя простенваше, щом той откриеше тайна, която бе пазила само за него.

Когато усети, че не може да издържа повече, той проникна в нея.

Бе достигнала отвъд границата на всякакво удоволствие. Не можеше да намери думи за измерението, в което бе попаднала. Тялото ѝ се извиваше, посрещаше неговото. Бяха се слели в съвършен интимен ритъм, естествен като дишането. Чуваше, че ѝ говори, отчаяни думи на два езика. Разбираше, че той я следва навсякъде, пленник също както и тя беше пленница.

И когато силата на удоволствието я блъсна отвъд тази тясна граница, остана само той. И единствено той ѝ бе нужен.

Стаята тънеше в сенки. Чудейки се дали умът ѝ някога ще се проясни, Сидни се втренчи в тавана и се заслуша в дишането на Михаил. Глупаво е, помисли си, но пък звукът ѝ стори толкова успокояващ и интимен. Би могла да слуша с часове.

А може би вече бе слушала с часове. Нямахме престава колко време е минало, откакто той стовари длан върху вратата ѝ и нахлу в жилището след нея. Може да бяха минути, часове, но това едва ли имаше значение. Животът ѝ се беше променил. Усмивайки се на себе си, тя прокара пръсти през косата на мъжа. Той извърна глава и я целуна по шията.

— Мислех, че спиш — промълви тя.

— Не. Не бих заспал върху теб. — Михаил вдигна глава. Сидни зърна блясъка в очите му, леката усмивка. — Върху теб могат да се правят толкова други по-интересни неща.

Тя усети как руменина залива страните ѝ и се зарадва, че е тъмно.

— Бях... — Как би могла да попита? — Значи беше добре?

— Не. — Макар да я бе притиснал с тяло, той усети отдръпването ѝ. — Сидни, може да не ме бива в приказките като теб, но мисля, че добре е твърде слабо. Разходката в парка е добра.

— Исках само да кажа... — Тя се размърда. Макар да се повдигна на лакти, за да я освободи от тежестта си, той се постара да не ѝ позволи да се измъкне.

— Мисля, че вече можем да запалим лампа.

— Не, не е... — Лампата на нощното шкафче светна. — Не е необходимо — довърши тя.

— Искам да те видя, защото смятам да те любя отново само след минута. А ми харесва да те гледам. — Мъжът леко притисна устни към нейните. — Недей.

— Какво?

— Не стягай рамене. Иска ми се да мисля, че с мен можеш да се отпуснеш.

— Отпусната съм — рече тя и изпусна дълбоко въздишка. Не, не беше. — Просто когато ти задам въпрос, ти избягваш прекия отговор. Исках само да разбера дали си бил, е, задоволен.

Досега тя бе сигурна, но когато горещината премина в топлина, вече се питаше дали не си е въобразила.

— Аха. — Притиснал я в обятията си, той се претърколи, докато тя се окажа върху него. — Това е като тест. Изберете подходящият отговор. Бяха любимите ми в училище. Значи искаш да знаеш дали е било: А — добре, Б — много добре и В — прекрасно.

— Остави.

Михаил я притисна към гърдите си, когато тя понечи да се отдръпне.

— Още не съм свършил с теб, Хейуърд. Все още трябва да отговоря на въпроса, но според мен няма достатъчно варианти. — Той я привлече към себе си, докато устните им се срещнаха. Целувката бе дълга и сладка. — Разбра ли сега?

Очите му бяха потъмнели, все още натежали от удоволствието, което бяха споделили. Те ѝ казваха повече отколкото всички нежни думи на света.

— Да.

— Добре. — Той притисна главата ѝ към рамото си и бавно започна да масажира врата ѝ. — Така хубаво ли е?

— Да. — Тя се усмихна отново. — Прекрасно! — Няколко минути изминаха в пълна тишина. — Михаил?

— Да?

— И за мен няма достатъчно варианти.

Беше толкова красива като спеше, че той не можеше да откъсне поглед. Косата ѝ, преплитащи се пламъци от златен огън, закриваше част от лицето. Едната ѝ ръка, малка и изящна, бе сгъната на възглавницата до главата. Завивката, вдигната малко над гърдите, очертаваше тялото ѝ.

Тя беше по-прекрасна от фантазия: щедра, открита, поразително сексапилна и в същото време стеснителна. Беше все едно едновременно да учиш девствена жена и да бъдеш прелъстен от сирена. И след това лекото смущение, озадачаващото съмнение. От какво бе предизвикано?

Трябваше да измъкне отговора от нея. И ако убеждението не свършеше работа, щеше да бъде груб. Но сега, докато я наблюдаваше на утринната светлина, изпитваше болезнена нежност.

Не му се искаше да я буди, ала познаваше жените достатъчно, за да знае, че тя ще се обиди, ако я остави заспала.

Нежно отметна косата от бузата ѝ, наведе се и я целуна.

Тя се размърда и желанието отново го изпълни. Целуна я пак и леко ухапа ухото ѝ.

— Сидни. — Съненото ѝ мъркане накара кръвта му да кипне. — Събуди се и ме целуни за довиждане.

— За добро утро? — Клепачите ѝ потрепнаха и разкриха тъмни, сънени очи. Тя се взря в него за миг, опитвайки да се отърси от съня. Лицето му бе съвсем близо, леко потъмняло от наболата брада. За да задоволи стар копнеж, Сидни вдигна ръка към страната му. — Имаш опасно лице. — Мъжът се ухили и тя се повдигна на лакът. — Облечен си — осъзна тя.

— Мислех, че това е най-добрият начин за пътуване до центъра.

— Пътуване?

Развеселен, той седна на крайчеца на леглото.

— За да отида на работа. Вече е почти седем. Направих кафе с твоята машина и използвах душа ти.

Тя кимна. Усещаше както аромата на кафето, така и уханието на сапуна си по кожата му.

— Трябваше да ме събудиш.

Той уви около пръста си кичур от косата ѝ, наслаждавайки се как пламъкът ближе плътта му.

— През изминалата нощ не те оставих да спиш много. Ще дойдеш ли след работа у дома? Ще ти приготвя вечеря.

Тя се усмихна.

— Да.

— И ще прекараш нощта с мен? В моето легло?

Тя седна и го погледна в очите.

— Да.

— Добре. — Той леко подръпна кичура. — А сега ме целуни за довиждане.

Тя обви ръце около врата му. Завивката се плъзна до кръста ѝ. Доволна, тя проследи погледа му, последвал плата, усети как мускулите му се стегнаха, почувства нарастващата топлина. Бавно, изчаквайки очите му отново да срещнат погледа ѝ, тя се наведе напред. Устните ѝ докоснаха неговите и се отдръпнаха. Докосваха и се

отдръпваха, докато тя долови тихия му стон. Доволна, че е обсебила напълно вниманието, тя разтвори копчетата на ризата му.

— Сидни — разсмя се той и хвана ръцете ѝ. — Ще закъснея.

— Това е идеята — усмихна се тя и плъзна ризата по раменете му. — Не се тревожи, ще се застъпя за теб пред шефа.

Два часа по-късно Сидни влезе в стаята на Жанин, понесла букет цветя, който бе купила от улицата. Бе разпуснала свободно косата си и бе избрала слънчевожълт костюм в съответствие с настроението си. И весело си тананикаше.

Жанин вдигна глава от бюрото си, готова да поднесе сутрешните си поздрави. Ала баналните думи заседнаха в гърлото ѝ.

— Еха! Госпожице Хейуърд, изглеждате страхотно!

— Благодаря ти. Така се и чувствам. Това е за теб.

Объркана, Жанин пое букета красиви летни цветя.

— Благодаря ви. Аз... Благодаря.

— Кога е първата ми среща?

— В девет и половина. С господин Бринкман, господин Лоу и господин Келер, за да уточните последните подробности за покупката на жилищна сграда в Ню Джързи.

— Значи разполагам с около двайсет минути. Би ли дошла в кабинета ми, ако обичаш.

— Разбира се. — Жанин вече посягаше към бележника си.

— Няма да ти трябва — рече Сидни и се отправи към двойните врати. Настани се, сетне подкани и Жанин да седне.

— От колко време работиш за „Хейуърд“?

— През март станаха пет години.

Сидни се облегна назад и се взря в секретарката си. Жанин бе привлекателна, спретната, имаше прави сиви очи, в които в момента се четеше недоумение. Тъмно-русата ѝ коса бе лъскава и късо подстригана. Държи се добре, отбеляза наум Сидни. Външността беше от значение, не — решаващо, но определено играеше важна роля в това, което си бе наумила.

— Трябва да си била съвсем млада, когато си започнала работа тук.

— Бях на двайсет и една — отвърна Жанин с усмивка. — Току-що бях завършила бизнес колежа.

— Доволна ли си от работата си?

— Моля?

— Имаш ли други амбиции, или секретарската работа те удовлетворява?

Жанин едва потисна желанието да се сгърчи в стола си.

— Надявах се да стана директор на отдел. Но ми е приятно да работя за вас, госпожице Хейуърд.

— Имаш пет години опит в компанията, почти с пет повече от мен и въпреки това ти е приятно да работиш за мен. Защо?

— Защо? — Нервността на Жанин се стопи и бе заместена от пълно изумление. — Работата на секретарката на президента на „Хейуърд“ е от изключителна важност и смятам, че добре се справям.

— Съгласна съм и с двете. — Сидни стана, заобиколи бюрото и приседна на плота. — Нека бъдем честни, Жанин. Никой в „Хейуърд“ не очакваше да остана повече от месец-два и съм сигурна, всеобщото мнение е било, че ще прекарам времето в лакиране на ноктите си и в разговори с приятели по телефона. — Тя забеляза лекото изчервяване на Жанин и усети, че е улучила твърде близо до целта. — Дали са ми експедитивна секретарка, не помощник, нито управител или изпълнителен директор, или каквото там го наричат в „Хейуърд“, защото са решили, че няма да имам нужда от такъв. Вярно ли е?

— Такива са клюките из фирмата. — Жанин се изправи в стола си и спокойно срещна очите на Сидни. Ако смятаха да я уволняват, щеше да го приеме с достойнство. — Приех работата, защото беше добро предложение — по-висок пост, по-висока заплата.

— Смятам, че си много умна. Вратата се отвори и ти влезе. Откакто работиш за мен, си безупречна. Не мога да твърдя, че имам голям опит със секретарките, но знам, че ти си зад бюрото си, когато идвам сутрин и често оставаш след като си тръгна вечер. Когато исках сведения, ти ми ги даваше или пък ми ги осигуряваше. Когато те питах, ти обясняваше, а когато нареждах, ти изпълняваше.

— Не обичам половинчати неща, госпожице Хейуърд.

Сидни се усмихна, точно това искаше да чуе.

— И искаш да се развиваш. А когато миналата седмица положението ми беше най-нестабилно, ти застана зад мен.

Прекъсването на заседанието беше риск, а като демонстрира подкрепата си, ти със сигурност намали шансовете си за издигане, ако ме бяха помолили да изоставя поста си. И със сигурност си спечели един твърде силен враг.

— Аз работя за вас, а не за господин Бингам. И дори да не ставаше въпрос за лоялност, вие постъпихте както трябва.

— Много държа на лоялността, Жанин. Също така вярвам, че на човек, който иска да постигне нещо, трябва да бъде предоставен шанс. Цветята бяха знак на благодарност за лоялността, лична благодарност.

— Благодаря, госпожице Хейуърд. — На лицето на Жанин грейна усмивка.

— Няма защо. Реших да те повиша в мой помощник с подходяща заплата и привилегии.

— Моля? — зяпна насреца ѝ Жанин.

— Надявам се да приемеш. Имам нужда от някого, на когото да се доверя, някой, когото да уважавам и който знае как се ръководи отдел. Съгласна ли си? — Сидни протегна ръка. Жанин се втренчи в нея, преди да успее да стане и силно да я стисне.

— Госпожице Хейуърд...

— Сидни. Отсега нататък ще бъдем заедно.

Жанин тихо се засмя.

— Сидни. Надявам се, че не сънувам.

— Съвсем будна си и преди края на деня тук ще се стреля с тежка артилерия. Първата ти задача на новия пост е да ми уредиш среща с Лойд. Нека бъде като официална молба да дойде в кабинета ми преди края на работното време.

Той я накара да чака до четири и петнайсет, но Сидни беше търпелива. Ако не друго, чакането ѝ даде възможност да анализира чувствата си и да се увери, че решението ѝ не е продиктувано от емоциите.

Когато Жанин го покани, Сидни беше готова.

— Избра доста натоварен ден за тази среща — започна мъжът.

— Седни, Лойд.

Той се подчини и тя зачака отново, докато мъжът си извади цигара.

— Няма да отнема много от времето ти — рече. — Смятам, че е най-добре да обсъдим този въпрос колкото е възможно по-бързо.

Лойд вдигна поглед и се усмихна през дима.

— Имаш проблеми по някой от проектите?

— Не. — Устните ѝ се извиха в студена усмивка. — Засега се справям с проблемите. Безпокои ме вътрешната борба в „Хейуърд“ и съм решила да я прекратя.

— Реорганизацията на една фирма е деликатна и сложна задача. — Той кръстоса крака и се облегна назад. — Наистина ли смяташ, че имаш достатъчно опит, за да започнеш подобно нещо?

— Просто ще го направя. Искам оставката ти на бюрото си утре до пет часа следобед.

Мъжът подскочи.

— За какво говориш, по дяволите?

— За оставката ти, Лойд. Ако е необходимо, уволнението ти от „Хейуърд“. Изборът е твой.

Мъжът загаси цигарата си в пепелника.

— Смяташ, че можеш да ме уволниш? Дойде едва преди три месеца и възнамеряваш да уволниш служител, който работи в „Хейуърд“ дванайсет години?

— Ето какво е същественото — безизразно рече тя. — Без значение дали съм била тук три месеца или три дни, аз съм Хейуърд. Няма да търпя един от главните изпълнителни директори да подкопава положението ми. Очевидно ти не си доволен от сегашния си пост в „Хейуърд“, а мога да ти гарантирам, че ще остана на тази ръководна длъжност дълго време. Затова смятам, че е в твой интерес, а и в мой също, да си подадеш оставката.

— Как не!

— Ти избираш, разбира се. Аз обаче ще поставя въпроса пред управителния съвет и ще използвам цялото влияние, с което разполагам, за да огранича твоето. — Следвайки инстинкта си, тя натисна следващото копче. — Шумното отразяване в пресата на злополуката с госпожа Уолбърг поставиха в трудно положение не само мен, а и „Хейуърд“. Като изпълнителен вицепрезидент, на първо място стоят задълженията ти към компанията, а не някакви отмъстителни заговори, защото не ти харесва да работиш с мен.

Той се скова, ала Сидни бе сигурна, че е отгатнала правилно.

— Няма начин да докажеш, че изтичането на информация е станало от моята кантора.

— Ще останеш изненадан от това, което мога да докажа — блъфира тя. — Преди заседанието на управителния съвет по въпроса за проекта в Сохо, ти казах, че искам лоялността ти или оставката ти. Вече и на двамата ни е ясно, че не може да става и дума за лоялност.

— Ще ти кажа какво ще получиш. — В гласа му се долавяше подигравка, но под спретнатия сив костюм, мъжът се потеше. — Аз ще седна зад това бюро, когато ти се върнеш в Европа, за да обикаляш магазините.

— Не, Лойд. Ти никога няма да седнеш зад това бюро. Като притежател на контролния пакет акции на „Хейуърд“ ще се погрижа за това. А сега — тихо продължи тя — искам да те уведомя, че не е нужно да документирам за управителния съвет множеството случаи, когато не си обърнал внимание на нарежданията ми, пренебрегнал си оплакванията на клиентите, наемателите и други колеги на заседанието в петък. За следващото съвещание обаче ще го сторя. В сегашната ситуация смятам, че желанието ми ще бъде удовлетворено.

Пръстите му се сгърчиха. Той си представи с какво удоволствие би ги впил в шията ѝ и би я удушил.

— Смятам, че като си се оправила с една бъркотия и след като оглупелият ти дядо те е поставил за това бюро, ще можеш да ме изриташ навън? Сидни, ще те унищожа.

Тя бавно наклони глава.

— Можеш да опиташ. Ако не успееш обаче, вероятно ще се окаже трудно да си намериш подобна длъжност в друга компания. — Очите ѝ се превърнаха в късчета лед. — Ако смяташ, че нямам никакво влияние, нито пък смелост, за да се справя, правиш голяма грешка. Имаш двайсет и четири часа, за да обмислиш избора си. Тази среща приключи.

— Ти, хладнокръвна кучко!

Сидни се изправи и този път тя се наведе през бюрото.

— Предизвикай ме — рече тихо. — Направи го.

— Това не е краят. — Мъжът се извърна на пети, приближи до вратата и рязко я отвори, блъскайки я в стената.

След като три пъти пое дълбоко въздух, Сидни се отпусна в стола си. Добре де, трепереше — но съвсем слабо. Това бе заради

демонстрацията на сила на характера, рече си и притисна ръка към корема си. Не от страх. Осъзна, че не изпитва нужда да разтваря кламери и да къса листи, за да успокои някакъв гняв. Всъщност осъзна, че се чувства прекрасно.

ОСМА ГЛАВА

Михаил разбърка сместа от месо, подправки и домати в старата тенджера и все току хвърляше поглед към улицата. Опитва своето постижение, добави още малко червено вино. Откъм дневната долиташе музиката на „Сватбата на Фигаро“.

Запита се кога ли ще пристигне Сидни.

Остави ястието на бавен огън и мина в дневната да погледне парчето палисандрово дърво, което бавно придобиваше чертите на нейното лице.

Устните ѝ. В тях се криеше някаква мекота, едва прокрадваща се в дървената скулптура. Михаил плъзна пръсти по тях. И си припомни вкуса на тези устни, раздвижили се в отговор на неговите. Сладки бонбони с глазура от охладено бяло вино. Съчетание, към което човек лесно би се пристрастил.

А скулите ѝ — тъй аристократично изящни. В един миг придаваха на изражението ѝ нещо като високомерие, в следващия — хладната решителност на влязъл в битка войн. Добре очертана линия на челюстта — той прокара пръст по нея, припомняйки си колко гладка и чувствителна бе нейната кожа на това място.

Очите ѝ, неведнъж се беше питал дали ще успее да запечата изражението им. О, не, формата нямаше да го затрудни — та той не от вчера беше в този занаят; безпокоеше го по-скоро загадъчността, тайните, скрити в тях.

Толкова много неща все още не бе успял да узнае. Наклони се напред, додето застана очи в очи с недовършената скулптура.

— Ти сама ще ме допуснеш до себе си — прошепна той.

На вратата се почука, ала той остана на мястото си, взрян в недооформеното лице.

— Отворено е.

— Ей, Михаил. — Облечена във фланелка на точки и яркозелени шорти, Кийли влетя в стаята. — Да ти се намира нещо студено? Моят хладилник най-сетне предаде Богу дух.

— Заповядай — разсеяно отвърна мъжът. — Ще те сложа на първо място в списъка на нуждаещите се.

— Любимият ми герой. — Тя се отби и в кухнята, привлечена от уханията, които се разнасяха от тенджерата. — Господи, това мирише на порочен кроеж. — Без да се стеснява, тя топна лъжицата и опита. — Първото ми предположение е напълно правилно. А за един човек е прекалено много.

— За двама е.

— Охо! — Тя успя да вложи безброй нюанси в тези две срички, но като не срещна отговор, отвори хладилника да си вземе нещо безалкохолно. Усети как устата ѝ се пълни със слюнка и отново мечтателно погледна към тенджерата. — И за двама е много.

Михаил я погледна през рамо и се засмя.

— Сипи си в някоя купичка. Трябва да поври още малко.

— Ти си моят принц, Михаил. — Без да губи време, Кийли взе да рови из шкафовете. — И коя е щастливката?

— Сидни Хейуърд.

— Сидни? — Момичето ококори очи. Лъжицата в ръката ѝ застина във въздуха над тенджерата с врящия гулаш. — Хейуърд — довърши тя. — Искаш да кажеш, че богатата и красива Хейуърд, която се облича в коприни дори когато ходи на работа и носи чанта от шестстотин долара, ще дойде тук, ще вечеря с теб и всичко останало?

За това „всичко останало“ Михаил все още не смееше да се надява.

— Да.

— Господи! — Кийли не успя да измисли по-изразително възклицание. Но току-що наученото никак не ѝ допадна. Не, определено не ѝ допадна. И с тази мисъл момичето отнесе предложения ѝ обяд.

Богатите бяха друг вид хора. Тя твърдо вярваше в това. А тази дама бе нещо повече от богата. Кийли знаеше, че Михаил на няколко пъти е печелил много пари със своето изкуство, ала не гледаше на него като на богат човек. Той просто бе Михаил, отзивчивият съсед, винаги готов да ѝ отпусне мивката, да убие някой страховит паяк или да я почерпи бутилка бира.

На път към вратата тя мина покрай домакина и забеляза напредъка в последната му работа.

— О! — възкликна само тя. Готова бе и на убийство, стига да можеше да се сдобие с подобни скули.

— Харесва ли ти?

— Всичките ти работи ми харесват. — И все пак тя взе да пристъпва от крак на крак. Не ѝ се нравеше начинът, по който Михаил съзерцаваше контурите на дървото. — Вие двамата май... Отношенията ви като че ли са нещо повече от делови.

— Да. — Михаил пъхна палци в джобовете на джинсите си и се взря в тревожните очи на момичето. — Това притеснява ли те?

— Мен ли? Хич даже. — Тя неволно прехапа устни. — Просто исках да кажа... Тя е от съвсем друг кръг.

Михаил добре съзнаваше, че Кийли няма предвид квартала, в който живееше Сидни, а нещо много повече. На което той само се усмихна и я погали по косата.

— Ти се безпокоиш за мен.

— Та ние сме приятели, нали? И никак не понасям някой да наранява приятелите ми.

Трогнат от чистосърдечието ѝ, той я целуна по носа.

— Както се получи с онзи актьор с мършавите крака?

— Нещо такова — отвърна Кийли и сви рамене. — Аз обаче изобщо не бях влюбена в него. Е, може би съвсем мъничко.

— Спомням си, че плака.

— Е, да, но пък и лесно се разкисвам. Просълзявам се дори на реклами за поздравителни картички. — Ядосана на себе си, тя отново погледна към скулптурата. Тази жена определено не ѝ харесваше. — Жена с подобна външност като нищо ще накара някой да се запише в Чуждестранния легион.

Михаил се засмя и разроши косата ѝ.

— Не се тревожи, ще ти пиша.

Още преди да измисли подходящ отговор, Кийли чу някой да тропа на вратата. Михаил потупа приятелката си по рамото и тръгна да отвори.

— Здравей! — Лицето на Сидни засия в мига, в който го зърна. В едната си ръка носеше куфар, а в другата — бутилка шампанско. — Прекрасно мирише. Още от третия етаж усетих уханието... — Тя забеляза Кийли, застанала до работната маса, с купичката в ръце. — Здравсти. — Сидни прочисти гърло и си каза, че не бива да се чувства

неловко от това, че съседката на Михаил я вижда как пристига в апартамента му с куфар в ръка.

— Здравсти. Тъкмо си тръгвам. — Не по-малко смутена от новодошлата, Кийли се втурна към кухнята да си вземе бутилката.

— Радвам се, че те виждам отново. — Сидни все тъй неловко стоеше край отворената врата. — Как мина убийството?

— За три кадъра успя да ме удуши. — Момичето леко се усмихна и изхвърча през вратата. — Приятна вечеря. И благодаря, Михаил.

Когато вратата в дъното на коридора най-сетне се хлопна, Сидни си позволи да въздъхне.

— Винаги ли се движи с такава скорост?

— В повечето случаи. — И той я прегърна през кръста. — Тревожи се, че ще ме съблазниш, ще ме използваш, додето съм ти нужен и след това ще ме захвърлиш.

— Гледай ти какво прозрение.

Михаил се засмя и леко ухапа долната ѝ устна.

— Първите две звучат напълно приемливо.

Когато устните му се притиснаха към нейните, той пое куфара от омекналите ѝ пръсти и го захвърли на земята. Взе и бутилката, с която блъсна вратата зад гърба ѝ.

— Харесва ми роклята ти. С нея си същинска роза, разтворила цвят към слънцето.

Почувствала ръцете си свободни, тя го погали по гърба, плъзна пръсти под памучната работна риза, която измъкна от джинсите му.

— Аз пък винаги те харесвам, независимо в какво си облечен.

Устните му се плъзнаха към шията ѝ.

— Гладна ли си?

— О, умирам от глад. Наложил се да пропусна обяда.

— Десет минути — обеща той и неохотно я пусна. Ако не беше го направил, вечерята щеше да бъде отложена за твърде дълго. — Какво си донесла? — И той обърна бутилката, за да прочете етикета, сетне вдигна вежда. — Моят гулаш ще бледнее пред виното.

С все тъй затворени очи Сидни вдъхна дълбоко приятната смесица от аромати.

— Не, не ми се вярва. — След което се засмя и отново взе бутилката. — Искан да отпразнуваме случая. Имах чудесен ден.

— Ще ми разкажеш ли?

— Да.

— Добре тогава. Дай да потърсим чаши, достойни за това шампанско.

Не си спомняше друг път да е била тъй очарована от пригответленията за нейното гостуване. Михаил бе подредил малка маса с два стола на мъничката тераса на спалнята. — Един-единствен розов божур стоеше в центъра, топнат в зелена бутилка, по радиото звучеше музика, която заглушаваше шумотевицата от улицата. Ароматното ястие бе сервирано в дебели сини купи, филийките черен хляб бяха натрупани в сламена кошничка.

Докато се хранеха, тя сподели с него решението си да повиши Жанин, разказа му и за сблъсъка с Лойд.

— Поискала си оставката му. Би трябвало да го уволниш.

— Не е толкова просто. — Доволна от постигнатото, Сидни вдигна чашата си да погледне виното на светлината на залеза. — В крайна сметка резултатът е същият. Ако той упражни натиск, ще се наложи да се изправя пред управителния съвет. Разполагам с отчети, а и много други документи. Да вземем тази сграда например. Дядо ми я е поверил на Лойд преди повече от година с молбата да се погрижи за поддръжката и изискванията на наемателите. Останалото ти е известно.

— В такъв случай може би трябва да съм му признателен. — Михаил прибра кичур коса зад ухото й, след което я целуна по шията. — Ако бе постъпил честно и си бе свършил работата, нямаше да се наложи аз да се държа така грубо в кабинета ти. И сега ти нямаше да си тук при мен.

Тя притисна ръката му към бузата си.

— Май трябваше да го повиша. — Сидни целуна дланта му, удивена с каква лекота дава израз на чувствата си.

— Не. Да приемем, че съдбата е отредила така. Не искам близо до теб да има човек, който всеки миг може да те нарани.

— Зная, че той е причината случилото се с госпожа Уолбърг да стане достояние на журналистите. — Сидни ядно си отчупи парче хляб. — Ясно ми е, че заради гнева си към мен, той постави

компанията в толкова неизгодно положение. Няма да търпя това, управителният съвет също.

— Ще се справиш. — Михаил разля в чашите им остатъка от виното.

— Да, ще се справя. — Сидни бе насочила поглед навън към проснатото пране, към отворените прозорци, край които минаваха хора, а други седяха, вперили поглед в телевизора. По тротоара се шляеха деца, доволни, че летният ден е тъй дълъг. Когато Михаил хвана ръката ѝ, тя лекичко стисна пръстите му в отговор. — Днес за пръв път почувствах, че държа нещата в ръцете си. През целия си живот съм вършила онова, което се очакваше от мен. — Тя сама се възпря и поклати глава. — Но това сега няма значение. Важното е, че в един момент през последните няколко месеца започнах да разбирам, че за да хванеш нещата в ръцете си, трябва да поемеш определена отговорност. И най-сетне го постигнах. Не знам дали разбираш какво представлява това чувство.

— Разбирам онова, което виждам. А в момента виждам една жена, която вече започва да вярва в себе си и сама да подбира хората, с които ще общува. — И той с усмивка погали бузата ѝ. — Например с мен.

Сидни извърна лице към него. Стоеше на по-малко от ръка разстояние. С вида на мургав варварин, на когото никоя жена не може да устои. Тя самата обаче изпитваше нещо повече от привличане. И се боеше да разгълкува чувствата си. Съществува само настоящето, напомни си тя и понечи да го прегърне.

Той я привлече в обятията си, потърка буза в косите ѝ, шепнейки прекрасни неразбираеми за нея думи.

— Ще трябва да си купя разговорник. — И тя с въздишка притвори очи, когато устните му докоснаха лицето ѝ.

— Ето това е много лесно. — И той повтори фразата между две целувки.

Сидни се разсмя и опряна на ръката му, се изправи.

— На теб ти е лесно да го кажеш. А какво означава?

Устните му отново докоснаха нейните.

— Обичам те.

Той улови мига, в който очите ѝ рязко се отвориха, съзря бурята от чувства — шокът, преминал в бледа надежда, а сетне в паника.

— Михаил, аз...

— Защо позволяваш думите да те плашат? — прекъсни я той. — Любовта никого не застрашава.

— Не очаквах това. — Тя сложи ръка на гърдите му, за да запази малкото разстояние помежду им.

Михаил мрачно сведе поглед към ръката ѝ, сетне отстъпи назад.

— Какво очакваше?

— Смятах, че ти... — Нима съществуваше някакъв по-деликатен начин да изрази мисълта си? — Бях решила, че ти...

— Че желая само тялото ти — довърши той наместо нея. Та той и засвидетелстваше толкова много, а тя сякаш бе сляпа. — Което е съвсем вярно, но не казва всичко. Нима твърдиш, че снощи нищо не се е случило?

— Напротив. Беше прекрасно. — Краката не я държаха и тя се принуди да седне. Имаше чувството, че е скочила от висока скала и е паднала на главата си. Ала той я гледаше по такъв начин, сякаш ѝ даваше да разбере, че най-добре е бързо-бързо да се изправи.

— Що се отнася до секса, беше чудесно. — Михаил взе чашата си. Изкушаваше се да я захвърли на улицата, но си наложи просто да отпие. — Добрият секс е необходим за тялото, а и за душевното спокойствие. Ала за сърцето той не е достатъчен. Сърцето се нуждае от любов, а снощи помежду ни имаше любов. И двамата я почувствахме.

Ръцете ѝ безпомощно се отпуснаха.

— Не зная. Никога досега не съм се радвала на добър секс.

Михаил вдигна поглед.

— Ти не беше девствена. Била си омъжена.

— Да, бях. — И все още бе запазила горчивия вкус на това разочарование. — Не искам сега да говорим за това, Михаил. Не е ли достатъчно, че се чувстваме добре заедно, а и че изпитвам към теб нещо напълно ново и непознато. Не искам да го анализирам. Все още не мога.

— Не искаш да знаеш какво изпитваш? — Думите ѝ го объркваха. — Как можеш да живееш, без да знаещ какво се таи вътре в теб?

— За мен е по-различно. В този смисъл не съм имала онова, което си имал ти, нито пък твоите занимания. А чувствата ти... те

винаги са красноречиви. Добиват израз в движенията ти, в говора, в очите ти, в работата. А моите чувства... не са тъй близо до повърхността. Нужно ми е време.

— Според теб аз търпелив човек ли съм?

— Не — буйно отвърна Сидни.

— Добре тогава. В такъв случай разбираш, че разполагаш с твърде кратко време. — И той започна да прибира съдовете. — Този твой съпруг да не те е наранил?

— От неуспешния брак винаги боли. Моля те, не настоявай да ти кажа нещо повече сега.

— Тази вечер няма да настоявам.

Небето на хоризонта тъкмо потъваше в палитрата от тъмносини багри, когато мъжът я погледна.

— Защото тази нощ искам да мислиш само за мен.

И той излезе, като я остави да разчисти масата.

Той я обичаше. Думите изплуваха в съзнанието на Сидни, когато посегна да вдигне кошничката и цветето в импровизираната ваза. Всякакво съмнение бе изключено. Тя вече знаеше, че този мъж говори само онова, което мисли и много рядко скрива нещо. Ала просто нямаше представа какво означава за него любовта.

За нея това бе сладко пъстроцветно, трайно изживяване, което се случва на другите. Баща ѝ я бе обичал, изразявайки обичта си по своя често пъти погрешен начин. Ала те бяха прекарвали заедно само кратки отрязъци от време в ранното ѝ детство. След развода, когато тя беше вече шестгодишна, твърде рядко се виждаха.

Другият човек в този брак бе майка ѝ. Сидни не се съмняваше в нежните ѝ чувства. Ала винаги бе знаела, че тя се отнася по същия начин към всичко, което я интересува.

Сетне в живота и се бе появил Питър и това за нея бе силно истинско и важно чувство. До момента, в който не направиха опит да се обичат като съпруг и съпруга.

Ето че сега бе срещнала Михаил, който не ѝ предлагаше любовта на приятел. И съзнанието за това я разкъсваше и тя се мяташе между главозамайващо щастие и сковаващ ужас.

С тези объркани мисли Сидни влезе в кухнята, където завари домакина с насапунисани до лакти ръце. Сидни остави кошничката и бутилката, след което взе кърпата за подсушаване на съдовете.

— Сърдиш ли ми се? — осмели се да попита след миг.

— Може би само малко. По-скоро съм озадачен. — А и обиден, но той не искаше да ѝ внушава чувство за вина или съжаление. — Ако се чувстваш обичана, то това трябва да те прави щастлива.

— Част от мен действително се чувства така. Другата част се страхува да не насили нещата и да провали онова, което започнахме. — Той настоява поне да съм честна, рече си наум. И напълно го заслужава. Ето защо тя направи опит да бъде искрена. — Днес през целия ден с нетърпение очаквах мига, когато ще бъдем заедно, ще можем да си поговорим, а и да споделя с теб случилото се. Също и да те слушам. Знаех, че ще успееш да ме разсмееш, че сърцето ми ще забие бясно, щом ме целунеш. — Тя остави подсушената купа. — Защо ме гледаш по този начин?

Михаил само поклати глава.

— Ти дори не съзнаваш, че си влюбена в мен. Но в това няма нищо лошо — добави, като ѝ подаде следващата купа. — С времето и това ще стане.

— Ама че си нахален — възкликна тя. — Никога не знам дали това събужда в мен възхищение или гняв.

— Много ти харесва дори, защото събужда желанието да се бориш.

— Според теб, предполагам, трябва да се чувствам поласкана, задето си влюбен в мен.

— Естествено — ухили се той насреща ѝ. — Така ли е?

Сидни замислено остави купата и пое тенджерата.

— Да, предполагам. Това е напълно естествено. А ти си...

— Какъв?

Сидни вдигна очи и зърна веселите пламъчета в тъмните му очи, буйните черни коси, закачливата усмивка.

— Направо прекрасен.

Усмивката му изчезна и той изумено зяпна. Когато най-сетне успя да стисне устни, мъжът извади ръце от водата и започна да мърмори нещо.

— Ти какво, ругаеш ли ме?

Вместо да ѝ отговори, той дръпна кърпата, за да избърше ръцете си.

— Аз като че ли успях да те смутя. — Очарована от ефекта на думите си, тя се засмя и обхвана лицето му. — Да, наистина.

— Престани. — Вече напълно объркан, той отблъсна ръцете ѝ. — Не мога да намеря дума, подходяща като определение за мен.

— Прекрасен! — И преди да успее да я отблъсне, тя обви ръце около врата му. — Първия път, когато те видях, ми заприлича на истински пират, безстрашен и загорял от слънцето.

Този път той изруга на английски и тя само се усмихна.

— Може би заради косата — продължи замислено, като приглади с пръсти буйните му къдрици. — По-късно все си представях какво ще е усещането, ако зароя пръсти в тази грива. Или пък очите ти, толкова изразителни, толкова опасни.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ.

— Започвам да се чувствам опасен.

— Ами устните. Може пък в тях да се крие магията. — Тя го целуна, без да отделя очи от неговите, очерта устните му с език. — Не мога да си представя, че съществува жена, която би устояла.

— Опитваш се да ме прелъстиш.

Сидни отпусна ръце, взе да си играе с копчетата на ризата му.

— Все някой трябва да го направи. — Можеше само да се надява, че е налучкала верния тон. — Не бива, разбира се, да пропускаме и това прекрасно тяло. Първия път, когато те видях гол до кръста, за малко да си глътна езика. — Тя разтвори дрехата му, плъзна длани по голите му гърди.

Коленете му застрашително омекваха.

— Кожата ти беше мокра, блестяща, с ясно очертани мускули. — Тя изостави играта, попаднала в собствения си капан. — Толкова нежна кожа и толкова стегнати мускули. А моето единствено желание бе да те докосна, ето така.

Дъхът ѝ секна, когато впи пръсти в раменете му, плъзна ги надолу по ръцете. Очите му се взряха в нейните с яростна настойчивост. Под пръстите ѝ ръцете му бяха силни като направени от стомана. Думите заседнаха в пресъхналото ѝ гърло.

— Имаш ли представа какво ми причиняваш? — попита той. С треперещи пръсти посегна към малките черни копченца на самото ѝ. Под този слънчев костюм тя носеше само коприна с цвѐта на нощта.

Михаил вече долавяше ускорените удари на сърцето си. — Съзнаваш ли колко много се нуждая от теб?

Сидни едва-едва поклати глава.

— Покажи ми. Аз сама ще разбера.

В следващия миг той впи устни в нейните и я притисна в прегръдките си. Вдигна я във въздуха, бавно я завъртя в кръг, без да прекъсва целувката.

Замаяна и объркана, тя се вкопчи в него, усетила, че я понася към спалнята. Изхлузи обувките си, без да я е грижа дали някога ще ги намери отново. Този прост жест ѝ донесе такова облекчение, че тя се засмя и усети как я повалят на леглото.

Пружината под тях изскърца, поддаде и ги приюти в меките си очертания. Михаил мълвеше нейното име, тя — неговото и в следващия миг устните им отново се сляха. Страстта им се разгоря дива и безразсъдна както и предишния път. Сега вече тя знаеше накъде ще я отведе той. Единственият ѝ стремеж бе да следва неговия ритъм. Потребността да го притежава бе настойчива като необходимостта да вдишваш въздух и ето, че тя с трескави пръсти посегна към джинсите му, додето той сваляше ефирната коприна от раменете ѝ.

Тя усещаше леките издатини на пружината с голия си гръб, усещаше и неговото нетърпеливо тяло. През отворения прозорец струеше горещина. А в далечината тъгнеше зараждаща се буря. Сидни усети как тялото ѝ откликва на стихийния повик.

Мъжът жадуваше за бурята навън, за бурята вътре в нея. Никога досега не бе усещал трепета на истинския копнеж. Знаеше какво е глад, познато му бе и жалкото желание за мъничко топлинка. Спомняше си как в миналото бе пожелавал да усети извивките и мекотата на някое женско тяло, ала всичко това бе нищо, нищо, в сравнение с потребността, която изпитваше сега.

Ръцете му пробягаха по тялото ѝ и при всяко докосване под пръстите си усещаше пламналата ѝ кожа. Долавяше всеки неин трепет. Чуеше ли я да стене, измъчваше я, додето до ушите му достигнеше вик.

И все пак гладът му не бе уталожен.

Бурята приближаваше като надвиснала заплаха. А с вятъра през прозореца нахлу страстната жаловита песен на саксофон. Слънцето хлътна зад хоризонта, затанцуваха пламъци и сенки.

В пелената от мрак и горещина двамата бяха загубили представа за времето. Реалността бе сведена до две същества — един мъж и една жена и тяхното безмилостно желание да се слоят.

Той проникна в нея и тялото ѝ откликна.

Влуден, той я повдигна, додето краката ѝ се заключиха на кръста му, гърбът ѝ се изви като лък. Разтърсен от невероятната сила на този желан сблъсък, мъжът зарови лице в рамото ѝ и се остави на стихията.

Дъждът заваля едва на следващия ден следобед, придружен с несекващи гръмотевици и светкавици. Включила телефона на високоговорител, Сидни провеждаше трудно съвещание с партньори от Западния бряг. Макар Жанин да седеше срещу нея, тя водеше и свои бележки. Благодарение на работата, която заедно бяха отхвърлили сутринта, Сидни разполагаше с цялата необходима информация.

— Да, господин Бърнстейн, подобренията ще бъдат от полза за всички. — Изчака потвърждението да бъде чуто от събеседника ѝ, неговия адвокат и партньора му. — До утре в пет часа източно време ще ви изпратим по факса преработения проект. — Тя се усмихна на себе си. — Да, наистина, „Хейуърд Индъстрис“ обича да действа бързо. Благодаря ви, господа. Дочуване.

Сидни изключи говорителя, сетне погледна Жанин.

— Е, какво ще кажеш?

— Не забелязах дори да трепнеш. А я погледни мен. — И Жанин протегна ръце. — Дланите ми са мокри. И тримата бяха намислили за нула време да те сразят, а ти изравни играта. Моите поздравления.

— Според мен сделката ще се хареса на управителния съвет. — Седем милиона, помисли си тя. Току-що бе сключила сделка за седем милиона долара. Жанин имаше право. Не беше отстъпила нито крачка. — Хайде сега да подготвим документите за факса.

— Да. — Жанин се изправи, но ето че в този момент телефонът иззвъня. Без да се усети младата жена вдигна слушалката преди Сидни. — Кабинетът на госпожица Хейуърд. Един момент, моля. — И натисна копчето за изчакване. — Господин Уорфийлд.

Сянка на умора замъгли очите на Сидни, когато тя кимна.

— Ще приема разговора. Благодаря ти.

Изчака вратата да се затвори и едва тогава включи разговора.

— Здравей, Чанинг.

— Вече няколко дни се опитвам да се свържа с теб. Къде се криеш?

Сидни си припомни изтърбушеното легло на Михаил и се усмихна.

— Съжалявам, Чанинг. Бях... заета.

— Работа, работа, и никакви забавления, скъпа — отбеляза мъжът, с което я накара здраво да стисне зъби. — Аз ще те откъсна от всичко това. Искаш ли да обядваме заедно утре?

По навик Сидни погледна календара си.

— Имам уговорена среща.

— Срещите се уговорят, за да бъдат отложени.

— Не, наистина не мога. Всъщност в момента задвижвам няколко проекта наведнъж и цяла седмица няма да мога да изляза от кабинета си.

— Виж, Сидни, обещах на Маргьорит, че няма да допусна да се затвориш там. А аз държа на думата си.

Как тъй бе в състояние да приключи сделка за милиони долари, без да изгуби самообладание, запита се тя, а в същото време допуска този натиск в чисто личен план да я изнерви.

— Майка ми ненужно се безпокои. Наистина съжалявам, Чанинг, но сега нямам време за приказки. Трябва да... закъснявам за една среща — изтърси първото, което й хрумна.

— Красивите жени имат право да закъснеят. Щом не мога да те изведа на обяд, трябва на всяка цена да те принудя да дойдеш с нас в петък. Цяла компания отиваме заедно на театър. Първо ще пийнем по нещо, разбира се, а после ще хапнем някъде.

— Заета съм, Чанинг. Приятно прекарване все пак. А сега наистина трябва да затварям. Чао. — Сидни избълва някаква ругатня, насочена към самата нея, след което остави слушалката върху вилката.

Защо просто не му каза, че се среща с друг мъж?

Прост въпрос, рече си тя, прост отговор. Чанинг тутакси щеше да отърчи при Маргьорит, а Сидни не искаше майка й да узнае. Михаил бе само неин, единствено неин и тя държеше да бъде така поне още известно време.

Той я обичаше.

Сидни затвори очи и усети познатата тръпка на наслада, примесена с не малка доза страх. Може би след време щеше да бъде в състояние и тя да го обикне безрезервно, макар да се боеше, че това пълно отдаване е непостижимо за нея.

Беше се опасявала, че ще се окаже фригидна. И определено бе сбъркала. Но това бе само първата крачка.

Време, повтори си тя. Нужно ѝ бе време да подреди чувствата си. А после... после щяха да се погрижат за останалото.

Почукването на вратата на кабинета ѝ я върна на земята.

— Да?

— Извинявай. — Жанин носеше една от бланките с емблемата на фирмата. — Това току-що пристигна от кабинета на господин Бингам. Предположих, че ще поискаш да го видиш веднага.

— Да, благодаря ти. — Думите в писмото бяха умело подбрани, за да прикрият гнева и озлоблението и все пак това бе оставка. Която започваше да тече от този момент. Сидни внимателно остави писмото. Не беше нужна особена проникателност, за да се досети човек, че това не е краят на борбата. — Жанин, нужни са ми някои от досиетата на служителите. Ще трябва да намерим човек за мястото на господин Бингам, но искам най-напред да проверя дали не разполагаме с подходящ кандидат в самата фирма.

— Да. — Жанин тръгна към вратата, но спря. — Като твой помощник, имам ли право да предложи съвет?

— Да, разбира се.

— Пази се. Един мъж с удоволствие би забил нож в гърба ти.

— Зная. И нямам намерение да го оставя да ме изненада. — Тя разтри скованите мускули на шията си, за да се отърси от напрежението. — Не искаш ли преди да се заемем с досиетата, да изпием по едно кафе? Двете заедно.

— След секунда е готово. — Когато се обърна, тя без малко не се блъсна в Михаил, който тъкмо влизаше през вратата. — Извинете. — Мъжът бе вир вода, бялата фланелка бе залепнала по тялото му. За кратък миг Жанин си представи, че току-виж поискал тя да го избърше. — Съжалявам, госпожица Хейуърд е...

— Всичко е наред. — Сидни вече се бе надигнала от стола си. — Ще приема господин Станисласки.

Забелязала погледа на шефката си, Жанин успя да прикрие поне част от завистта.

— Няма да те свързвам.

Михаил се ухили.

— Да, моля. Ти си. Жанин, която повишиха?

— О, да.

— Сидни ми каза, че чудесно си вършиш работата.

— Благодаря. — Кой би помислил, че ароматът на едно мъжко тяло ще е тъй опияняващ? — Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Моето също ще почака, Жанин. А и ти можеш да си отдъхнеш.

— Да. — И с лека въздишка на завист, тя затвори вратата.

— Нямах ли чадър? — попита Сидни и се наклони, за да получи целувка.

— Не мога да те докосна дори, ще ти изцапам костюма. Тук някъде има ли кърпа?

— Само за минутка. — И тя тръгна към банята. — Какво правиш в центъра по това време?

— Дъждът ужасно забавя нещата. Пооправих си счетоводните документи и приключих към четири. — Той взе предложената кърпа и я метна на главата си.

— Нима е толкова късно?

Тя погледна към часовника, който показваше пет без няколко минути.

— Ти си заета.

Сидни си спомни, че на бюрото ѝ я чака факсът с оставката, а и предстоеше да проучи досиетата.

— Малко.

— Като се освободиш, може би ще пожелаеш да дойдеш с мен на кино.

— С удоволствие. — И тя взе от ръцете му вече мократа кърпа. — Нужен ми е един час.

— Ще се върна. — Той докосна перлите на шията ѝ. — Има и още нещо.

— Какво?

— Семейството ми ще гостува на сестра ми този уикенд. Ще има барбекю. Ще дойдеш ли с мен?

— Ще ми бъде много приятно да дойда на барбекю. Кога?

— Те тръгват в петък след работа. — Искаше да я нарисува така, с това перлено колие. Само перлите. Макар рядко да използваше друг материал освен дърво, сега му хрумна, че може да я извая от алабастр. — Можем да тръгнем, когато на теб ти е удобно.

— Би трябвало да успея да се прибера и да се преоблека до шест. Шест и половина — поправи се тя. — Така добре ли е?

— Добре е. — Той я хвана за раменете, притисна я само колкото да усети близостта ѝ, макар да внимаваше да не намокри дрехите ѝ и я целуна. — Наташа ще те хареса.

— Надявам се.

Той отново я целуна.

— Обичам те.

Бурята от чувства отново я разтърси.

— Зная.

— Ти също ме обичаш — промърмори той. — Просто си ужасен инат. — Позволи си още миг да се порадва на вкуса на устните ѝ. — Но скоро ще ми позираш.

— Аз... Какво?

— Ще ми позираш. Имам изложба през есента и смятам да представя няколко твои скулптури.

— Изобщо не си ми споменал, че ти предстои изложба. — И едва тогава осъзна какво ѝ е казал. — Мои скулптури?

— Много скоро ще се наложи здравата да се хванем на работа. Затова сега те оставям да приключиш със задълженията си.

— О! — Напълно бе забравила и досиетата, и телефонните обаждания. — Да, ще се видим след един час.

— А през уикенда никой няма да работи. Виж следващия... — Той кимна, което означаваше, че е взел решение. Определено от алабастр.

Тя прокара влажната кърпа през ръцете си и тръгна към вратата.

— Михаил.

Отворил вратата, той спря с ръка на дръжката.

— Да?

— Къде живее сестра ти?

— В Западна Вирджиния. — Той се ухили и затвори вратата.
Цели десет секунди Сидни остана взряна в дървената плоскост.
— Западна Вирджиния?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нямаше да успее да се приготви навреме. Винаги придирчива към дрехите си, Сидни два пъти препоръчи багажа си. Какво би могъл да облече човек на уикенд в Западна Вирджиния? Нямаше никакви проблеми да подбере дрехи за няколко дни на Мартиника. За кратко пътуване до Рим също щеше да е лесно. Но за уикенд, за семеен уикенд в Западна Вирджиния трябваше трескаво да претърси гардероба си няколко пъти.

Когато за трети път затвори куфара, Сидни си обеща, че повече няма да го отваря. За да устои на изкушението, тя отнесе багажа си в дневната, сетне бързо се върна в спалнята, за да съблече строгия делови костюм.

Навлече тънък памучен панталон и зелена блуза без ръкави и тъкмо се приготвяше отново да се преоблече, когато на вратата се почука.

Щеше да остане с тези дрехи. Ще свършат работа, увери се тя и отиде да отвори. Щяха да пристигнат в дома на сестра му толкова късно, че едва ли щеше да има значение с какво е облечена. Тя припряно оправи косата си, като се чудеше дали да я пристегне с шалче, сетне отвори вратата.

На прага стоеше Маргьорит, облечена елегантно както винаги.

— Сидни, скъпа. — Тя влезе и целуна дъщеря си по бузата.

— Мамо. Не знаех, че днес ще идваш в града.

— Знаеш, разбира се. — Тя се настани на близкия стол и кръстоса крака. — Чанинг ти е казал, че ще ходим на театър.

— Да, каза ми. Забравих.

— Сидни — въздъхна Маргьорит. — Започвам да се тревожа за теб.

Сидни машинално приближи до барчето и наля на майка си от любимото ѝ шери.

— Няма причина да се тревожиш. Аз съм добре.

— Така ли? — Маргьорит размаха ръка, маникюрът ѝ беше безупречен. — Отказа толкова много покани, миналата седмица не намери време дори да обиколиш магазините с мен, направо си се погребала в този твой кабинет. И ми казваш, че нямам основание за тревога. — Тя се усмихна и пое чашата. — Е, сега ще поправим всичко това. Искам да се облечеш в нещо ослепително. Ще се срещнем с Чанинг да пийнем по нещо преди представлението.

Най-странното е, осъзна Сидни, че едва не се съгласи. Дотолкова силен бе навикът ѝ да прави онова, което се очакваше от нея. Наместо това тя приседна на страничната облегалка на канапето с надеждата, че ще успее да откаже, без да нарани чувствата на Маргьорит.

— Мамо, съжалявам. Отказвам поканите, защото работата в „Хейуърд“ отнема голяма част от времето и енергията ми.

— Скъпа. — Маргьорит бавно отпи от шерито. — Точно това имах предвид и аз.

Но Сидни само поклати глава.

— И освен това вече не изпитвам нужда да запълвам всяка своя вечер със светски събития. Що се отнася до днес, много съм ти благодарна наистина, че искаш да се присъединя към вас. Но както обясних и на Чанинг, имам други планове.

В очите на Маргьорит проблесна раздразнение, но тя само почука с нокът облегалката на стола.

— Ако мислиш, че ще те оставя тук да прекараш вечерта с някакви гадни папки и документи...

— През този уикенд няма да работя — прекъсна я Сидни. — Всъщност заминавам извън града... — Прекъсна я почукване на вратата. — Извинявай за момент. — В мига, в който отвори, Сидни протегна ръка към мъжа. — Михаил...

Очевидно той не желаше да разговарят, преди да я целуне. И го стори още на прага. Маргьорит пребледня и мигновено се изправи, осъзнала, че целувката, на която бе станала свидетел, бе целувка между влюбени.

— Михаил. — Сидни успя да се отдръпне на няколко сантиметра.

— Още не съм свършил.

Притиснала длан към гърдите му, тя безпомощно махна с другата ръка към стаята.

— Майка ми...

Той вдигна поглед, забеляза пребледнялата от гняв жена и спокойно дръпна Сидни до себе си, сякаш да я защити.

— Маргьорит.

— Няма ли правило — рязко рече тя, — че не трябва да се смесва работата с удоволствието? — Повдигна вежди и го огледа от глава до пети. — Но пък ти не си от хората, които спазват правилата, нали, Михаил?

— Някои правила са важни, някои — не. — Гласът му бе спокоен, но в него не се долавяше нито разкаяние, нито извинение. — Честността е важна, Маргьорит. Аз бях честен с теб.

Жената се извърна, отказвайки да признае истината в твърдението му.

— Бих предпочела да останем за малко насаме, Сидни.

Втречена в изправения гръб на майка си, Сидни усети, че започва да я мъчи главоболие.

— Би ли отнесъл куфара ми в колата, Михаил? Слизам след няколко минути.

Той повдигна с пръст брадичката ѝ, разтревожен от това, което бе прочел в очите ѝ.

— Ще остана с теб.

— Не. — Тя обхвана китката му. — Ще бъде по-добре да ни оставиш насаме. Само няколко минути. — Пръстите ѝ стегнаха хватката си. — Моля те.

Тя не му остави избор. Мърморейки, той вдигна куфара ѝ. В мига, в който вратата се затвори зад него, Маргьорит рязко се извърна. Сидни вече се бе подпряла на стената. Случваше се рядко, много рядко, Маргьорит да подеме гневна тирада. Но всеки път това представляваше грозна сцена със зловни нападки.

— Глупачка. Ти спиш с него.

— Не смятам, че това е твоя работа. Но, да, така е.

— Смяташ ли, че имаш достатъчно здрав разум, пък и опит, за да се справиш с такъв мъж? — Чашата ѝ издрънча върху плота на масата. — Тази гадна малка афера може да те съсипе, да съсипе всичко, за което съм се борила. Господ е свидетел, че нанесе достатъчно позор, като се разведе с Питър, но аз успях да оправя нещата. А сега това. Измъкваш се тайно, за да прекараш уикенда в някой хотел.

Сидни сви юмруци.

— Няма нищо гадно в отношенията ми с Михаил и никъде не се измъквам тайно. Що се отнася до Питър, нямам намерение да обсъждаме този въпрос.

Маргъорит я стрелна с хладен поглед и пристъпи напред.

— Откакто си се родила, правя всичко, което е по силите ми, за да получиш това, което заслужаваш като член на фамилията Хейуърд. Най-добрите училища, най-подходящите приятели, дори най-достойният съпруг. А сега захвърляш всичко, плановете ми, жертвите, които съм направила за теб. И за какво? — Тя гневно закрочи из стаята, а Сидни не помръдна от мястото си. — О, повярвай ми, аз също не съм безразлична към чара на този мъж. За кратко дори се поблазних от идеята сама да подхвана тайна връзка с него. — Наранената й суета само засилваше гнева й. — Една жена има право от време на време на малък флирт с великолепно диво животно. Талантът му на скулптор и репутацията му също са в негова полза. Не може да се каже същото за произхода му обаче. Цигани, фермери и селяни. Аз имам опит и бих могла да се справя с него — ако имах желание. Освен това в момента съм необвързана и подобна афера нямаше да ме постави в неловко положение. Ти, от друга страна, всеки момент ще се обвържеш с Чанинг. Смяташ ли, че той ще се съгласи да се ожени за теб, ако научи, че си приела в леглото си този великолепен животински екземпляр?

— Спри. — Сидни пристъпи напред, за да хване ръката на майка си. — Това минава всички граници. Човек, който претендира, че се гордее с рода Хейуърд, не захвърля името с тъй лека ръка. Не ми е било леко да постъпвам както се очаква от една Хейуърд, да премислям всяка стъпка, за да не го опетня. Е, досега бях достойна за бащиното си име, а в момента работя ден и нощ, за да го запазя неопетнено. Що се отнася до свободното ми време и това с кого ще го прекарвам, то си е лично моя работа.

Пребледняла от шока, Маргъорит отблъсна ръката й. Нито веднъж, откакто се бе родила, Сидни не бе дръзвала да й говори по този начин.

— Не смей да ми говориш с този тон. Толкова ли те е заслепила страстта, че си забравила какво дължиш на рода си?

— Никога не съм го забравяла — тутакси отвърна Сидни. — И в момента това е единствено възможният тон за мен. — Тя също бе

изненадана от резките си думи, но просто не бе в състояние да се овладее. — Чуй какво ще ти кажа, мамо. Що се отнася до Чанинг, никога не съм имала дори бегло намерение да се обвързвам, нито пък го планирам за в бъдеще. Това бяха твои кроежи. Никога, никога повече няма да допусна да бъда въвлечена насила в подобен заговор. Ако това ще помогне на Чанинг да преглътне обидата, с радост ще ангажирам цяла страница в „Таймс“, за да разглася връзката си с Михаил. Що се отнася до него, не знаеш нищо нито за семейството му, нито за него като човек. В преценката си за него ти така и не отиде подалеч от външността.

Маргьорит вирна брадичка.

— А ти си проникнала надълбоко, така ли?

— Да, наистина. И открих, че той е добър и отзивчив човек. Честен мъж, който знае какво иска от живота и сам преследва целите си. Ти би разбрала това, но за разлика от теб, той никога не би използвал друг човек, а и не би наранил никого, за да постигне желанията си. Той ме обича. А аз... — Мисълта проблесна като светкавица, ясна, сгриваща и съвсем простичка. — И аз го обичам.

— Любов ли? — Зашеметена, Маргьорит отстъпи назад. — Сега вече зная, че си изгубила разсъдък. За Бога, Сидни, нима вярваш на всичко, което един мъж ще ти каже в леглото?

— Вярвам в онова, което ми казва Михаил. А сега вече го принудих да ме чака твърде дълго, пък й ни предстои пътуване.

С високо вдигната глава, щръкнала напред волева брадичка, Маргьорит забърза към вратата, сетне хвърли последен поглед през рамо.

— Той ще разбие сърцето ти и в крайна сметка ще се подиграе с теб. Но може би тъкмо това ти е нужно, за да осъзнаеш каква е твоята отговорност пред семейството.

Когато вратата се хлопна, Сидни се отпусна отстриани на канапето. Налагаше се Михаил да почака още малко.

Той обаче не я чакаше спокойно; крачеше напред-назад като звяр в клетка. За пореден път измерваше разстоянието пред асансьора в гаража, ядно пъхнал ръце в джобовете си, неспособен да изхвърли от

главата си мрачните мисли. Когато вратите се плъзнаха встрани, той тутакси се озова до нея.

— Добре ли си? — И преди да дочака отговора, обхвана нежно лицето ѝ. — Не, виждам, че нещо не е наред.

— Напротив, оцелях. Макар че беше твърде неприятно. Семейните скандали винаги оставят горчив вкус.

За него семейните скандали бяха буйни яростни битки, които неизменно носеха някакво прозрение. Оставяха го беснеещ от гняв или прихнал в неудържим смях, ала никога изцеден като нея в момента.

— Хайде, нека се качим горе, а пътуването ще отложим за сутринта, когато ще се почувстваш по-добре.

— Не, искам да тръгнем още сега.

— Съжалявам. — Той нежно целуна ръцете ѝ. — Не бих искал да ставам причина за враждебни чувства между теб и майка ти.

— Не си ти причината. Наистина. — Поддаде се на желанието да склони глава на гърдите му, да усети заливащото я спокойствие, когато ръцете му я обгърнаха. — Това недоразумение датира много отдавна, Михаил. Твърде дълго се правехме, че не съществува. Но сега предпочитам да не говорим за това.

— Твърде много криеш от мен, Сидни.

— Зная. Съжалявам. — Тя притвори очи, усещайки как коремът ѝ болезнено се свива, гърлото и пресъхва. Не би трябвало да е толкова трудно да изрече думите. — Обичам те, Михаил.

Той застина за миг, сетне зароби пръсти в косите ѝ. Очите му напрегнато се взираха в нея, същински тъмни слънца, които искаха да срещнат нейните. Зърна онова, което от толкова време жадуваше да усети.

— Значи най-сетне го прие. — Гласът му издаваше собственото му вълнение. Когато покриха нейните, устните му казаха всичко останало. — По-късно пак ще искам да го чуя. Винаги ще ми е приятно да те слушам.

Сидни се засмя, пхна ръка в неговата и двамата заедно се отправиха към колата.

— А докато шофираш, ще чуеш какво имам да ти кажа аз.

Сидни тутакси спря и ококори очи.

— Аз ли ще шофирам?

— Да. — Михаил ѝ отвори вратата откъм мястото до шофьора.
— Първо ще карам аз, после ще се сменим.

Нали имаш книжка?

— Да — отвърна Сидни, като боязливо погледна контролното табло.

— И не се страхуваш?

Когато го погледна, той дяволито се хилеше насреща ѝ.

— Не, тази вечер не се страхувам.

Минаваше полунощ, когато Михаил спря пред голяма тухлена къща в Шепърдстаун. Вече беше по-хладно. В обсипаното със звезди небе нямаше нито едно облаче, което да задържа топлината. До него спеше Сидни, склонила глава в сгъвката на ръката си. Тя с готовност бе седнала на волана на разклона от Ню Джързи към Делауеър. А когато пресякоха щатската граница и навлязоха в Мериленд, отново се смениха и тя се унесе в сън.

Винаги бе знаел, че такава ще е неговата любов. Че някой ден ще открие единствената жена, която ще промени лъкатушния път на живота му. А сега тя бе до него, потънала в сън.

Погледнеше ли я, той си представяше живота им в бъдеще. Съвършенство едва ли щяха да постигнат, защото съвършенството означава липсата на каквато и да било изненада. Ала той си представяше как се събужда до нея в голямата спалня на старата къща, която щяха да си купят и превърнат в свой дом. Представяше си я как се прибира вечер вкъщи, облечена в неизменно елегантен костюм, а лицето ѝ отразява раздражението или радостта от свършеното през деня. Щяха да седнат и да поговорят за нейната работа и за неговата.

Някой ден тялото ѝ щеше да се налее в очакването на тяхното дете. Той щеше да усети първото движение на техния син или дъщеря. После щяха да се наредят и други деца, които да растат пред очите им.

И все пак той твърде много избързваше. Бяха изминали не малък път, а той искаше да се наслади на всеки скъпоценен миг.

Михаил се наклони и лекичко я целуна по шията.

— Заедно прекосихме щатите, мила.

Тя се размърда и промърмори нещо в съня си.

— Много реки и планини. Целуни ме.

Когато се събуди, устните му докосваха нейните, а ръката ѝ галеше бузата му. Сидни почувства нощния бриз, вдъхна уханието на рози и орлови нокти. Пробудилото се желание бе също тъй топло и сладко.

— Къде сме?

— Надписът гласеше „Дивата и прекрасна Западна Вирджиния“. А ти ще ми кажеш дали отговаря на истината.

Всяко място е диво и прекрасно, стига той да е до мен, помисли си тя и го прегърна. Михаил тихичко извика, когато лостът за скоростите болезнено се впи в бедрото му.

— Сигурно остарявам — рече той. — Вече не ми е тъй лесно да съблазнявам момичета в кола.

— Аз пък мисля, че добре се справяш.

Михаил почувства възмущението да сторециява кръвта му, безброй фантастични видения го връхлетяха, ала той се овладя и поклати глава.

— Смуцавам се, защото мама може да надникне през прозореца всеки миг. Хайде да вървим. Ще ти намерим легло, пък после и аз ще се пъкна при теб.

Сидни се засмя и го проследи как протяга дългите си крака в отворената врата.

— Сега пък аз се смутих. — Тя отметна косите си назад и се обърна към къщата. С любопитство зараглежда голямата тухлена постройка със светещи на първия етаж прозорци. Големите листа на дървета я засенчваха отпред, красиво нареден жив плет отделяше двора от улицата.

Михаил я настигна, понесъл багажа им, и двамата заедно изкачиха каменните стъпала на стръмната пътека към къщата. Ето къде бяха цветята, уханните рози, дъхавите загадъчни храсти. Нищо претенциозно нямаше в тази градина. Тя по-скоро представляваше удивително приятна за око гледка, полудиви растения, подпомагани от човешка ръка само в най-трудни моменти. Сидни мерна детски велосипед с три колелета на верандата отпред. На струящата от прозорците светлина тя забеляза, че цяла леха петунии наскоро е била безмилостно разкопана.

— Както изглежда, Иван пак се е проявил — отвърна Михаил на въпросителния ѝ поглед. — Ако беше умно куче, щеше да се скрие някъде, додето стане време да се връща у дома.

Още преди да се качат на верандата, до тях достигна музика, примесена с буен смях.

— По всичко личи, че още са будни — рече Сидни. — Аз пък мислех, че отдавна са си легнали.

— Разполагаме само с два дни, за да бъдем заедно. Не си струва да ги пропиляваме в сън.

Той отвори мрежестата врата и влезе, без да почука. Остави чантите близо до стълбите, хвана ръката на Сидни и я поведе по коридора, откъдето идеше глъчката.

Сидни усети да я обзема задължителната за подобни случаи сдържаност. Тя просто не можеше да я преодолее. Толкова дълги години строго възпитание бяха успели да ѝ втъпят как благовъзпитаните хора се поздравяват с непознати. Любезен и хладен поздравът задължително се свеждаше до леко ръкостискане и едно тихо изречено „Приятно ми е“. И все пак не бе успяла напълно да си възвърне тази нагласа, когато Михаил връхлетя в стаята.

— Ха! — възкликна той и се втурна към една дребничка изящна жена в лилава лятна рокля. Тукатси я грабна, завъртя я в кръг, а тя прихна да се смее, развяла буйни черни коси.

— Винаги закъсняваш — рече Наташа. И целуна брат си по двете бузи, сетне по устните. — Какво ми носиш?

— Може и да има нещо в чантата ми за теб. — Той я пусна, сетне се обърна към мъжа, седнал пред пианото. — Грижиш ли се добре за нея?

— Само в случаите, когато допусне подобно вмешателство. — Спенс Кимбъл се изправи и сърдечно стисна ръката на Михаил. — Вече цял час опява, че те няма.

— Не съм опявала — упрекна го Наташа, обърна се към Сидни и се усмихна — с естествено присъща топлина, — макар че нещо в непознатата я накара да застане нащрек. Нима Михаил бе влюбен в това хладно сдържано създание? — Не си ме запознал с приятелката си.

— Сидни Хейуърд. — Леко обезпокоен от неохотата на Сидни сама да направи първата крачка, той я побутна напред. — Сестра ми Наташа.

— Приятно ми е да се запознаем — протегна ръка Сидни. — Съжалявам, че толкова много закъсняхме. Всъщност вината е изцяло

моя.

— Не ми обръщайте внимание, аз се заяждам по навик. Тук винаги сте добре дошли. Вече познавате семейството. — Другите се тълпяха около Михаил, сякаш не бяха се виждали от години. — А това е съпругът ми Спенс.

Мъжът ѝ вече пристъпваше напред, в очите му се четеше недоумение, но и искрено удоволствие.

— Сидни? Сидни Хейуърд?

Сидни се обърна, със запечатана на лицето заучена усмивка, която от изненада премина в неподправена радост.

— Спенс! Нямах представа, че това си ти. — И тя импулсивно протегна ръце. — Мама ми каза, че си се преселил на юг и си се оженил повторно.

— Вие се познавате — отбеляза Наташа, като размени погледи с майка си, която тъкмо внасяше поднос с пълни с вино чаши.

— Познавам Сидни откакто бе на възрастта на Фреди — отвърна Спенс, неволно направил сравнението с най-голямата си дъщеря. — А не сме се виждали от... — Замълча наред думата, защото си припомни, че последната им среща се състоя в деня на сватбата ѝ. През последните години той бе позагубил връзка с нюйоркското висше общество, ала знаеше, че този брак не бе излязъл сполучлив.

— Доста време оттогава — промърмори Сидни, която единствена знаеше причината за смущението му.

— Колко е малък светът — намеси се Юри, като приятелски шляпна Спенс по гърба. — Сидни е собственик на сградата, в която живее Михаил. И когато тя не му обръща внимание, той има навика да се цупи.

— Няма такова нещо. — Леко подразнен, Михаил взе чашата на баща си и изля в гърлото си остатъка от водката. — Предпочитам метода на убеждението. А сега тя е луда по мен.

— Всички да се отдръпнат! — долетя гласът на Рейчъл. — Самочувствието му отново се раздува.

Михаил протегна ръка и щипна сестра си по носа.

— Кажи им, че си луда по мен — подхвърли той към Сидни, — и нека тази, малката, си вземе думите назад.

Сидни леко сбърчи чело.

— Вече го разгласи, защо да повтарям?

Алекс подсвирна и се тръшна на канапето.

— Научила ти е номерата, Михаил. Ела, Сидни, седни до мен. Аз не съм толкова надут.

— Стига сте се заяждали — намеси се Надя и хвърли укорителен поглед към Алекс. — Умори ли се от пътуването? — обърна се тя към Сидни.

— Малко. Аз...

— Как не се досетих. — В следващия миг Наташа се озова до нея. — Естествено, че си уморена. Веднага ще те заведа в стаята ти. — Тя поведе Сидни навън. — Ако искаш, можеш да си отпочинеш, ако предпочиташ, върни се при нас. Всички ние държим да се чувстваш като у дома си.

— Благодаря — отвърна Сидни. Преди още да се е навела, Наташа вдигна чантата ѝ. — Много мило, че ме поканихте.

Наташа хвърли само бегъл поглед през рамо.

— Ти си приятелка на брат ми, следователно и моя. — И все пак Наташа определено възнамеряваше да опече Спенс на шиш още преди края на вечерта.

В дъното на коридора тя отвори вратата на малка стая, мебелирана с тясно легло с дървени табли. Върху лъснатия до блясък дъбов паркет бяха нахвърляни по-избелели килимчета. Кученца стърчаха от стара бутилка от мляко, сложена на масата до прозореца, където нежни ружи превиваха стъбла под напорите на вятъра.

— Надявам се тук ще ти бъде удобно — рече Наташа, като остави чантата върху ракла от черешово дърво.

— Чудесно е. — Въздухът бе наситен с уханието на кедър, от който бе изработен гардеробът до стената, и от розовите листа, хвърлени в купата до нощното шкафче. — Много се радвам, че успях да се запозная със сестрата на Михаил, съпруга на един стар приятел. Разбрах, че Спенс преподава музика в Университета.

— Преподава в Шепърдс Колидж и започна отново да композира.

— Това е чудесно. Той е невероятно талантлив. — Внезапно изпаднала в още по-голямо смущение, тя прокара пръсти по завивката, чийто шарки изобразяваха венчални халки. — Спомням си малката му дъщеричка Фреди.

— Сега е на десет — рече Наташа с топла усмивка. — Държеше да изчака Михаил, но заспа на канапето. — Челюстта ѝ леко се стегна.

— Взе и Иван със себе си, защото си въобразяваше, че му осигурява надеждно прикритие. А той ми изрови петуниите. Утре, струва ми се... — Наташа внезапно прекъсна мисълта си.

— Какво има?

— Сетих се за Кейти, най-мъничката. — Наташа неволно сложи ръка на гърдата си, налята с мляко. — Сигурно се е събудила за среднощната дажба. Извини ме, ако обичаш.

— Разбира се.

На вратата Наташа се поколеба. В случая можеше да се довери на инстинктивните си усещания или на обективното наблюдение. А тя открай време се доверяваше на инстинкта си.

— Искаш ли да я видиш?

Само след миг колебание устните на Сидни се извиха в усмивка.

— Да, много.

В другия край на коридора, през три врати от нейната, детският плач постепенно се усилваше. Мракът в стаята се разсейваше от нощна лампа с формата на розово морско конче.

— Ето ме, бебчо — рече Наташа и вдигна детето. — Мама е тук. — Плачът премина в тихо скимтене и Наташа се обърна. На прага стоеше Спенс. — Всичко е наред. Само дето е мокра и гладна.

Той обаче не се сдържа. Никога не му омръзваше да съзерцава своето най-малко дете, това прекрасно съвършено копие на жената, в която се бе влюбил. Той се приведе, лекичко целуна съпругата си, погали с пръст бузката на бебето. Скимтенето внезапно престана и Кейти загука.

— Искаш да се изфукаш пред Сидни — засмя се Наташа.

Погледът, който си размениха над мъничката тъмна главичка, излъчваше тъй силна любов, че сълзи заседнаха в гърлото на Сидни. Трогната до дъното на душата си, тя тихичко се измъкна и ги остави сами.

Някъде след седем тя внезапно се събуди от буен лай, писклив смях и викове току под прозореца ѝ. Неохотно се обърна и осъзна, че е сама в леглото.

Михаил бе изпълнил обещанието си, беше се промъкнал в стаята ѝ, ала никой от двамата не намери покой преди първите лъчи на зората.

Сега обаче го нямаше.

Сидни се претърколи, захлупи главата си с възглавницата, за да заглуши шумовете, долитащи от двора. Сега пък се уплаши, че ще се задуши, затова се отказа от опитите да заспи отново. Стана от леглото и наметна халата си. Тъкмо отваряше вратата, когато отсреща се показа Рейчъл.

Двете млади жени се изгледаха една друга с леко подпухнали очи. Рейчъл първа се прозина.

— Когато имам свои деца — рече тя, — ще им забраня да стават от леглата си преди десет в събота сутринта. А в неделя няма да мърдат до обяд. И то само ако ми донесат закуската в леглото.

Сидни облиза пресъхналите си устни и се подпря в рамката на вратата.

— Пожелавам ти да го постигнеш.

— Лошото е само, че децата са моя слабост. — Рейчъл отново се прозина. — Да ти се намира монета?

Все още сънена, Сидни бръкна в джобовете на халата си.

— Не, съжалявам.

— Почакай минутка. — Рейчъл се скри в стаята си и след миг отново се появи с монета в ръка. — Казвай.

— Моля?

— Ези или тура. Който спечели, пръв ще ползва банята. Който загуби, ще иде да донесе кафе.

— А, това ли било. — Отначало си помисли, че любезността изисква да предложи да донесе кафето, но в следващия миг надви желанието да се пъкне под душа. — Тура.

Рейчъл подхвърли монетата, шляпна я върху отворената си длан и протегна ръка.

— По дяволите. Сметана и захар?

— Черно.

— Десет минути — обеща Рейчъл и пое по коридора. Сетне спря и се озърна, за да се увери, че са сами. — След като никой друг няма да ни чуе, ще ми кажеш ли истината: ти наистина ли си луда по Михаил?

— След като само ти ще го чуеш, да.

Рейчъл се ухили и продължи надолу по стълбите.

— Разни хора, разни вкусове.

Трийсет минути по-късно, освежена от душа и кафето, Сидни се престраши да слезе на долния етаж. Водена от характерните сутрешни шумове, тя откри повечето от членовете на семейството в кухнята.

По шорти и памучна фланелка, Наташа стоеше пред печката. Юри седеше на масата и загъваше палачинки, като се кокореше на смеещото се бебе, пристегнато с колан в люлеещо се столче, което при всяко движение свиреше приятна мелодия. Алекс бе заровил лице в дланите си и успя да издаде само някакъв нечленоразделен звук, когато майка му тикна чаша кафе току под носа му.

— А, Сидни.

Гръмкият поздрав на баща му накара Алекс да присвие очи.

— Имай малко милост към умиращите, татко.

Старецът само шляпна сина си по ръката.

— Ела да седнеш до мен — подкани той Сидни. — И опитай палачинките на Наташа.

— Добро утро — рече Наташа и проследи как майка ѝ повторно налива кафе на Сидни. — Ще те помоля да извиниш моите варварчета, а и онзи жалък помияр, дето разбуди цялата къща толкова рано.

— Където има деца, винаги е шумно — отбеляза Юри, а Кейти, сякаш да изрази своето съгласие, взе да тропа по малката масичка, закрепена отпред.

— Всички ли са станали? — попита Сидни и седна на посоченото ѝ място.

— Спенс показва на Михаил къде е избрал място за барбекюто — отвърна Наташа и постави в центъра на масата купа, пълна с палачинки. — Ще има да обикалят и да обсъждат, сякаш Бог знае какво са измислили. Добре ли спа?

Припомнила си тайната среща с Михаил, Сидни положи неимоверни усилия, за да не се изчерви.

— Да, благодаря. О, моля те — възпротиви се тя, съзряла, че Юри пълни чинията ѝ с палачинки.

— Нужни са ти сили — рече старецът и намигна.

Преди Сидни да измисли какво да отговори, през задната врата се втурна малко къдрокосо дяволче. Юри успя да го грабне и полетът на детето завърши в ръцете му.

— Това е внук ми Брандън. Истинско чудовище. А аз чудовищата ги ям на закуска.

Тригодишното момченце беше жилаво и силно за възрастта си, ала не успя да се изтръгне от хватката на Юри.

— Ела да ме видиш как се научих да карам велосипед, дядо. Само за малко!

— Имаме гостенка — меко се намеси Надя, — а ти не се държиш както трябва.

Опрял главичка на гърдите на дядо си, Брандън зяпна Сидни с широко ококорени очи.

— И ти можеш да дойдеш — покани я той. — Имаш хубава коса. Също като на Луси.

— Това е голям комплимент — обясни Наташа. — Луси е котка. Госпожица Хейуърд може да дойде по-късно. Тя още не е закусила.

— Тогава ти, мамо.

Неспособна да се съдържи, Наташа разроши къдриците на сина си.

— Почакай малко. Иди кажи на татко си, че трябва да отиде до магазина.

— И дядо трябва да дойде с мен.

Усетил, че го подканят да се включи в играта, Юри изпухтя и качи Брандън на раменете си. Детето извика през смях, здраво се вкопчи в косата на Юри, когато дядо му се изправи.

— Татко виж, виж, колко съм висок — провикна се Брандън, щом мрежестата врата се хлопна зад тях.

— Това дете изобщо може ли да говори спокойно — поиска да знае Алекс.

— И ти крещеше по същия начин чак докато навърши дванайсет — отбеляза Надя.

Изпълнена с искрено съчувствие, Сидни се изправи, за да му налее кафе. Той тутакси грабна ръката ѝ и залепи звучна целувка.

— Ти си кралица сред обикновените жени, Сидни. Хайде да избягаме заедно.

— Не ти ли е мил животът? — попита Михаил, който тъкмо влизаше.

Алекс само се ухили.

— Можем да се бием на канадска борба за нея.

— Господи, тия мъже са истински прасета — отбеляза Рейчъл, която също се присъедини към тях.

— Защо? — Въпросът бе зададен от красиво момиченце със златисти коси, последвало Михаил.

— Защото, Фреди, си въобразяват, че всичко се решава с мускули и пот, вместо да впрегнат на работа мъничките си мозъчета.

Без да обръща внимание на сестра си, Михаил отмести чиниите встрани, седна и подпря лакът на масата. Алекс се ухили и измърмори нещо на украински. Дланите им се удариха една в друга.

— Какво правят те? — поиска да знае Фреди.

— На глупаци се правят. — Наташа въздъхна и обгърна с ръка раменете на момиченцето. — Сидни, това е най-голямото ми дете, Фреди. Фреди, това е госпожица Хейуърд, приятелката на Михаил.

Смутена, Сидни се усмихна на момиченцето над главата на Михаил.

— Радвам се да те видя отново, Фреди. Познаваме се много отдавна, когато ти беше още бебе.

— Наистина ли? — Заинтригувана, Фреди се поколеба дали да разгледа по-отблизо Сидни, или да проследи борбата между Михаил и Алекс. Мъжете бяха опрели колене един в друг, мускулите на ръцете им ясно се очертаваха.

— О, да, аз... — Затруднението на Сидни бе не по-малко. Михаил бегло я погледна, преди отново да се втренчи в очите на брат си. — Познавах баща ти, когато все още живеехте в Ню Йорк.

Мъжете около масата изръмжаха. Рейчъл седна в другия край и придърпа купата с палачинки.

— Подай ми сироп.

Със свободната си ръка Михаил плъзна бутилката към сестра си.

Потиснала усмивката си, Рейчъл обилно поля палачинките със сладък сироп.

— Искаш ли да се поразходим из града, след като закуся, мамо?

— Би било много приятно. — Без да обръща внимание на синовете си, Надя взе да зарежда миялната машина. Тя дори предпочиташе канадската борба пред онзи твърде примитивен двубой, който помнеше от детството им. — Можем да вземем Кейти с количката, Наташа.

— И аз ще дойда с вас, да нагледам магазина. — Наташа пъхна ръце под струята. — Имам магазин за играчки в града — обясни тя на Сидни.

— О, така ли. — Сидни не можеше да откъсне очи от двамата мъже. Със същия успех Наташа можеше да ѝ каже, че притежава космическа площадка. — Това е много хубаво.

Трите жени от семейство Станисласки размениха многозначителни погледи. Надя, най-голямата романтичка, взе да мечтае за сватба през есента.

— Искаш ли още кафе? — обърна се тя към Сидни.

— О, аз...

Михаил изръмжа победоносно и удари ръката на брат си в масата. Чиниите подскочиха. Фреди запляска с ръце, малката ѝ сестричка направи безуспешен опит да ѝ подражава.

Алекс раздвижи схванатите си пръсти.

— Резултатът става две на три.

— Сам си намери жена. — И преди Сидни да се усети, Михаил я грабна на ръце, целуна я по устните и я понесе към вратата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Можеше да загубиш.

Развеселен от раздражението в гласа на Сидни, Михаил я прегърна през кръста.

— Не загубих.

— Състезава се на канадска борба заради мен, сякаш съм каса с бира.

Усмивката му стана още по-широка. От касата бира можеше да се почувства леко замаян, но това щеше да е нищо в сравнение с опиянението, което изпита, когато я зърна да съзерцава с възхищение мускулите му.

— А после пък — продължи тихо тя — се държа като истински варварин.

— На тебе ти хареса.

— Наистина...

— ... ти хареса — довърши вместо нея мъжът, спомнил си как отчаяно и страстно отвърна тя на целувката му. — На мен също.

Тя не пожела да се усмихне. Не пожела да признае нито за миг неописуемото вълнение, което изпита, когато Михаил я вдигна на ръце и я отнесе като бойна плячка...

— Може би неволно насърчих Алекс. Той като че ли е наследил в най-голяма степен чара на баща ти.

— Всички с името Станисласки са чаровници — отвърна Михаил. Той се наведе, откъсна една маргаритка и ѝ я поднесе. — Ето виждаш ли?

Сидни завъртя цветчето в ръката си. Може би трябваше да промени насоката на разговора, за да се пребори с изкушението да се поддаде изцяло на чувствата си.

— Стана ми много приятно да видя Спенс отново след толкова години. Когато бях петнайсетгодишна, бях влюбена до уши в него.

Присвил очи, Михаил се втренчи в зет си.

— Наистина ли?

— Ами да. Сестра ти наистина е щастливка.

У Михаил се обади семейната гордост.

— Щастливецът е той.

— Май и двамата имаме право — усмихна се Сидни.

Уморен да следва майка си, Брандън се втурна към тях.

— Сега ти трябва да ме носиш — каза той на вуйчо си.

— Трябва ли?

Детето настойчиво закима и взе да се катери като маймунка по крака на Михаил.

— Нали видя как ме носи дядо.

Михаил грабна момченцето и се понесе в тръс.

— Скоро е закусвал — провикна се Надя.

— Пак ще го нахраним. — И все пак Михаил помогна на момченцето да го възседне като конче. С поруменели от удоволствие бузки Брандън се усмихна на Сидни.

— Аз съм на три години — гордо заяви той. — И мога сам да се обличам.

— Че то се вижда. — Тя окуражително тупна Брандън по крачето. — Като пораснеш, ще станеш ли прочут композитор като баща си?

— Няма. Ще стана водна кула. Защото са най-високи.

— О, разбирам. — За пръв път с нея споделяха тъй голяма амбиция.

— Ти с вуйчо Михаил ли живееш?

— Не — побърза да отвърне Сидни.

— Още не — поправи я Михаил.

— Видях ви да се целувате — отбеляза Брандън. — А защо още нямате деца?

— Стига вече с твоите въпроси — притече се на помощ Наташа и освободи брат си от детето.

— Искях само да разбера...

— Много искаш — прекъсна го Наташа и буйно го целуна. — Засега ти стига да знаещ, че ако си послушен, ще получиш нова кола от магазина.

Момчето тутакси забрави въпроса си за бебетата. В шоколадовокафявите му очи се прокрадна нещо хитровато.

— Която си поискам ли?

— Която си поискаш от малките.

— Ти наистина ме целуна — напомни Михаил на Сидни, когато Брандън подхвана спор с майка си кои били малките коли и кои — съвсем мъничките. Сидни приключи темата, като смушка Михаил в ребрата.

Градът се стори възхитителен на гостенката с тези стръмни тесни улици и малки магазинчета. Магазинът на Наташа „Къщата на чудесата“ криеше невероятно богатство от мънички пластмасови коли до изящни порцеланови кукли и музикални кутии.

Михаил прояви огромно търпение, следвайки Сидни из антикварните магазини, занаятчийските ателиета и бутиците. Някъде по пътя бяха изгубили другите членове на семейството. А може би те нарочно бяха изостанали. Едва когато тръгнаха да се връщат нагоре по стръмния хълм, Михаил, натоварен с покупките, започна да се оплаква.

— Кой ли ме би по главата да твърдя, че си разумна жена?

— Такава съм.

Мъжът измърмори една от малкото украински фрази, чието значение тя вече знаеше.

— Като си толкова разумна, защо накупи всички тези неща? Как смяташ да ги отнесеш в Ню Йорк?

Доволна от себе си, тя докосна новите си обеци. Красивите звездички от емайл весело се поклащаха.

— Ти си толкова умен, че сигурно сам ще откриеш начин.

— Сега пък ме ласкаеш и ме караш да се чувствам глупаво.

— Нали ти ми купи порцелановата кутийка — усмихна се Сидни.

Хванат в собствения си капан, Михаил поклати глава. Тя се бе загледала в кръглата кутийка с релефното изображение на жена и видимо се колебаеше дали да си позволи това разточителство.

— Забелязах колко дълго я съзерцава.

— Зная. — Тя се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Благодаря ти.

— Няма да си ми толкова благодарна, като разбереш, че цели пет часа ще трябва да крепиш тези джунджурии в скута си:

Тъкмо изкачваха стъпалата към къщата, когато насреща им изскочи Иван с подвита опашка. Преследваха го двойка грациозни котки. Михаил отчаяно въздъхна.

— Ето това е позорът на семейството.

— Горкичкият. — Сидни тикна и последния пакет в ръцете на Михаил. — Иван! — провикна се тя и приклепна. — Ела тук, момчето ми.

Открил възможност за спасение, Иван тутакси се извърна, подхлъзна се на задните лапи, но в следващия момент вече летеше към нея. Сидни го взе на ръце, а нещастното животинче отпусна треперещата си глава на рамото ѝ. Все тъй самодоволни, котките запазиха разстоянието от няколко крачки и се заеха най-невъзмутимо да се мият.

— Нима използваш жена за прикритие? — възкликна с отвращение Михаил.

— Та той е още малък. Ти върви да се биеш на канадска борба с брат си.

Той тръгна към къщата и я остави да успокои нещастното животинче. Миг по-късно се появи Фреди.

— Ето къде е бил.

— Котките го подплашиха — обясни Сидни на момичето.

— Че те просто си играят. Ти обичаш ли кучета?

— Да. — И тя зарови нос в пухкавата козина. — Много ги обичам дори.

— Аз също. Обичам и котките. Луси и Дейзи от дълго време живеят при нас. А сега се опитвам да придумам мама да си вземем кученце. — Момичето погали Иван, сетне насочи поглед към смачканите петунии. — Може пък да склони, ако пооправя лехата.

Сидни знаеше какво е да си още малко момиче, което мечтае да си има куче.

— Това е добро начало — рече тя ободрително. — Имаш ли нужда от помощ?

Следващия половин час тя посвети на смачканите цветя и понеже никога не се бе занимавала с градинарство, старателно следваше указанията на Фреди. Кученцето се моташе край тях, но не смееше да приближи, макар да се разтреперваше всеки път, когато котките минеха наблизо.

Щом привършиха, Сидни остави Фреди да се грижи за Иван и влезе в къщата да се измие. Едва сега си даде сметка, че този предиобед е вършила все нови и непознати неща.

Първо я бяха посочили като голямата награда в състезанието по канадска борба. После поигра с децата и наред улицата получи целувка от любимия си. Беше изслушала първия си урок по градинарство от едно десетгодишно момиченце, а после поседя на моравата с малкото куче в скута си.

Ако празникът продължаваше по този начин, един Господ знаеше какво ще бъде следващото приятно откритие.

Привлечена от викове и смях, тя влезе в музикалния салон и погледна през прозореца. Отвън играеха софтбоул. Рейчъл бе поела ролята на питчър и тъкмо успя да заблуди Алекс. Недоволен от себе си, той взе да спори с майка си. Тя обаче поклати глава, решена да отстои авторитета на безпристрастен съдия.

Там беше и Михаил, сложил ръце на бедрата си, подпрял коляно на възглавничката, която бележеше втора база. Опита се да изрази и своето мнение, ала Рейчъл го смрази с поглед, доволна от точното си попадение.

Юри и Спенс нетърпеливо изчакаха да свършат приготвянията на Алекс за следващия удар.

Заинтригувана, Сидни опря лакти на перваза. Толкова са красиви, рече си тя. Забеляза как Брандън пътем млясна майка си по бузата и се втурна към малката синьо-бяла люлка. Хлопна се мрежестата врата, след което се появи Фреди и зае мястото на брат си в играта.

Алекс успя да отбие следващата топка, която описа широка парабола. Разнесоха се викове. С удивителна бързина Юри подскочи и хвана топката още във въздуха. Михаил се втурна напред, отмина трета база и се насочи към хоум базата, накъде бе хукнала Рейчъл, за да посрещне хвърлянето.

С широки крачки Михаил бързо скъсяваше разстоянието, видя се как мускулите му се напрегнаха до крайност, когато направи плонжа. Рейчъл покри целта, очевидно несмущавана от мисълта, че тази огромна жива маса лети към нея. Последва сблъсък и врява от ругатни.

— Аут! — успя да ги надвика Надя.

В следващия момент всички се втурнаха към Михаил и Рейчъл — не за да се уверят колко сериозни са раните им, а за да се включат в спора с викове и жестове. Рейчъл удари Михаил в гърдите. Той на свой

ред я повали отново на тревата. С победоносен вик Брандън се покатери на гърба на баща си.

— Нашите игри все така завършват — опита се да обясни Наташа и се усмихна, макар пред погледа ѝ да се разкриваше изпотъпканата морава в задния двор. Ръцете ѝ бяха уморено отпуснати, защото най-сетне бе успяла да приспи бебето. — Хубаво правиш, че ги наблюдаваш от разстояние.

Ала когато Сидни се обърна, Наташа съзря сълзи в очите ѝ.

— О, Господи! — В следващия миг тя застана до Сидни и хвана ръката ѝ. — Не се разстройвай. Та това е само игра.

— Зная. — Засрамена от тази проява на чувства, Сидни примига и се опита да преглътне сълзите. — Не съм се разстроила. Просто... Беше глупаво от моя страна. Докато ги наблюдавах, имах чувството, че гледам красива картина или слушам някое любимо изпълнение. Просто се разчувствах.

Не бе необходимо да казва нищо повече. Наташа напълно я разбираше, защото от Спенс бе научила, че възпитанието на Сидни още от най-крехка възраст не е допускало подобни игри, закачки или разгорещени спорове.

— Ти много го обичаш.

Сидни отново трепна. По-трудно ѝ бе да отговори на това тихо изречено твърдение, отколкото на закачливия въпрос на Рейчъл.

— Не е моя работа да се бъркам — продължи Наташа. — Но той ми е много скъп. А сега с очите си се уверих колко скъпа си му ти. Сигурно не ти е лесно с него.

— Не ми е лесно наистина.

Наташа отново погледна навън, този път зърна съпруга си, който в момента се бореше на тревата с Фреди и Брандън. А едва преди няколко години тя дори не смееше да се надява на подобно щастие.

— Страхуваш ли се от него?

Сидни понечи да отрече, ала неусетно изрази мислите си на глас.

— Чувствата му са тъй силни и всеобхватни, че понякога ме плашат. А той ни най-малко не се бои да ги изрази. Никога досега не съм се поддавала на чувствата си. А сега често пъти усещам как в негово присъствие оставам дори без воля.

— Михаил живее само с чувствата си — простичко рече Наташа. — Искаш ли да ти разкрия част от тях? — И без да дочака отговор, тя я

поведе към полиците край стената.

Изящни фигурки от дърво, някои мънички и крехки, сякаш нечовешка ръка, а само дух ги бе създал, бяха подредени по рафтовете.

Миниатюрна къщичка с покривче като бисквитка и щори от шоколадови пръчици, сребърна кула, в която на най-високия прозорец стоеше красива жена, а златните ѝ коси се спускаха надолу, легълце с балдахин, не по-голямо от човешка длан, край което красив принц бе коленичил край прекрасната Спяща красавица.

— Тази ми я донесе вчера. — Наташа взе фигурката на жена край колелото на чекрък. Наоколо бяха пръснати мънички сламки и златни нишки. — Дъщерята на мелничаря от приказката за джуджето Румпелстилтскин. — Тя се усмихна и докосна нежните пръстчета, задвижващи чекръка.

— Прекрасни са. Всички до една. Един малък вълшебен свят.

— Михаил носи вълшебството в себе си. За мен извайва приказки, защото с тяхна помощ научих английски. Някои от творбите му носят много повече сила, трагична, еротична, дръзка, дори плашеща. Ала тя винаги е истинска, защото идва от сърцето му и остава само да бъде вложена в дърво или камък.

— Зная. А ти се опитваш да ми покажеш неговата чувствителност. Това не е необходимо. Не познавам друг човек, способен на такава доброта и отзивчивост.

— Реших, че може би се страхуваш да не те нарани.

— Не — тихо отвърна Сидни. Тя знаеше какво голямо сърце трябва да притежава човек, за да създаде нещо толкова красиво като тази малка фигурка на жена, която превръща сламата в златни нишки. — По-скоро се страхувам аз да не го нараня.

— Сидни...

В този момент задната врата изтрещя и тежки стъпки огласиха коридора.

Прекъсването бе добре дошло за Сидни. Да споделя чувствата си с друг човек за нея бе нещо тъй ново и смущаващо. Огромно бе удивлението ѝ, когато осъзна, че го е сторила, и то пред жена, с която се е запознала едва предишния ден.

Има нещо невероятно в това семейство, осъзна тя. Нещо от вълшебството на приказните фигурки, които Михаил дялкаше за сестра си. Може би вълшебството бе нещо просто като щастieto.

Часовете на следобед продължаваха да се нижат, гостите и обитателите на къщата все тъй продължаваха да влизат и излизат, шумни, настоятелни и твърде често изпоцапани. Случваше се Надя да поразчисти терена, като разпореди на мъжете да излязат навън.

— Откъде накъде ще си седят на сянка и ще пият бира, додето ние готвим! — възмути се Рейчъл, чиито сръчни пръсти с невероятна скорост белеха картофи.

— Въпросът е — отвърна Надя и пусна цяла дузина яйца да се варят, — че ако ги оставим тук, ще поискат да опитат всяко нещо, непрестанно ще ми препречват пътя с огромните си крачища, а и всичко ще изпоцапат.

— Това е разумен довод и все пак...

— Ще трябва да почистят след нас — напомни й Наташа.

Доволна, че има съмишленик, Рейчъл посегна към следващия картоф. Тя се оплакваше само в името на справедливостта. Влюбена бе в готвенето, както и в професията си на адвокат.

— Ако Вера беше тук, нямаше да посмеят.

— Това е домашната ни помощница — обясни Наташа, която се бе заела да накълца огромна камара зеленчуци. — При нас е вече две години. Дадохме й един месец почивка и тя отиде на пътешествие със сестра си. Можеш ли да измиеш гроздето?

Сидни послушно следваше дадените й инструкции, миеше плодовете, подаваше нужните подправки, току разбъркваше някое ястие. И все пак чудесно съзнаваше, че трите жени от семейство Станисласки за нула време могат да се справят и с двойно повече работа.

— Можеш да се заемеш с яйцата — любезно предложи Надя, като забеляза, че Сидни се чуди какво да подхване. — Скоро ще изстинат.

— Ами аз... — Тя се огледа безпомощно, крадешком хвърли поглед и към яйцата, топнати в студената вода.

— Не знам как.

— Майка ти не те е научила до готвиш? — В тона на Надя нямаше раздражение, тя просто не можеше да повярва на ушите си. Смяташе за свой дълг да научи всяко едно от децата си на това изкуство — независимо дали такава е било тяхното желание, или не.

Сидни не вярваше Маргъорит някога да е сварила дори едно яйце, какво остава да добави подправки.

— Не — чистосърдечно призна младата жена, — тя ме научи какво да си поръчвам, като отида на ресторант.

Надя я потупа по бузата.

— Като изстинат, ще ти покажа как ги обича Михаил. — И тя промърмори нещо на украински, доловила от интеркома плача, с който Кейти възвестяваше, че се е събудила.

Наташа поклати глава, като забеляза с каква бързина Надя бърше ръцете си, за да се качи при внучката.

— Имаш ли нещо против ти да се качиш, Сидни? — попити тя с усмивка. — Аз просто не мога.

— Искаш да се кача да вземе бебето ли? — примига Сидни.

— Да, моля те.

Ужасно смутена, младата жена тръгна да изпълни поставената задача.

— Какво си намислила, Наташа? — поиска да знае Рейчъл.

— Тя иска да има свое семейство.

Рейчъл прихна да се смее и прегърна майка си и сестра си.

— Е, с този избраник ще получи дори повече, отколкото е мечтала.

Бебето изглежда ужасно разстроено, помисли си Сидни и ускори крачка. А може да е болно. И защо ли Наташа не се качи сама да се погрижи за дъщеря си? А може би когато една майка има вече три деца, не обръща на всяко едно толкова много внимание. Тя пое дълбоко дъх и решително влезе в детската стая.

С разрошена коса Кейти се бе уловила за дървената решетка на кошчето и не преставаше да пици. Малките ѝ крачета току се подгъваха, а тя все тъй упорито се мъчеше да запази равновесие. Един поглед към Сидни бе достатъчен и обляното в сълзи личице се сгърчи. Детето протегна ръчички, олюля се и седна на дупето си.

— Ох, горкичкото — почти проплака Сидни, забравила собствените си опасения. — Да не си помисли, че ще те оставят самичка? — Тя взе хълцащото дете, а то дори не обърна внимание на нейната несръчност, просто доверчиво се притисна в нея. — Толкова

си мъничка. И такава хубавица. — Бебето изхълца, въздъхна и отново отпусна главичка. — Ти май приличаш на вуйчо си, а? Той място не можа да си намери, когато му казах, че е прекрасен, но ти си свикнала с комплиментите, нали?

На долния етаж трите жени се кискаха дяволито, заслушани в гласа на Сидни по интеркома.

В този момент обаче младата жена откри причината за неистовите писъци — Кейти се беше напишкала.

— Мокро ти е, а? Мен ако питаш, майка ти би се справила за не повече от трийсет секунди..., което се отнася и за всички от долния етаж. Тях обаче ги няма тук. А ние с теб какво ще правим?

Хлиповете на Кейти бяха утихнали и сега детето бърбореше нещо нечленоразделно и дърпаше косата на Сидни.

— Май ще трябва аз да опитам. Никога досега не съм сменяла бебешки пелени — призна си тя и се огледа. — И яйца не съм белила, и софтбоул не съм играла, и кой знае колко още неща не съм... Това обаче го знам, никакви ругатни пред малки деца. Да се заемем с главната задача. — Беше забелязала торба с пелени на яркозелени райета. — За Бога, Кейти, та те са истински.

Изпускайки бавно дъха си, за да пропъди нервността, тя извади една от старателно сгънатите памучни пелени.

— Риск печели, риск губи. Налага се да те оставя за мъничко. — И тя внимателно положи Кейти на масата, за да се постарее да довърши започнатото.

— Ей! — Михаил влетя в кухнята, където го посрещнаха с шъткане. — Какво става?

— Сидни сменя пелените на Кейти — промърмори Наташа и отново се заслуша в интеркома.

— Сидни? — Михаил забрави, че са го изпратили за бира и също се заслуша.

— Е, половината работа свършихме. — Тя бе успяла вече да подсуши и напудри дупенцето на бебето. С пудрата май беше попрекалила, но по-добре повечко, отколкото никак. Челото ѝ се сбърчи от усилието да сгъне сухата пелена точно както онази, която току-що бе свалила. — Май ще се получи. Ти какво ще кажеш? — Кейти зарита с крачета и започна да се смее. — Ти най-добре ги

разбираш тези работи. Спри за малко, това е най-трудната част. Не мърдай, де.

Ала детето възприе нежните думи като подкана да продължи в същия дух. Колкото повече риташе с крачета, толкова по-силно се смееше Сидни. Когато най-сетне успя да нагласи пелената, Кейти изглеждаше толкова сладка, миришеше толкова хубаво, че тя не се съдържа и я гушна. И за да не я задуши, вдигна я нависоко. Пелената се поразхлаби, но все пак не падна.

— Е, хубавице прекрасна, май сме готови. Искаш ли да се покажем на мама?

— Мама — загука Кейти и още по-яростно зарита с крачета. — Мама.

Четиримата долу в кухнята се засуетиха все едно нищо не бяха чули.

— Съжалявам, че толкова дълго се забавих — започна да се оправдава Сидни още от вратата. — Заварих я мокра. — Забеляза Михаил и стресната се закова на място, притиснала детето в прегръдките си.

Очите им се срещнаха и в следващия миг тя цяла порумения. Коленете ѝ отмаляха. Той нямаше право, абсолютно никакво право да я гледа по този начин, и то в присъствието на майка си и сестрите си.

— Аз ще я взема. — Той пристъпи напред и протегна ръце. Кейти тутакси откликна. Без да откъсва поглед от Сидни, той потърка буза в главичката на детето и подпря мъничкото му телце на гърдите си. — Ела тук. — И преди тя да успее дори да отвърне, той обхвана ѝ и я привлече за дълга страстна целувка.

Привикнала към подобно поведение, Кейти продължаваше да гука щастливо.

Все така усмихнат, Михаил бавно отстъпи назад.

— След малко ще се върна за бирата — рече той и излезе навън, понесъл детето.

— А сега — обяви Надя, като хвана ръката на Сидни, — сега е време да се захванеш с яйцата.

Слънцето тъкмо залязваше, за да отбележи края на този уикенд, когато Сидни отключи вратата на апартамента си. На устните ѝ грееше

усмивка, а тя не се съмняваше, че през тези два дни се бе смяла повече, отколкото в целия си досегашен живот. Остави пакетите на канапето, чу как зад гърба ѝ Михаил ритна вратата.

— Връщаш се с двойно повече багаж — с укор отбеляза той, като остави куфара на пода.

— Изобщо не е толкова много, колкото ти изглежда. — Все тъй усмихната, тя го прегърна през кръста. Чувстваше се прекрасно, особено като знаеше, че всеки неин жест ще получи достоен отговор и му благодари на родния му език.

— Не го казваш точно както трябва, но усилието ти е похвално — рече той и я целуна по двете бузи. — А това е традиционният жест при среща или раздяла.

Наложи се да прехапе устни, за да не се ухили глуповато насреща му.

— Зная. — Знаеше също и защо ѝ го казва той... не за пръв път. Бе получила топла целувка от всеки от семейството. Не небрежното докосване на страните, на което бе свикнала, а допир на устни, придружен от крепка прегръдка. Само Алекс бе отишъл по-далеч. — Брат ти се целува много хубаво. — Наложил си нужната сериозност, тя на свой ред докосна първо едната, после другата му буза. — Сигурно е семейна черта.

— Беше ли ти приятно?

— Как да ти кажа... — Тя погледна Михаил изпод спуснати мигли. — Не мога да отрека, има стил.

— Той е още момче — изръмжа Михаил, макар че Алекс бе само с около две години по-малък.

— О, не. — Този път не можа да сдържи смеха си. — Той определено не е момче. Но все пак ти имаш известно предимство.

— Известно ли? — повиши той глас.

Тя склочи ръце на тила му.

— Щом си дърводелец, несъмнено знаеш, че дори част от сантиметъра е от огромно значение, за да си паснат нещата.

Той обгърна с ръце бедрата ѝ, за да ѝ попречи да му избяга.

— Значи смяташ, че си пасваме?

— О, да. — Тя се усмихна, усетила устните му на челото си. — По всичко изглежда, че така мисля.

— И харесваш моите целувки повече от тези на Алекс?

Тя въздъхна, оставила се на удоволствието да усеща как устните му се спират на слепоочията, сетне на скулите.

— Определено да. — Рязко отвори очи, когато той я ощипа по бедрото. — Всъщност...

Нищо повече не успя да изрече, защото устните му се впиха в нейните. Пред очите ѝ сякаш проблесна светкавица, разтърси я силна тръпка. С тих стон на задоволство тя го прегърна още по-силно.

— А сега... — И той я понесе на ръце. — Предполагам, отново ще трябва да докажа на какво съм способен.

— Щом настояваш — отвърна Сидни, все тъй притисната в тялото му.

Десетина широки крачки и двамата се озоваха в спалнята, където мъжът безцеремонно я хвърли на леглото. Още преди да успее да си поеме дъх, той бе захвърлил дрехите си.

— Какво се смееш? — попита.

— Отново ми заприлича на пират — отвърна тя, като отметна косите от челото си. — Липсва ти само сабя и черна превръзка.

— Значи за теб аз съм варварин.

Сидни плъзна поглед по голото му тяло нагоре към буйните коси и наболата брада, която издаваше, че не си бе направил труда да пъхне самобръсначка в багажа си. Сетне се взря в очите, тези тъмни, разтърсващи, опасни очи.

— Ти си просто невероятен.

От никоя друга той не би приел подобно определение, ала тя изглеждаше толкова мъничка, толкова красива, седнала на леглото с разрошени коси и лице, пламнало от грубите му, нетърпеливи целувки.

Спомни си как изглеждаше там в кухнята, понесла Кейти на ръце. Очите ѝ бяха изпълнени с възторг, почуда, смущение. Беше се изчервила, когато майка му обяви, че Сидни сама е приготвила яйцата. И отново се изчерви, когато баща му я бе стиснал в мечешката си прегръдка. Ала Михаил бе забелязал как му отвръща тя, как за кратък миг също бе притиснала Юри.

Имаше още десетки такива спомени. Как бе гушнала кучето, как бе хванала Брандън за ръка, как бе погалила Фреди по косата.

Тя изпитваше потребност от любов. Беше силна, умна, и с достатъчно здрав разум. И се нуждаеше от любов.

Леко намръщен, той седна на ръба на леглото и хвана ръката ѝ. Притеснението пропъзля като студена тръпка по гърба ѝ.

— Какво има? Къде сбърках?

Не за пръв път той долавяше тази несигурност и съмнение в гласа ѝ. Преглътна неизречените въпроси и собственото си нетърпение и поклати глава.

— Нищо. Вината е в мен. — Обърна ръката ѝ, целуна отворената длан, сетне китката, където се усещаше ускореният ѝ пулс — вече треперлив от страх и възбуда. — Забравям, че понякога трябва да се сдържам и да бъда нежен.

Тя бе наранила чувствата му. Мъжкото му самочувствие. Не бе откликнала по подходящ начин. Може би бе прекалила. О, Господи!

— Но това за Алекс беше шега. Нямам от какво да се оплача.

— А може би трябва.

— Не. — Тя се изправи на колене, прегърна го и притисна устни в неговите. — Искам теб — прошепна отчаяно. — Знаеш колко много те желая.

Макар да усещаше бушуващия в слабините му огън, той я докосна съвсем леко, помилва я с безкрайна нежност. Чувството, което вложи в целувката, идваше направо от сърцето му и бе изпълнено със сладост, с доброта, с любов.

В един миг тя се уплаши, че няма да усети тъй познатия пламък. Ала устните му бяха тъй меки, тъй търпеливи. Нейната настоятелност се превърна в удивление, устните ѝ се оставиха на лекото докосване. И това действително не бе познатият внезапно разгарящ се пламък, а топло златно сияние, тъй кротко и красиво, та дори причиняваше болка. Дори когато той задълбочи целувката си, в нея имаше само нежност. Обезсилено от тази целувка, тялото ѝ се размекна като восък. Ръцете ѝ се отпуснаха безпомощно в знак на пълно отдаване.

— Красива си. Толкова красива — продължаваше да мълви той, като я притисна с тяло към леглото, пропъждайки от съзнанието ѝ всяка мисъл. — Заслужавам да ме убият, задето всеки път съм толкова нетърпелив.

— Не мога... — Да разсъждавам, да дишам, да се движа дори, довърши наум.

Нежно и внимателно, с вродено изящество, той я разсъблече.

— Тази нощ е само за теб. Искам да ѝ се насладиш докрай. — Дъхът му секна, когато последният слънчев лъч погали кожата ѝ. Изглеждаше толкова крехка под пръстите му, толкова прекрасна. — Остави ме да ти покажа какво означаваш ти за мен.

Всичко. За него тя бе всичко. Искаше оттук нататък тя да не съмнява в това. С бавни движения, изпълнени с безкрайно благоговение, той ѝ показа, че отвъд страстта, отвъд желанието на телата се сливат душите.

Любовта можеше да бъде спокойна, безрезервна, трайна във времето.

Тялото ѝ бе като пищна трапеза, ухайно, замайващо сетивата с еротични аромати. Ала тази нощ той я вкусваше бавно, мъчително бавно. Всяка въздишка, всеки трепет го изпълваха с признателност, задето му принадлежи.

Той нямаше да допусне тя да ускори темпото. Безпомощна да окаже съпротива, тя се понесе по дългата тъмна река, а той бе нейният водач в копринено галещия мрак. Никога досега, дори в миговете на най-буйна страст, тя не бе съзнавала на какви усещания е способно тялото ѝ, кожата, сетивата ѝ. И неговите. О, Господи, и неговите!

Тези яки мускули и груба сила сега бяха превърнати в невероятна нежност. Бавните движения събуждаха нови копнежи, носеха ново познание, истинска симфония на разбирателството, невероятно хармонична в своята същност.

— Остави ме да ти дам онова, на което съм способен, да ти покажа онова, което зная, да взема от теб онова, което ми даваш.

Чувствителните му пръсти не спираха да я гаят, търсеха все нови и нови извори на наслада. Нейното удоволствие се превръщаше в негово, също толкова сладостно, също толкова зашеметяващо, също толкова просто.

Тя долавяше собственото си дишане, тих треперлив звук в мрака. За да отбележат красотата на този миг, по страните ѝ потекоха сълзи, стегнаха гърлото ѝ, когато тя промълви името на мъжа.

Устните му покриха нейните и най-сетне той проникна в нея. Едновременно прегърнал и сгушен в тялото ѝ, мъжът с огромна наслада удължи този прекрасен блажен миг. Устните ѝ се разтвориха под неговите, ръцете ѝ се отметнаха встрани, сетне го притиснаха.

Той си спомни как веднъж преди отчаяно се беше борил да получи нещо повече. А сега от нея получаваше всичко.

Макар желанието неистово да пулсираше в него, той се движеше бавно, съзнавайки, че е в състояние отново и отново да се спуска и издига, преди да достигне жадувания връх.

— Обичам те, Сидни. — Мощна тръпка го разтърси, когато я усети да се надига, за да го посрещне. — Само теб. Завинаги.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато телефонът зазвъня, в стаята цареше непрогледен мрак, а те и двамата спяха, вкопчени един в друг, като борещи се деца. Сидни се сгуши в прегръдките на Михаил, стисна очи и промълви само едно категорично „не“, което означаваше че е твърдо решена да не се обажда.

Михаил изръмжа и се претърколи върху нея, за миг дори помисли дали да не остане така, тъй сладостно усещаше тялото ѝ под своето.

— Мила — промърмори той, сетне изруга и вдигна слушалката. — Какво? — Сидни яростно го удари по рамото и той се отмести. — Алекси? — Гласът на брат му го накара внезапно да се изправи и той заговори на украински. Едва когато Алекс го увери, че нищо лошо не е сполетяло семейството, паниката утихна. — Най-добре иди в болницата или в затвора. Никъде ли? — Той се отпусна назад, удари глава в таблата и отново изруга. — Защо се обаждаш посред нощ? — Разтърка лице и яростно изгледа часовника. Светещият циферблат показваше четири и четирийсет и пет. — Какво? — Стараейки да разчлени думите, той премести слушалката другото си ухо. — По дяволите, кога е станало това? Идвам веднага.

Той яростно тръшна слушалката и вече търсеше дрехите си, когато осъзна, че Сидни е запалила лампата. Лицето ѝ бе мъртвешко бледо.

— Родителите ти?

— Не, не. Не е човек от семейството. — Седна отново на леглото и хвана ръката ѝ. — Някой е върлувал в апартамента ми.

Уплахата ѝ премина в недоумение.

— Как така?

— Едно от ченгетата познава Алекс, знае също, че аз живея там и затова му се обадил. Има разрушения.

— Разрушения в сградата? — Тя усети как сърцето ѝ се качва в гърлото.

— Да, но никой не е пострадал. — Видя как затвори очи от облекчение и поклати глава. — Тук-там са напръскали с боя, изпочупили са прозорци. — Преглътна напирашката ругатня. — Два от празните апартаменти са наводнени. Отивам да видя какво може да се направи.

— Ще дойда с теб! Дай ми само десет минути — рече Сидни и скочи от леглото.

Гледката ѝ причини болка. Това бяха само тухли, дърво и стъкло, ала ѝ стана болно, като видя разрушенията. Скверни думи бяха надраскани с ярка червена боя по приятната стара мазилка. Три от прозорците на долния етаж бяха изпочупени. Вътре някой с нож бе издълбал парапетите и изровил дупки в гипса.

В апартамента на госпожа Уолбърг водата бе дълбока близо трийсетина сантиметра, намокрила бе килимите, краищата на калъфите. Дантелените ръчно плетени покривчици плуваха като жални лилии.

— Запушили са мивките — обясни Алекс. — Преди да счупят прозорците и да събудят обитателите пораженията тук са били вече факт.

Пораженията са факт, повтори наум Сидни. Ала това не бе всичко.

— А другия апартамент?

— На втория етаж. Празен е. Там също доста са изпоцапали. — Той лекичко стисна ръката на Сидни. — Съжалявам. В момента взимаме показания от наемателите, но все пак...

— Било е тъмно — довърши сама Сидни. — Всички са спели и по всяка вероятност никой нищо не е видял.

— Нищо не се знае. — Алекс се обърна по посока на гласовете откъм фойето, където се бяха събрали много от наемателите. — Защо не се качиш в апартамента на Михаил? Ще ни е нужно доста време, докато успокоим хората.

— Не, тази сграда е моя. Искам да говоря с тях.

Алекси кимна и я поведе по коридора.

— Странно, не са си направили труда да откраднат нещо... Пък и са влезли само в два от празните апартаменти.

Сидни му хвърли кос поглед. В момента той не носеше униформа, но никой не би се усъмнил, че е ченге.

— Това разпит ли е, Алекс?

— Просто отбелязвам. Предполагам, ще се досетиш кой има достъп до списъка на наемателите.

— Мисля, че да — отвърна тя. — Имам представа кой е отговорен за всичко това, Алекс. — Тя прокара ръка по съсипаните перила. — О, не зная кой е напляскал всичко тук в боя, нито кой е предизвикал наводнението, но зная кой стои в дъното. Съмнявам се обаче, че ще успея да го докажа.

— Доказването остави на нас.

Тя замислено се загледа в стеклата се по стената боя.

— Сериозно ли го казваш? — И поклати глава, преди още да получи отговор. — Щом се убедя напълно, ще ти предоставя всичко, с което разполагам. Обещавам... стига ти да ми дадеш дума да не казваш нищо на Михаил.

— Трудна сделка ми предлагаш, Сидни.

— И за мен няма да е лесно — кимна тя и се запъти към наемателите.

В осем часа тя вече бе в кабинета си и старателно преглеждаше личното досие на Лойд Бингам. До десет вече бе провела няколко телефонни разговора, беше изпила безброй чаши кафе, но пък разполагаше с някакъв план на действие.

Бе упълномощила Михаил да наеме повече хора, лично бе говорила с детектива от застрахователната компания и вече бе готова за кратък психологически сблъсък.

Сама набра номера на Лойд Бингам и изчака първите три сигнала.

— Ало.

— Лойд, обажда се Сидни Хейуърд.

В слушалката чу сухия му смях.

— Някакъв проблем ли има?

— Не, нищо непоправимо. Твърде жалък опит, Лойд.

— Нямам представа за какво говориш.

— Естествено. — Сарказмът бе едва доловим, дори небрежен. — Следващия път те съветвам да направиш по-сериозно проучване.

— Няма ли да говориш по същество?

— Същественото в случая е моята сграда, моите наематели и твоята грешка.

— Много отрано започваш със загадките. — Безмерното доволство в гласа му я накара да свие юмрук.

— Няма никаква загадка, когато решението е тъй ясно. Едва ли имаш представа колко много работници живеят в сградата. И колко рано сутрин стават тези хора, пият си кафето и поглеждат през прозореца. И с каква готовност ще дадат съответните описания на полицията.

— Ако се е случило нещо в твоята сграда, това е твой проблем. — Мъжът смукна дълбоко от цигарата си. — Аз дори не съм приближавал до нея.

— Нито за миг не съм си помислила подобно нещо — небрежно отвърна Сидни. — От край време умееш да прехвърляш работата си другиму. Ала в момента, в който определени лица бъдат спипани от полицията, струва ми се, ще откриеш колко е неприятно е подчинените ти да не проявяват лоялност към теб.

Беше готова да се закълне, че го усеща как се поти.

— Не съм длъжен да слушам това.

— Не, разбира се. За това няма да те задържам. Само още нещо, Лойд, не се оставяй да ти измъкнат допълнителни пари. Не са си свършили работата както трябва. Чао.

С огромна задоволство затвори телефона. Ако достатъчно добре познаваше този дивеч, много скоро той щеше да се срещне със своите наемници, за да се разплати с тях. И поради факта, че детективът се бе оказал твърде заинтригуван от теорията на Сидни, тази среща едва ли щеше да мине незабелязано.

Тя натисна копчето на интеркома.

— Жанин, имам нужда да се нахраня, преди да започнем с интервюта за нова секретарка. Поръчай всяко нещо, за което потвърдят, че е прясно, и то двойни порции.

— Досетила си се, Сидни. Тъкмо щях да ти позвъня. Майка ти е тук.

Радостта от успеха едва не я задави.

— Кажи й, че съм... — Страхливка. — Не, кажи й да влезе. — Но Сидни пое дълбоко въздух, преди да стане и да се отпрати към вратата. — Мамо.

— Сидни, скъпа. — Невероятно елегантна в ленения си костюм с цвят на слонова кост, ухаеща на Париж, тя пристъпи вътре и леко докосна буза до бузата на Сидни. — Толкова съжалявам.

— Аз... моля?

— Трябваше да изчакам да отmine целия уикенд, за да мога да се свържа с теб и да ти се извиня. — Маргьорит пое дълбоко въздух и прехвърли чантата си от едната ръка в другата. — Може ли да седна?

— Разбира се. Извинявай. Да ти донесат ли нещо?

— Единственото, което искам е да изтрия петък вечер от живота си. — Маргьорит се настани и смутено погледна дъщеря си. — Не ми е лесно да говоря, Сидни. Но аз просто ревнувах.

— О, мамо!

— Не, моля те. — Маргьорит махна на дъщеря си да се настани до нея. — Горчивият вкус не ми е приятен и се надявам да ми позволиш да преглътна всичко това на една хапка.

Смутена не по-малко от майка си, Сидни седна и докосна ръката й.

— Не е нужно нищо да преглъщаш. Просто ще го забравим.

Маргьорит поклати глава.

— Надявам се да съм достатъчно зряла, за да призная провала си. Допадаше ми мисълта, че все още съм привлекателна и желана.

— Така е.

Маргьорит леко се усмихна.

— Но не и достойна за възхищение, след като се оказа, че се разяждам от завист, задето мъжът, когото се надявах... да очаровам, наместо това е очарован от дъщеря ми. Безкрайно много съжалявам за държанието си и за думите, които изрекох. — Тя пое дълбоко въздух. — Ще ми простиш ли?

— Разбира се. И аз също се извинявам, задето ти говорих по този начин.

Маргьорит измъкна от чантата си тънка дантелена кърпичка и докосна очите си.

— Изненада ме, признавам. Никога не бях те виждала тъй страстно да защитаваш нещо. Той е привлекателен мъж, скъпа. Не

мога да кажа, че одобрявам връзката ви, но със сигурност я разбирам. — Тя въздъхна и прибра кърпичката. — Твоето щастие е от голямо значение за мен, Сидни.

— Зная.

Очите на Маргьорит все още блестяха, когато погледна към дъщеря си.

— Толкова се радвам, че изяснихме всичко. Искам да направя нещо за теб, нещо, с което да се реванширам.

— Не е нужно да правиш нищо.

— Искам, наистина. Вечеряй с мен днес.

Сидни си помисли за дузина неща, които трябваше да свърши, за спокойната вечеря в края на деня, която се надяваше да сподели с Михаил. Сетне срещна тревожните очи на майка си.

— С удоволствие.

— Чудесно. — Маргьорит енергично се изправи. — Осем часа. В „Льо Сирк“. — Тя прегърна силно дъщеря си и излезе.

В осем Сидни вече предпочиташе да си бе легнала да поспи на спокойствие, но слезе от колата си, облечена в светлосин копринен гащеризон без ръкави.

— Шофьорът на майка ми ще ме откара до вкъщи, Доналд.

— Добре, госпожице Хейуърд. Приятна вечер.

— Благодаря.

Оберкелнерът я разпозна в мига, в който тя влезе, и сам я отведе до запазената маса. Докато прекосяваше луксозния ресторант, пълен с елегантно облечени посетители и екзотични миризми, Сидни си представи Михаил, седнал на работната си маса с бутилка бира и купа гулаш.

Едва съдържа въздишката си на завист. Когато забеляза майка си и Чанинг на ъгловата маса, тя с мъка се съдържа да не изскърца със зъби.

— Ето те и теб, скъпа. — Убедена, че подготвената от нея изненада е най-доброто за дъщеря ѝ, Маргьорит не забеляза враждебните пламъчета в очите на Сидни. — Не е ли прекрасно?

— Прекрасно — безизразно повтори Сидни, когато Чанинг стана да издърпа стола ѝ. Тя не каза нищо, когато мъжът се наведе и я целуна по бузата.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер, Сидни.

Шампанското вече бе изстудено и отворено. Тя изчака, докато налят в чашата ѝ, ала първата глътка не ѝ помогна да отмие гнева, заседнал в гърлото ѝ.

— Майка ми не спомена, че ще се присъединиш към нас тази вечер.

— Това беше изненадата ми — избълбука Маргьорит също като виното в чашата си. — Моят малък подарък-реванш. — Следвайки предварително уговорения сигнал, Тя остави салфетката си настрана и стана. — Моля да ме извините, ще отида да си напудря носа.

Съзнавайки, че разполага само с петнайсет минути, за да изпълни мисията си, Чанинг незабавно хвана ръката на Сидни.

— Липсваше ми, мила. Сякаш минаха седмици, откакто бях насаме с теб.

Сидни умело измъкна ръката си.

— Наистина минаха седмици. Как си, Чанинг?

— Самотен без теб. — Мъжът плъзна пръст по голото ѝ рамо. Тя наистина имаше невероятна кожа. — Кога ще престанем да играем тези игри, Сидни?

— Аз не играя. — Тя отпи от виното. — Аз работя.

Леко раздразнение се прокрадна в очите му, сетне изчезна. Той бе сигурен, че Маргьорит е права. Щом веднъж се оженят, тя щеше да бъде твърде заета с него, за да мисли за кариера. Най-добре беше веднага да премине към същественото.

— Скъпа, срещаме се вече от месеци. И разбира се, познаваме се от години. Но нещата се промениха.

Тя срещна погледа му.

— Да, така е.

Окуражен, Чанинг отново хвана ръката ѝ.

— Не искам да те прищпорвам, но смятам, че е време да преминем към следващата стъпка. Много държа на теб, Сидни. Смятам, че си красива, забавна и сладка.

— И съвсем подходяща — промърмори тя.

— Разбира се. Искам да станеш моя жена. — Той измъкна от джоба си малка кутийка, отвори капачето и на светлината от свещите проблесна кръгъл леден диамант.

— Чанинг...

— Напомня ми за теб — прекъсна я той. — Царствен и елегантен.

— Много е красив — внимателно рече тя. И студен, помисли си. Леден. — Съжалявам, но не мога да го приема. Нито пък теб.

Шокът на мъжа постепенно премина в раздразнение.

— Сидни, и двамата сме зрели хора. Свенливостта е излишна.

— Опитвам се да бъда честна. — Тя се размърда на стола и хвана ръцете на мъжа. — Не мога да ти опиша колко съжалявам, че майка ми те е подвела, като те е накарала да повярваш, че изпитвам нещо различно. С тази си постъпка тя поставя и двамата ни в неловко положение. Нека бъдем откровени, Чанинг. Ти не ме обичаш и аз не те обичам.

Мъжът обидено вирна брадичка.

— Ако беше така, едва ли щях да ти предложа брак.

— Предложи ми брак, защото ме смяташ за привлекателна, смяташ, че умея да посрещам гости и защото съм от твоята среда. Това са причините за тази сделка, а не за брак. — Сидни затвори капачето на кутийката и я притисна към дланта на мъжа. — От мен не излезе добра съпруга, Чанинг. Затова нямам намерение да опитвам отново.

Той леко се поотпусна.

— Разбирам, че сигурно все още си разстроена заради случилото се между двамата ви с Питър.

— Не, изобщо не разбираш какво се случи между мен и Питър. Ако трябва да бъда честна, това няма нищо общо с отказа ми на твоето предложение. Не те обичам, Чанинг, а съм безумно влюбена в друг.

Бледата му кожа почервения силно.

— Тогава е още по-обидно, задето се преструваше, че си привързана към мен.

— Аз наистина съм привързана към теб — уморено въздъхна тя. — Но това е всичко. Мога само да се извиня, че не съм го показала ясно по-рано.

— Не смятам, че извинението е достатъчно, Сидни. — Той сковано се изправи. — Моля те, предай на майка си моите искрени съжаления.

Като глътнал бастун, той се отправи към изхода, оставяйки Сидни, обзета едновременно от гняв и чувство за вина. Пет минути покъсно, Маргьорит се върна сияеща от тоалетната.

— Е — заговорнически се наведе тя към дъщеря си, доволна, задето Чанинг им е предоставил няколко минути насаме. — Разкажи ми всичко.

— Чанинг си тръгна, мамо.

— Така ли? — Маргъорит се огледа с блеснали очи. — Че защо?

— Бих добавила, че си отиде вбесен, защото отхвърлих предложението му за женитба.

— Сериозно? — Маргъорит примига. — Ти... Сидни, как можа?

— Ти как можа? — Тя повиши гласа, ала се овладя и почти зашепна: — Подготвила си умишлено цялата вечер.

— Естествено. — Маргъорит разсеяно отпрати приближилият сервитьор и посегна към виното си. — Месеци наред планирам как да организирам среща между теб и Чанинг. И тъй като Михаил очевидно те измъкна от черупката ти, моментът бе идеален. Чанинг е точно мъжът, от когото имаш нужда. Той е от почтено семейство, има хубав дом и чудесен доход.

— Не го обичам.

— Сидни, за Бога, бъди разумна.

— Винаги съм била разумна и може би тъкмо това е проблемът. Повярвах ти, когато дойде да се срещнеш с мен тази сутрин. Повярвах, че съжаляваш, че те е грижа за мен и искаш помежду ни да има нещо повече от учтиви думи.

Очите на Маргъорит се напълниха със сълзи.

— Всичко, което казах тази сутрин, беше истина. Бях толкова нещастна през уикенда, задето те отблъснах от себе си. Ти си моя дъщеря и много те обичам. Искам най-доброто за теб.

— Сигурно — прошепна Сидни, внезапно почувствала се непоносимо уморена. — Но освен това държиш да взимаш решения вместо мен. Не искам да те засегна, но осъзнах, че никога не си била наясно кое е най-доброто за мен. С постъпката си тази вечер ти ме принуди да причиня на Чанинг болка, каквато никога не бих му причинила.

— Просто си мислех... — По бузата на Маргъорит се търкулна сълза.

— Не мисли вместо мен. — Сидни също едва сдържаше сълзите си. — Никога повече не мисли вместо мен. Веднъж ти позволих да го сториш и съсипах живота на един човек.

— Не искам да си самотна — разрида се Маргьорит. — Отвратително е човек да остане сам.

— Мамо. — Макар да се боеше, че все още е рано да проявява слабост, тя хвана ръцете на Маргьорит. — Изслушай ме, изслушай ме внимателно. Обичам те, но не мога да бъда теб самата. Искам да знаеш, че отношенията ни могат да бъдат честни и приятелски. Разбира се, ще отнеме време. Но ще бъде възможно само ако се опиташ да ме разбереш и да ме уважаваш заради това, което съм, а не за това, което искаш да бъда. Не мога да се омъжа за Чанинг само за да угодя. Не мога да се омъжа за никого.

— О, Сидни!

— Има неща, които не знаеш. Неща, за които не искам да говоря. Просто те моля да ми се довериш. Зная какво правя. Последните няколко седмици бяха най-щастливите в живота ми.

— Станисласки — въздъхна Маргьорит.

— Да, Станисласки. И Хейуърд — добави Сидни. — И аз. Най-сетне постигнах нещо. За мен то е от огромно значение. А сега нека ти оправим грима, а сетне ще похапнем.

Седнал на работната си пейка, Михаил лакираше бюста от палисандрово дърво. Нямаше намерение да работи толкова до късно, но Сидни просто се появи изпод ръцете му. Невъзможно бе да опише какво изпита, когато тя постепенно оживя. Появи се бавно и покорно, а не с мощен взрив. Не му се налагаше да размишлява. Макар пръстите му да бяха схванати, доказвайки колко дълго бе резбовал, изглаждал, лакирал, той почти не помнеше какви техники е използвал.

Инструментите нямаха значение, важен бе единствено резултатът. Сега тя беше с него, красива, топла, жива. И той знаеше, че никога няма да се раздели с тази скулптура.

Отпусна се назад и леко разкърши рамене, за да раздвижи скованите мускули. Беше толкова уморителен ден, започнал още преди зазоряване. Принуден бе да насочи гнева си в организиране на почистването и поправките на най-големите щети. Сега, когато устремът да завърши бюста го бе напуснал, той се почувства съсипан от умора. Но не искаше да си легне. Не и в празното легло.

Как бе възможно тя да му липсва толкова много само след няколко часа раздяла? Защо имаше чувството, че е на другия край на света, когато тя бе просто в другия край на града? За нищо на света нямаше повече да се съгласи да прекара някоя нощ без нея, закле се той, стана и закрачи из стаята. Тя трябваше да разбере това. Щеше да я накара да разбере. Една жена нямаше право да стане тъй жизненоважна за съществуването на един мъж и сетне да го изостави неспокоен и самотен в полунощ.

Михаил прокара пръсти през косата си и размисли над съществуващите възможности. Можеше да си легне и да се принуди да заспи. Можеше да се обади по телефона и да се наслади на гласа ѝ. А можеше да отиде до жилището ѝ и да заблъска по вратата, докато Сидни му отвори.

Той се ухили. Третата възможност му допадна най-много. Грабна ризата си от близкия стол и я навлече, отправяйки се към вратата.

Сидни изненадано ахна, когато той рязко отвори, преди още да е успяла да почука.

— Каква интуиция! — Тя притисна ръка към сърцето си. — Съжалявам, че идвам толкова късно, но — видях, че свети и...

Михаил не ѝ позволи да довърши, дръпна я вътре и я прегърна толкова силно, та тя се зачуди дали ребрата ѝ ще останат здрави.

— Идвах при теб — промърмори мъжът.

— При мен? Аз току-що си тръгнах от ресторанта.

— Желаех те. Исках да... — Той рязко млъкна и я отдръпна от себе си. — Минава полунощ. Как може да пътуваш през целия град след полунощ?

— За Бога...

— Опасно е жена да пътува сама през нощта.

— Бях в пълна безопасност.

Той поклати глава и повдигна брадичката ѝ.

— Следващия път ми се обади. Ще дойда да те взема. — Очите му се присвиха. Очите на художника, на влюбения, виждаха зад грижливо освежения грим. — Плакала си.

В обвинението се прокрадваше ярост и Сидни се разсмя.

— Всъщност не. Мама се разчувства и се получи като верижна реакция.

— Нали каза, че двете сте оправили отношенията си.

— Така беше. Или поне аз си бях помислила, че сме започнали да се разбираме по-добре.

Михаил леко се усмихна и прокара палец по устните на Сидни.

— Тя смята, че не съм достоен за дъщеря ѝ.

— Не това е проблемът. Боя се, че е много разочарована. Плановете ѝ се провалиха с гръм и трясък тази вечер.

— Ще ми разкажеш ли?

— Да. — Тя заобиколи с намерението да се отпусне на изтърбушеното канапе, но зърна бюста. Бавно приближи, за да го разгледа. Когато заговори, гласът ѝ бе тих и натезал от чувства. — Имаш невероятен талант.

— Резбовам това, което виждам, това, което зная и това, което чувствам.

— Такава ли ме виждаш?

— Ти изглеждаш точно така. — Той нежно сложи ръце на раменете ѝ. — За мен.

Значи за него тя беше красива. И тръпнеше от любов към него.

— Дори не ти позирах.

— Ще го сториш. — Той притисна устни в косите ѝ. — Разкажи ми.

— Когато отидох на срещата с майка ми в ресторанта, там беше и Чанинг.

Над главата на Сидни очите на Михаил опасно потъмняха.

— Банкерът с копринените костюми. Позволи му да те целуне, преди да позволиш на мен.

— Познавам го доста преди да се запозная с теб. — Развеселена, Сидни се извърна и забеляза проблесналата в очите му ревност. — А пък и доколкото си спомням, не съм ти позволявала да ме целунеш. Ти просто го стори.

Михаил отново я целуна страстно.

— Няма да му позволиш отново.

— Няма.

— Добре. — Той я дръпна на канапето. — Тогава ще го оставя да живее.

Сидни се разсмя, прегърна го и склони глава на рамото му.

— Всъщност вината не е негова. Нито пък на майка ми. Просто въпрос на навик и определено стечение на обстоятелствата. Тя бе

подготвила цялата вечер, след като бе убедила Чанинг, че е време да ми направи предложение.

— Предложение? — Михаил я завъртя към себе си. — Той иска да се ожени за теб?

— Всъщност не. Мислеше, че иска. Със сигурност вече няма желание. — Но Михаил я отблъсна, стана и закри из стаята. — Няма причина да се ядосваш — рече Сидни и приглади гащеризона си. — Аз бях тази, която се оказа в неловко положение. И се съмнявам, че той изобщо някога ще ми проговори.

— Ако го стори, ще му отрежа езика. — По-спокойно, рече си Михаил, опитвайки да уталожим гнева си. — Никой освен мен няма да се ожени за теб.

— Вече ти обясних... — Гласът ѝ заглъхна и тя мъчително си пое въздух. — Наистина не бива да се впускаме в това. — Тя успя да се изправи. — Късно е.

— Почакай — нареди Михаил и влезе в спалнята. Когато се върна, носеше малка кутийка. Кръвта на Сидни замръзна в жилите ѝ. — Седни.

— Не, Михаил, моля те...

— Тогава стой права. — Мъжът повдигна капачето и разкри пръстен от ковано злато с малко яркочервено камъче. — Дядото на баща ми го направил за своята съпруга. Бил е златар, така че изработката е чудесна, макар камъчето да е малко. По право пръстенът се пада на мен, защото съм най-големият син. Ако не ти харесва, ще ти купя нещо друго.

— Не, прекрасен е. Моля те, недей. Не мога. — Тя сви юмруци и ги скри зад гърба си. — Не ме моли да стана твоя жена.

— Моля те — нетърпеливо рече той. — Дай ми ръката си.

Тя отстъпи назад.

— Не мога да нося пръстена. Не мога да се омъжа за теб.

Мъжът само поклати глава, измъкна едната ѝ ръка и надяна пръстена.

— Виждаш ли, че можеш да го носиш. Малко е голям, но ще го стесним.

— Не. — Тя понечи да го издърпа, ала той обви ръката ѝ със своята. — Не искам да се омъжа за теб.

Пръстите му стегнаха хватката си и в очите му проблеснаха пламъци, по-ярки от рубина на пръстена.

— Защо?

— Не искам да се омъжвам — отчетливо рече тя. — Не искам да унищожа това, което започнахме.

— Бракът не унищожава любовта, напротив, засилва я.

— Ти няма откъде да знаеш — тросна се тя. — Не си бил женен. А аз съм била. И не искам да преживея отново подобно нещо.

— Значи така. — Борейки се с гнева си, Михаил се залюля на пети. — Този твой съпруг ти е причинил болка, направил те е нещастна и ти смяташ, че аз ще сторя същото.

— По дяволите, аз го обичах! — Гласът ѝ секна и тя покри лицето си с ръка, когато сълзите се застичаха по бузите ѝ.

Разкъсван от ревност и съчувствие, той я привлече в обятията ѝ, зашепна утешителни думи, като нежно галеше косата ѝ.

— Съжалявам.

— Ти не разбираш.

— Обясни ми, за да разбера. — Той повдигна брадичката ѝ и целуна мокрите от сълзи бузи. — Съжалявам — повтори. — Няма вече да ти крещя.

— Не е това — въздъхна тя. — Просто не искам да те нараня. Моля те, нека оставим това.

— Не мога да го оставя. Не мога да оставя и теб. Обичам те, Сидни. Имам нужда от теб. Имам нужда от теб, за да живея. Обясни ми защо не искаш да ме приемеш за съпруг.

— Ако изобщо съществува някой... — започна тя, сетне бързо поклати глава. — Михаил, не мога да мисля за брак. „Хейуърд“ е твърде голяма отговорност и трябва да се съсредоточа върху кариерата си.

— Това е само дим, с който скриваш истинския отговор.

— Добре. — Тя обви ръце около себе си и се отдръпна от него. — Не смятам, че мога да понеса още един провал и да загубя човек, когото обичам. Бракът променя хората.

— Как е променил теб?

— Михаил, аз обичах Питър. Не така както обичам теб, но го обичах повече от всеки друг човек. Той беше най-добрият ми приятел. Израснахме заедно. Когато родителите ми се развеدهа, той беше

единственият, с когото можех да поговоря. Питър държеше на мен, интересуваше се от чувствата ми, от желанията ми, от мнението ми. Можехме да седим с часове на плажа, загледани във водата и да споделяме тайните си.

Тя се извърна. Думите връщаха отново пронизващата болка.

— И ти се влюби.

— Не — тъжно промълви Сидни. — Ние просто се обичахме. Почти не си спомням живота си без него. И не мога да си спомня кога приехме женитбата си за даденост. Не че някога сме разговаряли за това. Но всички останали говореха. „Каква прекрасна двойка са Сидни и Питър.“ „Колко много си подхождат.“ Предполагам, че тъй като непрестанно слушахме тези думи, постепенно повярвахме в тях. Както и да е, очаквах от нас да се оженим, а ние и двамата бяхме възпитани да правим това, което се очаква от нас. — Тя избърса сълзата си и приближи до рафтовете. — Беше прав, когато ми даде онази фигурка на Пепеляшка. Аз винаги съм следвала правилата. Очакваше се да отида в пансион и да бъда отличничка. Така и направих. Очакваше се да се държа представително, никога да не изразявам неподходящи чувства. Така и правех. Очакваше се да се омъжа за Питър. Така и направих. — Тя рязко се извърна. — И двамата бяхме на двацет и две — съвсем прилична възраст за женитба. Предполагам, и двамата смятахме, че всичко ще бъде наред. В края на краищата познавахме се толкова отдавна, имахме еднакви вкусове, разбирахме се. Обичахме се. Но не се получи. Още от самото начало. За медения месец заминахме в Гърция. И двамата харесвахме тази страна. Преструвахме се, че в сексуално отношение бракът ни е чудесен. Разбира се, съвсем не беше така и колкото повече се преструвахме, толкова повече се отдалечавахме един от друг. Върнахме се в Ню Йорк, за да може той да заеме мястото си в семейния бизнес. Аз обзаведох дома ни, организирах партита. И с ужас наблюдавах залеза на слънцето.

— Било е грешка — нежно рече Михаил.

— Да, беше. Грешка, която направих и за която нося отговорността. Загубих най-близкия си приятел и преди всичко да приключи, от любовта не остана и следа. Вече имаше само спорове и обвинения. Аз бях толкова хладна, че бе съвсем разбираемо той да потърси топлина другаде. Но пред хората бракът ни продължи да бъде

идеален. Това се очакваше. И когато се разведохме, направихме го хладно и цивилизовано. А не можех да му бъда съпруга, Михаил.

— Сега не е същото. — Той приближи към нея.

— Не, не е. И аз няма да позволя да стане.

— Била си наранена от нещо, което се е случило, а не заради нещо, което си направила. — Михаил нежно обхвана лицето ѝ, когато тя поклати глава. — Да. Трябва да превъзмогнеш болката и да се довериш на това, което съществува между нас. Ще ти дам време.

— Не. — Отчаяна, тя обхвана китките му. — Не виждаш ли, че е същото? Обичаш ме и очакваш от мен да се омъжа за теб, защото това е желанието ти — смяташ, че това е най-доброто.

— Не най-доброто — рече той и леко я разтърси. — Единствено правилното. Искам да споделя живота си с теб. Искам да живея с теб, да имаме деца. Да ги наблюдавам как растат. Ние сме създадени, за да направим семейство, Сидни.

Тя рязко се отдръпна. Той не желае да слуша, помисли си. Не желае да разбере.

— Бракът и семейството не влизат в плановете ми — хладно заяви тя. — Ще се наложи да се примириш с това.

— Да се примиря? Ти ме обичаш. За това съм подходящ. Достатъчно добър съм, за да ме приемеш в леглото си, но не за да промениш плановете си заради мен. И всичко това само защото навремето си следвала правилата, наместо да се вслушаш в сърцето си.

— Сега се вслушвам в здравия си разум. — Тя се отправи към вратата. — Съжалявам, не мога да ти дам това, което искаш.

— Няма да се прибираш вкъщи сама.

— Смятам, че е по-добре да си тръгна.

— Щом искаш да си тръгнеш, ще си тръгнеш. — Той приближи и отвори вратата. — Но аз ще те закарам.

Едва когато лежеше обляна в сълзи в леглото си, осъзна, че все още носи неговия пръстен.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не че се бе затрупала с работа през последните два дни, просто работата я затрупа. На Сидни само ѝ се щеше това да помогне. Заетостта се отразява добре на душевното състояние. Тогава защо тя се чувстваше толкова нещастна?

Бе приключила най-голямата сделка в кариерата си в „Хейуърд“, бе наела нова секретарка, за да смъкне от плещите на Жанин чиновническата работа, бе провела съвещание с целия персонал. Акциите на „Хейуърд“ се бяха вдигнали с цели три пункта през последните десет дни. Управителният съвет беше възхитен от нея.

А тя беше нещастна.

— Полицай Станисласки на втора линия, госпожице Хейуърд — обади се секретарката по интеркома.

— Стани... — Заля я радост, която мигновено стихна. Полицай Станисласки. — Да, ще се обадя. Благодаря. — Заради собственото си душевно спокойствие, Сидни лепна усмивка на лицето си и вдигна слушалката. — Алекс?

— Здравсти, красавице. Реших, че първа ще искаш да узнаеш. Току-що докараха за разпит твоето старо приятелче Лойд Бингам.

Усмивката ѝ се стопи.

— Разбирам.

— Детективът от застрахователната компания послушал съвета ти и започнал да го следи. Вчера господинът се срещнал с няколко неприятни типове, за да им плати. Щом ги задържали, пропели похубаво от Спрингстийн.

— Значи Лойд наистина е наел хората, извършили вандалщината в сградата.

— Така твърдят те. Смятам, че известно време няма да имаш неприятности с него.

— Радвам се да го чуя.

— Много съобразително от твоя страна да насочиш подозренията си към него. Ум и красота — рече той с въздишка, която

почти я накара да се усмихне отново. — Защо да не опътуваме за Ямайка за няколко дни и да вбесим Михаил?

— Мисля, че вече е достатъчно ядосан.

— Ей, да не би да те тормози? Ела се оплачи на чичо Алекс. — Тъй като тя не отговори, шеговитата нотка в гласа му изчезна. — Не му обръщай внимание, Сидни. Той си има мрачни периоди, това е всичко. Художниците са такива. Луд е по теб.

— Зная. — Тя побутна папките върху бюрото. — Може би е добре да му се обадиш, да му събщиш новината.

— Разбира се. Искаш ли да му предам нещо друго?

— Кажу ми... не — реши тя. — Не, аз вече му го казах. Благодаря, че се обади, Алекс.

— Няма проблем. Непременно ми звъни, ако промениш решението си за Ямайка.

Сидни остави слушалката. Искаше ѝ се да се чувства тъй млада, както ѝ се стори Алекс по телефона. Щастлива. Весела. Но Алекс не беше влюбен. И не бе разбил с един удар мечтите си.

Това ли направих, зачуди се Сидни и стана. Нима бе попарила собствените си копнежи? Не, беше предпазила себе си и мъжа, когото обичаше, от предприемането на погрешна стъпка. Бракът не винаги е правилното решение. Собственият ѝ опит го доказваше. Както и опита на майка ѝ. Щом размисли спокойно, Михаил ще сподели мнението ѝ и връзката им ще продължи както досега.

Кого заблуждаваше тя?

Той беше толкова упорит, толкова твърдоглав, толкова уверен, че неговият начин на действие е единствено правилният, че за нищо на света не би отстъпил.

И какво ще стане, ако той каже всичко или нищо? Какво ще прави тя тогава? Измъквайки един кламер, Сидни започна да го разтваря, докато крачеше из кабинета си. Трябваше да избира между две възможности — да се откаже от него и да го загуби или да приеме предложението му и да рискува да го загуби...

Господи, имаше нужда да поговори с някого. Тъй като не можеше да отиде при Михаил, вариантите бяха доста ограничени. Навремето щеше да сподели проблемите си с Питър, но тогава...

Тя спря и хвърли изкривения кламер в кошчето. Това бе източникът на проблема. И може би, само може би, решението.

Без да си даде време да помисли, тя излезе от кабинета си и се втурна при Жанин.

— Трябва да замина за няколко дни — рече без предисловие.

Жанин мигновено се изправи.

— Но...

— Зная, че е неочаквано и необичайно, но се налага. В момента няма спешни задачи, така ще трябва да се справиш с текущите. Ако не можеш, ще почакаат до завръщането ми.

— Сидни, утре имаш три срещи.

— Ти ще ги поемеш. Разполагаш с документите, знаеш какво е мнението ми. Щом стигна там, накъдето съм тръгнала, ще ти се обадя.

— Но, Сидни. — Жанин забърза след нея към вратата.

— Къде отиваш?

— Да се видя със стар приятел.

По-малко от час след като Сидни изхвърча от кабинета си, Михаил нахълта вътре. Търпението му се беше изчерпало. Беше й дал два дни, за да й дойде умът в главата и времето й бе изтекло. Сега щяха да изяснят всичко, и то веднага.

Той премина като вихър покрай новата секретарка, като само кимна рязко и отвори вратата на кабинета на Сидни.

— Извинете. Сър, извинете.

Михаил се завъртя към нещастната жена.

— Къде е тя, по дяволите?

— Госпожица Хейуърд не е в кабинета си — важно обясни жената. — Боя се, че ще трябва...

— Като не е тука, къде е?

— Остави на мен, Карла — рече Жанин, появила се на вратата на кабинета си.

— Да, госпожице. — С огромно облекчение Карла бързо излезе.

— Госпожица Хейуърд не е тук, господин Станисласки. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Кажи ми къде е.

— Боя се, че не мога. — Изражението в очите му я накара да отстъпи крачка назад. — Зная само, че за ден-два ще бъде извън града. Замина неочаквано и не ми каза къде отива.

— Извън града? — Той се намръщи към празното бюро, сетне отново насочи поглед към Жанин. — Тя не оставя работата си така.

— Признавам, че е необичайно. Но останах с впечатлението, че е нещо изключително важно. Сигурна съм, че тя ще се обади. Ще се радвам да ѝ предам съобщение от вас.

Той каза нещо кратко на украински и отново се втурна навън.

— Смятам, че ще бъде по-добре да ви оставя сам да ѝ го кажете — промърмори Жанин на празната стая.

Двайсет и четири часа след като напусна кабинета си, Сидни стоеше на сенчест тротоар в Джорджтаун, Вашингтон, окръг Колумбия. Импулсивното решение я бе довело дотук и сега се намираше пред къщата, където се бе установил Питър след развода.

Лесно бе стигнала с колата до летището и бе хванала самолета. Дори телефонният разговор, с който бе ангажирала час от времето на Питър, не я бе затруднил. Ала тази последна стъпка ѝ се струваше невъзможна.

Не го бе виждала повече от три години, а и последната им среща бе на широката маса на адвокатите. Цивилизовано, да, бяха се разделили цивилизовано. И като напълно непознати.

Беше глупаво да предприема този ход. Разговорът с Питър нямаше да промени нищо. Да настъпи някаква промяна бе невъзможно. И все пак тя се изкачи по стъпалата към верандата на старата къща, вдигна месинговото чукче и потропа на вратата.

Отвори ѝ самият Питър. Никак не се беше променил и тя за малко да протегне ръце и да се хвърли в прегръдките му както навремето. Беше висок и строен, елегантен в бежовия си панталон и ленената риза. Пясъчно-русата му коса бе леко разрошена. Но в зелените очи не проблесна радост от срещата, наместо това те останаха хладни и сдържани.

— Сидни — рече той и се отдръпна, за да ѝ направи път да влезе.

Фойето бе просторно и светло, изисканото обзавеждане и картините по стените говореха за стари традиции.

— Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем, Питър.

— Ти каза, че е важно.

— За мен.

— Добре, заповядай. — Като не знаеше какво друго да каже, той я поведе по коридора към дневната. И двамата имаха безупречни обноски, тъй че тя подхвърли комплименти за къщата, а той ги парира, като я покани да седне и ѝ предложи питие.

— Значи Вашингтон ти харесва — подхвърли тя.

— Много. — Той отпи от виното си, докато тя само въртеше чашата в ръцете си. Беше нервна. Той я познаваше твърде добре, за да разпознае признаците. И беше красива както винаги. Болеше. Болеше го само като я гледаше. И най-добрият начин да бъде преодоляна болката, бе да се заговори по същество.

— Какво мога да направя за теб, Сидни?

Непознати, помисли си отново тя и сведе поглед към чашата си. Познаваха се почти през целия си живот, бяха женени близо три години, а сега бяха напълно чужди един за друг.

— Не знам откъде да започна.

Мъжът се облегна на стола си и махна с ръка.

— Откъдето избереш.

— Питър, защо се ожени за мен?

— Моля?

— Искам да знам защо се ожени за мен?

Със сигурност не бе очаквал подобен въпрос. Той се размърда и отново отпи.

— Поради няколко обичайни причини, предполагам.

— Обичаше ли ме?

Той я стрелна с поглед.

— Обичах те.

— Зная, че се обичахме. Ти беше мой приятел. — Тя стисна устни. — Моят най-добър приятел.

Питър стана да си налее още вино.

— Бяхме деца.

— Не и когато се оженихме. Бяхме млади, но не бяхме деца. И все още бяхме приятели. Нямам представа защо всичко така се обърка, Питър, нито какво направих, за да го съсипя напълно, но...

— Ти? — Той се втренчи в нея, хванал в едната ръка бутилката, в другата — чашата. — Какво искаш да кажеш с това, че ти си съсипала всичко?

— Аз те направих нещастен, ужасно нещастен. Зная, че се провалих в леглото и това се отрази силно на отношенията ни, докато накрая ти не можеше да понасяш да си близо до мен.

— Ти не искаше да те докосвам — рече той. — По дяволите, беше все едно да се любя с...

— С айсберг — безизразно довърши тя. — Казвал си ми го.

Обзет от чувство за вина, той остави чашата.

— Казвал съм ти много неща, а също и ти на мен. Мислех, че съм преодолял голяма част от болката, докато не чух гласа ти днес следобед.

— Съжалявам. — Тя сковано се изправи. — Само влоших нещата, като дойдох тук. Ще си тръгвам.

— Беше все едно да се любя със сестра си. — Думите я застигнаха, преди да успее да прекоси стаята. — С приятел. По дяволите, Сидни, не можех... — Унижението заби в него остриите си нокти. — Така и не можах да преодолея това и да те направя своя съпруга. Чувствах се непълноценен като мъж. И си го изкарвах на теб.

— Мислех, че ме мразиш.

Той стовари бутилката обратно на масата.

— По-лесно беше да се опитам да те намразя, отколкото да призная, че не мога да възбудя нито един от двамата ни. Че съм напълно неспособен.

— Но всъщност вината беше моя. — Объркана, тя пристъпи към него. — Аз бях напълно безполезна за теб в леглото — още преди да ми го кажеш, аз си го знаех. И ти трябваше да потърсиш другаде това, което аз не можех да ти дам.

— Мамех те — безизразно рече той. — Лъжех и мамех най-добрия си приятел. Мразех начина, по който започна да ме гледаш, начина, по който аз самият гледах на себе си. Затова отидох да докажа мъжествеността си другаде и да ти причиня болка. Когато ме разкри, аз постъпих като мъж и хвърлих вината върху теб. По дяволите, Сидни, тогава вече почти не разговаряхме. Освен на публично място.

— Зная. Спомнях си как реагирах, какви ужасни неща ти наговорих. Заради гордостта си загубих приятел.

— И аз загубих приятел. Не съм съжалявал толкова много за нищо друго в живота си. — Той приближи към нея и хвана ръката ѝ. — Смятам, че и двамата имаме вина.

— Имам нужда от приятел, Питър. Имам голяма нужда от приятел.

Той избърса с палец сълзата ѝ.

— Искаш да ми дадеш нов шанс? — Леко се усмихна и измъкна носната си кърпичка. — Ето. Издухай си носа и седни.

Тя се подчини, вкопчена в ръката му.

— Това ли беше единствената причина всичко да се провали. Защото не можахме да се справим в леглото.

— Това бе първостепенната причина. Освен това бяхме прекалено еднакви. За нас бе твърде лесно да се скрием зад произхода си и да се оставим кръвта ни да изтече през раната. По дяволите, Сидни, какво направихме, като се оженихме?

— Направихме това, което всички ни казваха да сторим.

— Именно.

Поуспокоена, тя притисна дланта му към бузата си.

— Щастлив ли си, Питър?

— Справям се горе-долу. А ти, президент Хейуърд?

Тя избухна в смях.

— Изненадан ли беше?

— Изумен. Бях толкова горд с теб.

— Недей. Пак ще се разплача.

— Имам по-добра идея. — Той я целуна по челото. — Ела в кухнята. Ще направя по един сандвич, а ти ще ми разкажеш с какво друго се занимаваш, като изключим големия бизнес.

Помежду им все още съществуваше неудобство, лека предпазливост, но връзката, съществувала някога помежду им, бе просто прекалено разтегната, но не скъсана. Бавно, внимателно двамата намаляваха напрежението.

Между сандвича с ръжен хляб и кафето, тя се опита да му разкаже останалото.

— Бил ли си някога влюбен, Питър?

— Марша Розенблум.

— Това беше когато бяхме на четиринайсет.

— А тя вече носеше истински сутиен — рече той с пълна уста. — Бях дълбоко влюбен. — Сетне се усмихна. — Не, точно тази лудост не ме е засегнала.

— Ако се влюбиш в някого, ще помислиш ли пак за брак?

— Не зная. Ще ми се да вярвам, че може да се получи нещо, но не зная. Какъв е той?

Тя си наля още кафе.

— Художник. Дърводелец.

— Кое от двете?

— И двете. Прави скулптури и строи. Познавам го отскоро, от юни.

— Бързо действаш, Сидни.

— Зная. Това е част от проблема. С Михаил всичко става много бързо. Той е толкова смел, сигурен в себе си, изпълнен с емоции. Също като творбите си.

Питър вдигна вежди.

— Руснакът?

— Украинец — машинално го поправи Сидни.

— Господи, Станисласки, нали? В Белия дом има негова скулптура.

— Така ли? — Тя го изгледа смаяно. — Не ми е споменал. Заведе ме в дома на родителите си да се запозная със семейството му, с прекрасното му семейство, но не ми е казвал нищо за фигура в Белия дом. Това показва кои за него са важните неща в живота.

— И ти си влюбена в него?

— Да. Той иска да се ожени за мен. — Тя поклати глава. — Получих две предложения в една вечер. Едното от Михаил и другото от Чанинг Уорфийлд.

— Господи, Сидни, само не и Чанинг. Той не е твой тип.

Тя блъсна кафето си настрани и се наведе към мъжа.

— Защо?

— На първо място, напълно му липсва чувство за хумор. Ще те отегчи до смърт. Единственото, което знае от бизнеса на татко, е как се водят клиентите на обяд. И единствената му истинска любов е неговият шивач.

Тя весело се усмихна.

— Липсваше ми, Питър.

Мъжът отново хвана ръката ѝ.

— А какво ще кажеш за своя голям, смел художник?

— Той няма шивач, нито води клиентите си на обяд. И ме кара да се смея, Питър. Не бих понесла да се омъжа за него и всичко отново да

се разпадне.

— Аз не мога да ти кажа как е правилно да постъпиш. И ако бях на твое място този път не бих се вслушал в ничий добронамерен съвет.

— Но ти все пак ще ми дадеш съвет?

— Да, ще ти дам — кимна той и усети как годините сякаш се стопяват. — Не сравнявай връзката ви с бъркотията, която двамата с теб създадохме. Просто си задай няколко въпроса. Прави ли те той щастлива? Имаш ли му доверие? Как си представяш живота си с него? Как си го представяш без него?

— И когато си отговоря?

— Ще знаеш как да постъпиш. — Той целуна ръката ѝ, стиснала неговата. — Обичам те, Сидни.

— И аз те обичам.

Отговори си на въпросите, рече си Сидни, когато натисна копчето на асансьора в сградата на Михаил. Бяха изминали двайсет и четири часа, откакто Питър ѝ ги бе изброил, но тя не си бе позволила да мисли за тях. Не бе необходимо, поправи се тя и пристъпи в кабината. Още тогава знаеше отговорите.

Прави ли те щастлива? О, да, невъобразимо щастлива.

Имаш ли му доверие? Напълно и безрезервно.

Животът ѝ с него? Пъстро панаирно влакче от емоции, изисквания, спорове, смях, неудовлетворение.

Без него? Празнота.

Просто не можеше да си го представи. Щеше да ѝ остане работата, амбициите. Не, никога вече нямаше да остане без цел в живота. Но без него, всичко би било лишено от смисъл.

Така че знаеше как да постъпи. Ако вече не бе твърде късно.

Когато излезе от асансьора, долови в коридора миризмата на прясна мазилка. Вдигна поглед и видя, че целият таван е измазан.

Свършил е добра работа, помисли си тя и плъзна пръсти по стената. За съвсем кратко време той бе превърнал тъжната стара сграда в нещо солидно и хубаво. Предстоеше още работа, щяха да минат седмици, преди ремонтът да бъде напълно приключен. Но това, което бе поправил и обновил, щеше да трае дълго.

Тя притисна ръка към стомаха си и почука на вратата му. С надежда.

Отвътре не се чуваше нито звук. Нито музика, нито тропане на тежки работни обувки. Невъзможно бе да си е легнал, помисли си Сидни. Беше едва десет часът. Тя почука отново, по-силно, и се зачуди дали да извика името му.

Отвори се врата — не неговата, а тази в дъното на коридора. Кийли надникна, хвърли поглед към Сидни и приятелската усмивка изчезна от лицето ѝ.

— Няма го — безизразно рече тя. Кийли не знаеше подробности, но бе сигурна в едно. Това бе жената, заради която през последните няколко дни Михаил бе в ужасно настроение.

— Знаеш ли къде е? — Сидни отпусна ръка.

— Навън. — Кийли се опита да пренебрегне факта, че в очите на Сидни също се четеше мъка.

— Разбирам. — Сидни се постара раменете ѝ да не увиснат. — Ще почакам.

— Както искаш — вяло отвърна Кийли. Какво я беше грижа, че жената очевидно е влюбена? Това бе жената, причинила болка на нейния близък приятел. Като актриса Кийли се гордееше с това, че действията на един човек не можеха да я заблудят за душевното му състояние. Михаил може да бе ужасно ядосан през последните няколко дни, ала зад гнева прозираше силна болка. Тя му я бе причинила. Какво значение имаше, че и тя страда?

Разбира се, че имаше значение. Романтичка по душа, Кийли омекна.

— Виж какво, той сигурно скоро ще се върне. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Как... върви ремонта в апартамента ти?

— Новият котлон работи страхотно. — Кийли се облегна в рамката на вратата. — Пооправиха това-онова, особено щетите, причинени от онези идиоти. — Тя грейна. — Ей, знаеш ли, че са арестували някого?

— Да. — Когато позвъни в компанията, Жанин я осведоми за ареста на Лойд. — Съжалявам. Той просто искаше да отмъсти на мен.

— Не е твоя вината, че той е негодник. Както и да е, изпомпаха водата, а Михаил забърка нещо, с което да свалят боята от тухлите.

Наложил се да измажат отново тавана в жилището под празния апартамент. И подовете се издуха от водата. — Тя отново сви рамене. — Но нали познаваш, Михаил, той ще ги оправи.

Да, познаваше Михаил.

— Знаеш ли дали има големи щети в апартамента на госпожа Уолбърг?

— Килимите са съсипани. Много от другите неща са подгизнали. Ще изсъхнат. — Вече по-спокойна, Кийли отхапа от банана, който бе скрила зад гърба си, когато надникна през вратата. — Внукът ѝ се отби. Тя се възстановявала бързо. Вече можела да ходи с онези помощни приспособления и нямала търпение да се прибере у дома. Следващия месец смятаме да организираме парти по случай завръщането ѝ. Може и ти да дойдеш.

— Аз...

И двете се извърнаха при звука от спирация асансьор.

Вратите се отвориха и двама мъже извисиха плътни гласове, пеейки с цяло гърло украинска народна песен. И двамата бяха леко пияни, много мръсни и както се бяха прегърнали, бе невъзможно да се определи кой кого подкрепя.

Сидни забеляза първо кръвта. Бялата фланелка на Михаил бе изцапана с кръв, очевидно от разцепената му устна и вежда.

— Господи!

Дочул гласа ѝ, Михаил рязко извърна глава. Усмивката му се стопи и двамата с брат му застинаха на място.

— Какво искаш? — Думите бяха натежали от водка и съвсем не бяха дружелюбни.

— Какво се е случило с теб? — Тя се втурна към двамата мъже. — Някаква злополука ли си претърпял?

— Здравсти, красавице. — Алекс се усмихна очарователно, макар лявото му око да бе напълно затворено заради отока и синината. — Направихме си страхотна забава. Жалко, че те нямаше. Нали, братко?

Михаил му отвърна с мързелив удар в корема. Сидни реши, че това е израз на привързаност, тъй като Михаил се обърна, притисна брат си в мечешка прегръдка и го целуна по двете страни.

Докато Михаил тършуваше из джобовете си за ключовете, Сидни се обърна към Алекс.

— Какво се е случило? Кой те е насинил така?

— Как? — Той се опита да намигне на Кийли и потръпна от болка. — О, това ли? — Докосна съвсем леко окото си и се ухили. — Винаги успява да ме измами с лявата ръка. — Той хвърли към брат си поглед, изпълнен с възхищение, докато Михаил се бореше да пъхне, както му се струваше, едно твърде мъничко ключе в още по-мъничка ключалка. — И аз успях да го улуча веднъж-дваж. Нямаше да успея, ако не беше пиян. Разбира се, и аз бях пиян. — Той залитна към вратата на Кийли. — Ей, Кийли, красивата ми златокоса мечта, имаш ли някоя полузапечена пържола?

— Не. — Но изпълнена със съчувствие към глупавите, тя го хвана за ръката. — Хайде, шампионе, ще те кача на някое такси.

— Да идем да потанцуваме — предложи той, щом момичето го поведе към асансьора. — Обичаш ли да танцуваш?

— От това живея. — Тя хвърли поглед през рамо и го набута в асансьора. — Късмет — пожела на Сидни.

Ще имам нужда от него, помисли си Сидни и се озова зад Михаил точно в мига, в който той успя да отвори вратата си. Рязко я дръпна и едва не удари Сидни в носа, нов момента нейните рефлексии бяха по-добри от неговите.

— Бил си се с брат си — обвини го тя.

— Е, и какво? — Мислеше си, че е отвратително, просто отвратително, че щом я зърна, изтрезня тъй бързо. — Би предпочела да се бия с непознати?

— О, седни. — Възползвайки се от временното си предимство, тя го бутна в стола и се отправи към банята, като си мърмореше. Когато се върна с мокра кърпа и антисептик, мъжът бе станал и се бе навел през прозореца, опитвайки да проясни главата си.

— Лошо ли ти е?

Той се извърна, по насиненото му лице се четеше презрение.

— На Станисласки не им става лошо от водка. — Може би само леко ти се гади, помисли си той, когато водката е последвана от няколко юмрука в корема. Сетне се ухили. Малкият му брат имаше хубав удар.

— А само се напиват — рече тя и посочи стола. — Сядай. Ще почистя лицето ти.

— Нямам нужда от сестра. — Но седна, защото така се чувстваше по-добре.

— Имаш нужда от пазач. — Сидни се наведе и се зае да почисти раната над окото му, докато мъжът се опитваше да потисне желанието да облегне глава на гърдите ѝ. — Да излезеш и да се напиеш, след което да пребиеш брат си. Как може такава нещo?

Михаил се намръщи.

— Почувствах се добре.

— О, сигурна съм, че си се почувствал чудесно, когато юмрукът ти се е забил в окото му. — Тя отметна глава. Окото щеше да се подуе ужасно до сутринта. — Не мога да си представя какво би казала майка ти, ако знаеше.

— Нямахте да кажете нищо. Щеше да ни пребие и двамата. — Дъхът му изсвистя през зъбите, когато Сидни започна да промива раната с антисептика. — Дори когато той започваше, тя пак биеше и двамата ни. Можеш ли да ми обясниш защо.

— Сигурна съм, че и двамата сте си го заслужавали. Жалка картинка — прошепна тя и сведе поглед към ръцете му. — Идиот! — Кожата на кокалчетата беше насинена и ожулена. — Ти си скулптор, по дяволите. Трябва да пазиш ръцете си.

Беше прекрасно, невероятно прекрасно да усеща допира ѝ, да я слуша как му се кара. Всеки миг щеше да я дръпне в скута си и да започне да моли.

— Ще правя каквото искам със собствените си ръце — отсече той. И си помисли къде би желал да са точно сега ръцете му.

— Ти правиш каквото си искаш — отвърна тя и почисти кокалчетата му. — Крециш на хората, удряш ги. Напиваш се, докато започнеш да воняш като бутилка с водка.

Не беше чак толкова пиян, че да не разбере кога го обиждат. Той внимателно я отмести встрани, изправи се и с леко залитане, изчезна в съседната стая. Минута по-късно Сидни чу плискане на вода.

Не така бе планирала нещата, помисли си Сидни и залюля кърпата в ръката си. Трябваше да дойде при него, да му каже колко много го обича, да го помоли да ѝ прости, защото е била такава глупачка. А той би трябвало да бъде мил, да прояви разбиране, да я грабне в прегръдките си и да ѝ каже, че го е направила най-щастливия мъж на света.

Наместо това той бе пиян и груб. А тя се бе държала рязко и критично.

Е, той си го заслужаваше. Преди да си даде време да размисли, тя запрати кърпата към кухнята, където мокрият плат се удари в стената и се плъзна в мивката. За момент тя се взря в кърпата, сетне в собствените си ръце.

Беше хвърлила нещо. И се чувстваше чудесно. Огледа се, забеляза книга с меки корици и я запрати към вратата. Една пластмасова чаша издрънча при удара си в стената, но Сидни предпочиташе да чуе звука от счупено стъкло. Измъкна отнякъде скъсана маратонка и се приготви да хвърли и нея. Някакъв шум на прага я накара да се обърне и да промени посоката, удряйки Михаил право в гърдите, като едва не му изкара въздуха.

— Какво правиш?

— Хвърлям предмети. — Тя измъкна втората маратонка и също я захвърли. Мъжът я хвана, преди да го удари.

— Изостави ме, замина, без да се обадиш, и сега дойде да хвърляш нещата ми?

— Точно така.

С присвити очи, той измери тежестта на обувката в ръката си. Беше изкушаващо, ужасно изкушаващо да я запрати в брадичката ѝ. Изруга и пусна маратонката на пода. Независимо, че тя го заслужаваше, просто не бе в състояние да удари жена.

— Къде замина?

Тя отметна глава.

— Искях да се видя с Питър.

Михаил пхна ръце в джобовете на джинсите си.

— Изостави ме, за да отидеш да се срещнеш с друг мъж и се връщаш да хвърляш обувки по главата ми. Кажи ми защо да не те изхвърля през прозореца и веднъж завинаги да приключим с това.

— Важно беше да поговоря с него. И аз...

— Засегна ме страшно — изстреля той. Думите пареха на езика му. Не му бе приятно да го признае. — Смяташ ли, че ми пука, задето съм получил юмрук в лицето? Ти вече бе разкъсала сърцето ми. С това мога да се боря — посочи той сцепената си устна. — Това, което ми причини ти, ме остави безпомощен. И чувството е отвратително.

— Съжалявам. — Тя пристъпи към него, но зърна в очите му, че все още не е желана. — Страхувах се, че ще те нараня повече, ако ти дам това, което искаше. Михаил, моля те, изслушай ме. Питър беше

единственият човек, който го бе грижа за мен. За мен. Родителите ми... — Тя само поклати глава. — Те не са като твоите. Искана най-доброто за мен, сигурна съм, но то се изразяваше в наемане на бавачки, купуване на хубави дрехи, избиране на най-добрият пансион, където да ме изпратят. Нямах представа колко бях самотна. — Тя потърка очи, за да избърше сълзите си. — Имах само Питър и сетне го загубих. Това, което изпитвам към теб е толкова по-силно, толкова всеобхватно, че не зная какво ще правя, ако те загубя.

Михаил усети, че се разнежда. Тя притежаваше способността да го разнежда. Опитите да ѝ устои винаги излизаха безуспешни.

— Ти ме изостави, Сидни. Не си ме загубила.

— Трябваше да се срещна с него. Нараних го ужасно, Михаил. Бях убедена, че аз съм провалила брака ни, приятелството ни, любовта. Ами, ако направех същото и във връзката си с теб? — С лека въздишка тя приближи до прозореца. — Странното бе, че той се измъчваше от същото чувство за вина, от същите угризения, от същия страх. Разговорът ми с него, възстановяването на приятелските ни отношения, промени всичко.

— Не съм ядосан, задето си говорила с него, а защото замина. Боях се, че няма да се върнеш.

Сидни се извърна от прозореца.

— Приключих с бягствата. Заминах само защото се надявах, че ще мога да се върна при теб. Наистина да се върна.

Той се взря внимателно в очите ѝ.

— Така ли?

— Да. — Тя пое дълбоко въздух. — Всички отговори са положителни. Навремето обходихме тази сграда и зад затворените врати аз долових гласове, звуци. Аромати, смях. Завидях ти, че принадлежиш към тази общност. Имам нужда да намеря своя място. Искан да ми се даде възможност да го открия. Да имам семейството, за което ти каза, че сме създадени.

Тя протегна ръка и свали от врата си златна верижка.

На нея проблясваше малкия огнен рубин.

Разтърсен, мъжът прекоси стаята и сложи пръстена на дланта си.

— Носиш го — прошепна.

— Страхувах се да го оставя на пръста си, за да не го загубя. Имам нужда да ме увериш, че все още искаш да го взема.

Той се взря в очите ѝ. Не откъсна поглед от нея дори когато устните му нежно докоснаха нейните.

— Първия път не ти направих предложението както следва.

— Аз не отговорих както трябва. — Тя обхвана ръцете му и го целуна. — Предложението ти беше идеално.

— Бях груб и недодялан. Ядосах се, че онзи banker ти е предложил преди мен.

Тя се усмихна с насълзени очи.

— Какъв banker? Не познавам никакви банкери.

Михаил свали пръстена от верижката и я остави настрана.

— Не го бях планирал така. Няма музика.

— Чувам музика.

— Нито нежни думи, приглушено осветление, цветя.

— Има луна. А аз все още пазя първата роза, която ми подари.

Трогнат, той целуна ръцете ѝ.

— Казах ти само какво искам, а не какво ще ти дам. Имаш сърцето ми, Сидни. Докато тупти. Нека моят живот бъде и твой живот.

— Той плъзна пръстена на ръката ѝ. — Ще бъдеш ли моя?

Тя сви пръсти, за да задържи пръстена на място.

— Вече съм твоя.

Издание:

Нора Робъртс. Нежно откритие

Издателство „Коломбина“, София, 1997

Редактор: Теодора Давидова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.